

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

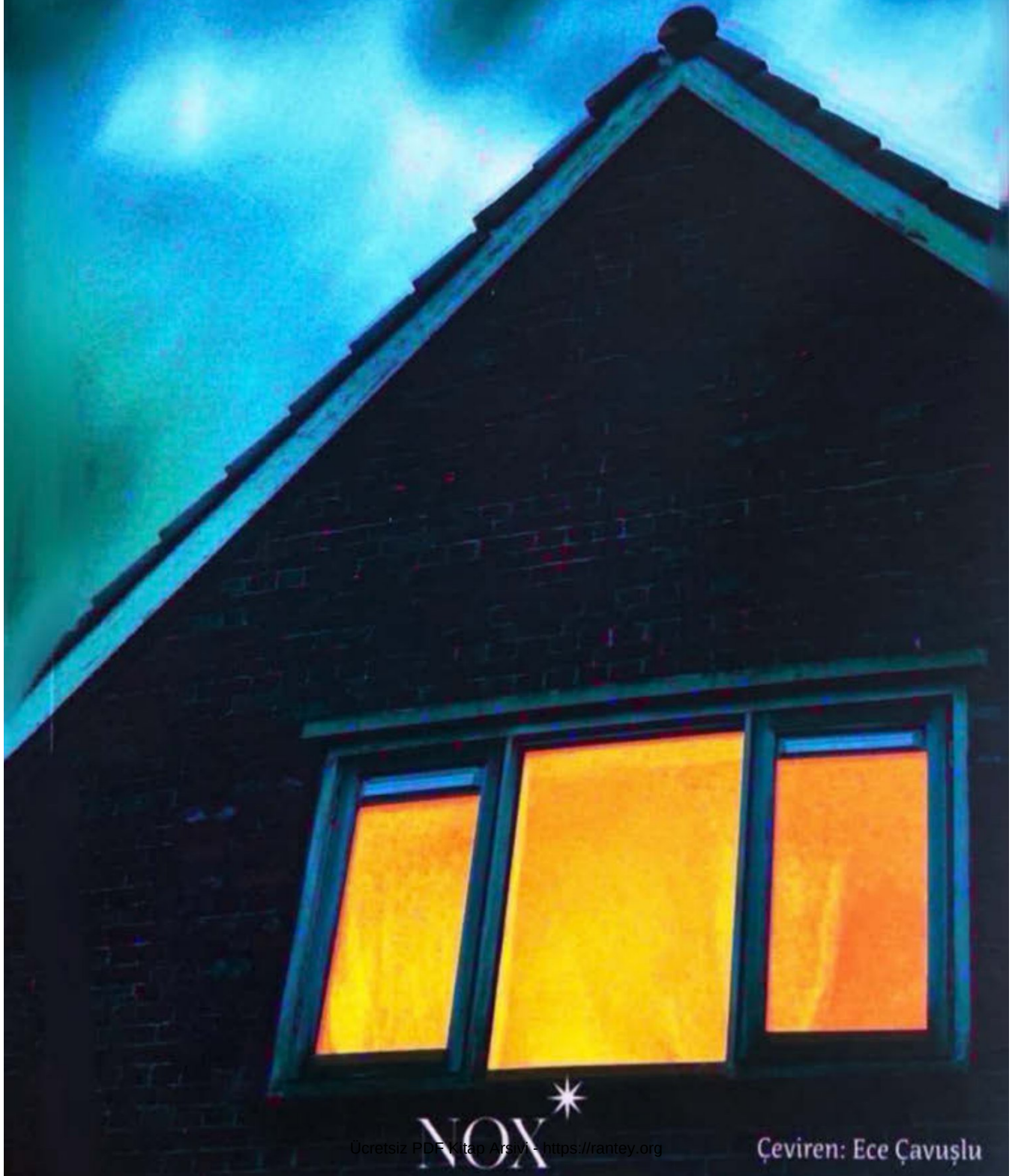
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NICOLA SANDERS

PARANOYAK

ONA DEĞİL İÇGÜDÜLERİME GÜVENMELİYDİM!

NOX*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çeviren: Ece Çavuşlu

GİRİŞ

“Sakın uyanma. Lütfen uyanma.”

Dört aylık bebeğime uyuması –ya da uyumaya devam etmesi– için yalvarmak daha önce hiç işe yaramamıştı. Tanrı biliyor ya, çok denemiştim. Bu sefer neden farklı olacağını düşündüm, hiç bilmiyordum.

Ancak elimden gelen tek şey yalvarmaktı.

Onu göğsüme öyle sıkı bastırmıştım ki canını yakıyor muyum diye sürekli kontrol etmem gerekiyordu. Ama kıpırdandığını hissedebiliyordum, bu da uyanmak üzere olduğunun şaşmaz bir işaretiydi. Uyanırsa ağlayacaktı çünkü hep öyle yapardı.

Ve ağlarsa ölürdük.

İkimizi de buradan canlı çıkarabilmek için elimden geleni yapıyordum. Çok yaklaşmıştım. Ön kapıya varmıştım. Kapıyı açıp olabildiğince sessiz ve hızlı adımlarla dışarı çıktım.

Dışarısı karanlıktı. O kadar sessizdi ki ayaklarımın altında çatırdayan çakıl taşları bile beni ele veriyordu. Ama şimdi yavaşlayamazdım. Sadece birkaç saniyemiz vardı. Range Rover’a koşup arka tekerin yanına çömeldim, parmaklarım orada tuttuğum yedek anahtarı arandı. Düğmeye bastığımda araba trompet sesini andıran bir biplemeyle öttü. Kalbim deli gibi atarken durup etrafa kulak kabarttım. Hiçbir şey olmadı. Kapıyı açmamla iç ışık yanınca kapamak için hemen uzandım. El yordamıyla Evie’yi bebek koltuğuna oturttum. Gözleri oyuncak bebeklerinki gibi şak diye açıldı.

Sonra ağzı açıldı. Ardına kadar.

“Lütfen ağlama, Evie. Lütfen, bebeğim, lütfen ağlama.” Ne-
fesimi tuttum.

Evie esnedi.

Kapıyı yavaşça kapadım ama o kadar çok titriyordum ki anahtar elimden kaydı. Yere düşürdüm ve karanlıkta anahtarı aranmaya başladım.

Lütfen ağlama. Lütfen ağlama. Parmaklarımın altında plastik kareyi hissettim.

Tanrı’ya şükür. Bulmuştum. Tam ayağa kalmıştım ki üst kattaki pencerelerin birinden gelen ışık arabayı aydınlattı.

Kendime engel olamadım. Benim için çok kıymetli bir saniyeye mal olacağını bile bile arkamı dönüp eve baktım. Bebek odasından geliyordu. Evde yanan tek ışık oydu.

Kız pencerede belirip iki avucunu da cama dayadığında elim ağzıma gitti, arkasından kara dumanlar yükseliyordu.

Göz göze geldik.

Arkamı döndüm, kendimi arabaya kilitledim ve sürdüm.

BİRİNCİ BÖLÜM

Üç hafta önce

Oscar tembelce havladığı sırada bir panelvanın çakıllı yola girdiğini duydum. Gösteriş olsun diye havlıyordu. Davetsiz misafirin içeri girmesine izin vereceğini, kuyruk sallayıp patilerini hırsızın göğsüne dayayacağını ikimiz de biliyorduk. O herkesi ve her şeyi, hatta komşunun kedisini bile seven yaşlı, karamel rengi bir Labradordu.

Bebek karyolasından uzaklaşıp pencereye gittim. Postacı gelmişti. Basamakları tırmanıp ön kapıya ilerledi ve birkaç saniye sonra kapıdaki posta kapağının sesini duydum. Bahçe kapısında bir posta kutusu vardı ama evde tek başımayken –ki çoğu gün öyleydim– o kapıyı açık tutmayı severdim. Herhangi birinin interkomdan aramadan doğrudan eve gelebileceğini bilmek kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Richard aynı fikirde değildi. Bunun güvenli olmadığını söylüyordu ki bu da kaçınılmaz olarak ona göz devirmeme neden oluyordu. Burası sevimli ama fazla sakin bir köydü ve bu muhteşem kır evi kale gibiydi. İlk taşındığımızda Richard, Evie’yle benim evde bir başımıza kalmamız konusunda o kadar endişeliydi ki her pencereye kilit taktırmıştı.

Karyolasında kolunu bacağını denizyıldızı gibi açmış uyuyan Evie’ye baktım ve battaniyeyi çekip yumuşak pembe yanağını öptüm. Kıpırdamadı bile. Bir yıl önce biri bana

postanın gelişinin *bütün gün* başıma gelen en heyecan verici şey olduğunu söylese güler geçerdim. Ama şimdi merdivenden hızla inerken, Richard'a gelen mektuplar ve faturalar arasında benim için de bir şey olabileceği beklentisiyle hafiften heyecanlanmıştım. Belki bir dergi? *Homes&Gardens*'ın son sayısı? Bu da bir yıl önce güleceğim bir başka şeydi işte. Artık gülmüyordum. Bebek odasındaki sallanan sandalyede son moda banyolara, kış bahçelerine –mutfağı yeniledikten sonra bunu da yapardık belki de– göz gezdirerek bütün bir saatimi, hatta hızımı alamazsan iki saatimi geçirebilirdim. Gerçi daha mutfağı yenileme konusunda hiçbir şey yapmamıştım. Kesdiğim resimlerin köşeleri ofis olarak kullandığım boş odada projem için hazırladığım manyetik panoda dura dura kıvrılmıştı. Richard'ın alt katta büyük bir meşe masası, arka duvarın tamamını kaplayan rafları ve verandaya açılan Fransız kapılarıyla kendi çalışma odası vardı. Orayı nadiren kullanırdı. Eve iş getirmekten hoşlanmıyordu.

Benim ofisim sadece bir masa ve özel belgelerimi sakladığım bir dosya dolabıyla daha mütevazı bir odaydı. Güzel bir duvar kâğıdıyla dekore etmiş ve Richard çekicin hangi ucuyla çivi çakacağını bilemediğinden bahçıvanımız Simon'a büyük manyetik panoyu duvara asmasını söylemiştim.

O zamanlar bu ev için büyük planlarım vardı. Hamileydim, mide bulantısı safhasını geçmiştim ve içimde dolaşan kimbilir hangi hormonlar sağ olsun delicesine mutluydum. Aptallık bu ya, hâlâ her şeyi yapacak enerjim olacağına ve bebeğim olmasının çantada keklik olacağına inanıyordum ama benim güzel bebeğim uyumuyordu. Yani, uyuyordu tabii. Geceleri yaklaşık elli milyon kez şekerleme yapıyor ve aralarda uyanıp beslenene kadar ağlıyordu. Son günlerde acımasız gerçeğim, bazı sabahlar saçımı dahi yıkayamayacak kadar yorgun oluşumdu.

Yanımda Oscar'la postayı almak için eğildim ve yığına göz atarken iç çektim. Sanırım zaman geçirmek için başka bir şey bulmam gerekiyordu çünkü bugün bana posta yoktu.

Büyükklüklerine göre sıralanmış *-Inverstors Chronicle* en altta, faturalar ve diğer küçük kalemler en üstte- posta yığınının konsolun üzerine koydum. Amsterdam'dan gelen ve Richard'ın üç hafta sonra katılacağı konferansla ilgili olduğunu tahmin ettiğim büyük bir mektup vardı. Onu yığının en altına soktum. Bir mektup yere düştü. Eğilip aldım ve elimde evirip çevirdim. Bu da diğerleri gibi Richard'a gelmişti ama zarfın üzeri elle yazılmıştı ve el yazısından bir kadından geldiği anlaşılıyordu. Arkasını çevirdim ama ne iade adresi ne de kimden gelmiş olabileceğine dair bir işaret vardı. Isabella'dan, Richard'ın eski nişanlısı olan güzel Isabella'dan geldiğini düşündüm hemen. İletişimi kesmediklerini biliyordum ama neden ona el yazısıyla bir mektup göndermiş olabileceği muammaydı. Belki de bir etkinliğe davetiyeydi. Özel bir davetiye. Özel bir etkinliğe. Sadece onun için. Artı bir olmadan, lütfen.

Birdenbire meraktan çatlayacak gibi oldum. Zarfı parmaklarımın arasında çevirdim. Açmak için şu eski buhar numarasını kullanmayı düşündüm ama artık işe yaramıyor olabilirdi.

Bir soğuk hava dalgası beni irkiltti.

"Selam Bayan A."

"Roxanne!" Zarfı göğsüme bastırarak güldüm. "Ödümü kopardın. Saat o kadar oldu mu ya?"

Bisikletini dış duvara yasladı ve içeri girip kapıyı kapadı.

"Sizi korkuttuğum için üzgünüm," dedi montunun kapüşonunu geriye atarak. "Zili çalmalıydım. Yukarıda Evie'yle olursunuz sanmıştım."

Elimi sallayıp geçiştirdim. "Evie mışıl mışıl uyuyor. En azından on beş dakikadır uyanmadı. Sanırım bu bir rekor. Ben de postalara bakıyordum."

“Peki, o zaman ben başlayayım, Bayan A.”

Roxanne’e elli kere bana Joanne demesini söylemiştim ama asla demiyordu. Yirmi beş, belki yirmi sekiz yaşında olmasına, yani ondan sadece beş yaş falan büyük olmama rağmen her zaman Bayan A’ydim.

Şemsiyeleri, yağmurlukları ve yağmur çizmelerimizi tuttuğumuz vestiyere montunu astı. Doğruca kiler-artı-malzeme-odasından temizlik ürünleri arabasını almak için büyük mutfağa açılan çift kapıdan geçti. Ben de hemen arkasındaydım.

“Başlamadan önce çay ister misin?” Bunu her seferinde soruyordum ve çoğunlukla hayır diyordu. Hafıza sorunlarım olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ya da ağır işittiğimi.

“Hayır, teşekkürler,” dedi. “Ben işe koyulayım.”

O daha uzaklaşmaya fırsat bulamadan, “Bisiklet almayı düşünüyorum,” dedim pat diye. Bu doğru değildi. Bisikletle ne yapacaktım ki? Beşiği arkaya mı koyacaktım? Ama birileriyle konuşmak için ölüyordum. Günlerdir kimseyle konuşmamışım gibi geliyordu, gerçi bu tam olarak doğru değildi. Simon’la konuşuyordum ama hâlâ kış mevsiminde olduğumuzdan burada çok zaman geçirmiyordu. Haftada bir iki kez geliyordu, o da çoğunlukla bahçeyi düzenlemek ve bahara hazırlamak için. Elbette her akşam Richard’la da konuşuyordum ama uzun saatler çalışıyordu ve son zamanlarda akşam yemeğine bile zor yetişiyordu. Butik bir yatırım bankasının sahibiydi ve ortağıyla birlikte yeni bir ürün, yeni bir finans portföyü şeyi üzerinde çalışıyorlardı. Bana açıklamaya çalışsa da tek kelimesini bile anlamamıştım. Suçu hamilelik kafasına atmıştım.

“Sence ne almalıyım?” diye sordum Roxanne’e.

Omuz silkti. “Chertsey’de bir bisiklet dükkânı var. Onlara sorabilirsiniz.”

Başımla onayladım. “Evet. İyi fikir.” Evie’ye kulak kabarttım ve her şeyin sütlüman olduğuna kanaat getirince çaydanlığı alıp Roxanne’e doğru kaldırdım. “Emin misin?”

“Eminim,” dedi.

“Peki!” Kupama bir nane çayı poşeti attım ve tezgâha yaslandım. Temizlik malzemelerini toparlarken onu izledim. Söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştım ama beynim patates püresine dönmüştü.

Bazen şehirden kilometrelerce uzakta kocaman bir eve taşınırken aklımızdan ne geçiyordu diye merak ediyordum. Bu güzel evde yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumun farkındaydım. Altı yatak odası, beş banyosu, salonu ve oturma odası, bak bak bitmez manzarası, Richard’ın en değerli şaraplarını tuttuğu ve ev sineması gibi bir şeye çevirmekle tehdit ettiği bodrumu, Londra’daki eski evimden daha büyük olan devasa mutfak ve kileri vardı. Tek istediğim mutfakta kucağımda Evie’yle oturmak, çay içip Roxanne’le sohbet etmektir. Bazı günler sırf konuşacak biri olsun diye kendimi kucağımda Evie’yle evin içinde onu takip ederken buluyordum.

Roxanne kulaklıklarını taktı ve telefonunun ekranına dokundu. İç çekişimi bastırdım. Mesajı almıştım. “O zaman ben seni rahat bırakayım,” dedim beni duyamıyor olsa da. Çay poşetinin üzerine kaynar suyu döktüm ve kupamla beraber antreye döndüm.

İKİNCİ BÖLÜM

Richard’la ben, Evie’ye hamile kaldığımdan beni bu evde yaşıyorduk. Bizim ömürlük yuvamız. O zamana kadar Richard’ın parasına bel bağlama konusundaki isteksizliğimin üstesinden gelmiştim, en azından ev alma konusunda. Arayışımızın başlarında beni ne zaman bir evi görmeye götürse fiyatı karşısında irkilirdim. Aklındaki türden bir ipoteği üstlenecek kadar gelirim yoktu. Ki o ilk gezdiğimiz evler sonunda satın aldığımız ev kadar büyük bile değildi.

“Para meselesini kafana takma, Joanne. Hadi bizim için doğru evi bulalım. Benim sana hediyem olsun,” der ve başımın üstünü öperdi.

Bu evi ilk gezdiğimiz zamanı hâlâ hatırlıyordum. Gözlerime inanamamıştım. Richard da resmen bayılmıştı. Burası gerçekten bizim olabilir miydi? Her odaya, her kornişe, her pencereye şaşkın şakın bakarken burada yaşayacağımız hayatı gözümün önüne getirmeye çalışmıştım. Vereceğimiz partilerden bahsetmiş, peyzajlı bahçelere hayran kalmış, çocuklarımızı –ve Labradorumuzu– çimenlerde oynarken hayal etmiştik. Gül bahçesine bakan üst kattaki odanın bebek odası için ne kadar mükemmel olduğu konusunda hemen hemfikir olmuştuk.

Mutfak biraz demodeydi ve heyecanla Richard'a mutfağı yenileyebileceğimi söylemiştim. Bu benim kişisel projem olabilir, demiştim.

Ama işler umduğum gibi gitmiyordu. Tezgâhlar ve dolap kaplamaları hakkında birkaç basit kararı bile veremiyordum, eskiden emlakçılık yaptığımdan bu konulardan anladığımı sanırdınız. Bir sürü mutfak görmüştüm ve hangi yerleşim iş görür, ne satar, ne iyi görünür biliyordum.

Ya da eskiden bilirdim. Bugünlerde kendimi Roxanne'e, "Bu iyi bir fırın mı sence?" gibi sorular sorarken buluyordum. Ya da "Bugünlerde güzel mutfak tarzı ne? Cilalı beton mu? Minimaliste ne dersin? Ya da dur, buna ne dersin? Parlak beyaz. Parlak beyaz sever misin?" O da bana bakar, kaşlarını hafifçe kaldırır ve "Bilmiyorum, Bayan A. Size kalmış," derdi.

Tabii ki bu konuşmalar, kulaklıklarını getirmeye başlamadan önceydi.

Richard'la, Chelmsford'da çalıştığım emlak bürosuna Isabella'yla beraber geldiğinde tanışmıştım. Birkaç yıl önce o zamanki erkek arkadaşım Marc'a bir bilgisayar donanımı geliştirme şirketini yönetme fırsatı verildiğinde beraber oraya taşınmıştık. Marc'la ayrılmamızın ardından o Londra'ya dönmüştü, bense çoğunlukla ataletten oralarda kalmıştım.

Richard ile Isabella kataloğumuzda bulunan bir George dönemi eviyle ilgileniyordu. Benim gösterdiğim evlerden biri değildi. İş arkadaşım Anthony'ye verilmişti -ona biraz tutulmuştum ama bu başka bir hikâyeydi- ve Anthony o gün büroda olmadığından evi onlara benim gösterebileceğimi söylemiştim.

Kendine ait bir gölü de bulunan iki dönümlük arazi üzerine inşa edilmiş olan ev, orantılı odaları, büyük şömineleri ve

yüksek tavanlarıyla muhteşemdi. O evin onların ömürlük yuvası olması gerekiyordu. Richard ve Isabella'nın.

Isabella'yı çok iyi hatırlıyordum. Kırklarında, güzel ve uzun boyluydu, muhteşem yüzünü çevreleyen kıvrıkcık saçları vardı. Hoş bir gülümsemesi. Birkaç gün geçtikten sonra bir gün Richard aramıştı. Eve bir kez daha bakmak istiyordu. Bir ziyaret ayarlamıştık ama o gün Isabella geç kaldığından Richard'la her şeyin tekrar üzerinden geçmiştik. Bodrumu görmek istemişti. Bodrumları ya da karanlık yerleri sevmezdim ki bu da benim mesleğimde sorun yaratabilirdi. Ama nihayetinde bu benim işimdi, bu yüzden omuzlarımı dikleştirmiş ve olur demiştim. Aşağı indiğimizde aniden esen bir rüzgâr kapıyı çarpıp kapamıştı. Richard açmak için geri çıksa da kapı sıkışmıştı. Titremeye başlamıştım. Bacaklarım pelteye dönmüştü.

“İyi misin, Joanne?”

“Evet,” diye yalan söylemiş ve destek almak için elimi nemli duvara dayamıştım.

“Endişelenme. Göz açıp kapayınca kadar buradan çıkacağız.” Cep telefonunu çıkarmıştı ama tabii ki aşağıda telefon çekmiyordu.

Nefesim hızlanmıştı.

“Hiç endişelenme, Joanne. Tamam mı? Şuradaki pencereyi görüyor musun? O pencereden çıkacağım ve evin etrafından dolaşıp kapıyı açacağım.”

“O pencere mi?” diye fısıldamıştım. Pencere bile değil, sadece bir aralıktı aslında. Birkaç eksik tuğla. *Oradan* geçemeyeceği kesindi.

“Bana güven. Her şey yoluna girecek.”

“Tamam,” diye fısıldamıştım zar zor.

Ceketini çıkarmış ve dikkatle katlayarak boş bir sandığın üstüne koymuştu. Kollarını sıvamış, kravatını gevşetmiş ve parmaklarını saçından geçirmişti. Panik atağın eşiğinde olmama

rağmen onu hafifçe yamulmuş kalın çerçeveli gözlüğü, koyu renk yumuşak saçları ve yamulmuş kravatıyla görmek beni gülümsetmişti. Clark Kent'e benziyordu. Ya da ellisine gelmesine izin verseler Clark Kent'in olacağı hâle.

Üç boş sandık daha getirip –Tanrı'ya şükür onlar vardı– bir nevi merdiven oluşturacak şekilde ayarlamıştı. “Elimi omzuna koyabilir miyim? Dengemi sağlamak için?” diye sormuştu.

“Evet, pardon.” Yanına gitmişim ama dik durabilmek için bir elimi duvara yaslamak zorunda kalmıştım. O bir şekilde kasalara tırmanırken gözümün önünde siyah noktalar dans ediyordu.

Boşluktan kıvrılıp geçmeye çalışması çok garip görünüyordu. O kadar korkmamış olsaydım komik bulabilirdim. Ama onun yerine ya oraya sıkışıp kalırsa diye endişelenip duruyordum. Ya orada ölürse? O küçücük pencere boşluğunda sıkışır mı? Sonra bacakları gözden kaybolmuş, bu da yeni bir panik dalgası getirmişti.

“Beni burada bırakıp kaçmayacaksın, değil mi?” diye bağırmıştım gergince.

Başını tekrar içeri uzatmıştı. “Hayatta yapmam,” demişti nefeslenmeye çalışarak. “Hemen döneceğim.”

Ardından gitmişti.

Yere çöküp başımı dizlerimin arasını almıştım. Geri dönmezse ne yapacağımı düşünürken yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark etmiştim. Hem de hiçbir şey. Orada tek başıma ölecektim. Bodrumda çürüyen bir iskelet.

Sonra kapı ardına kadar açılmış, Richard merdivenden koşarak inmiş ve yerden kalkmama yardım etmişti.

Dışarı çıktığımızda, “Kendimi çok aptal hissediyorum,” demiştim.

“Hiç de değil. Bodrumun kendi kendine kilitleneceğini bilemezdin.”

“O kadar korkmamı kastediyorum.”

“Geçti gitti. Artık korkulacak bir şey yok.” Beni kollarına çekmesiyle ağlamaya başlamıştım. Güzel gömleğinin her yerine salya sümük ağladığım için kendimi çok salak hissediyordum ama gerçek şu ki hiç geri çekileşim yoktu. Böyle koruyucu bir kucaklamayla sarmalanınca kendimi uzun zamandır olmadığım kadar güvende hissetmiştim.

O başımı okşar, ben de çocuk gibi titrerken öylece kalmıştık, ta ki ben çekilip kolumla burnumu silene kadar. “Özür dilerim. Gömleğini mahvettim. Ayrıca ceketini de aşağıda unuttun.”

“Ben alırım.” Bana bir mendil uzatmış ve temiz olduğuna dair beni temin etmişti ki tam o sırada önümüzde bir araba durmuştu.

Isabella gelmişti.

Richard ertesi hafta büroya gelmiş ve Isabella’yla ayrıldıkları için mülkü satın alma sürecini devam ettirmeyeceğini söylemişti.

“Çok üzüldüm,” demiştim gözleri dolarken.

Saat beş olmuştu, ben de onu bir şeyler içmek için köşedeki Ship’e götürmüştüm. Bana Isabella’nın onu başka bir adam için terk ettiğini anlatmıştı. Aylardır bir ilişkisi varmış ve satın almak için ev baktıkları sırada oraya taşınmayacağını zaten biliyormuş. “Sadece bunu bana nasıl söyleyeceğini bilememiş.”

İlişkilerde ihanetle ilgili benim de deneyimlerim olmuştu. Ona buraya uğruna taşındığım Marc’tan bahsetmiştim. Marc’la üç yıldır beraberdik. O henüz çocuk istemiyordu, sonra çocuk fikrinden tamamen vazgeçmişti. “Berbat bir baba olurum,” derdi. Sonra bir gün Marc kahvaltıda gideceğini açıklamıştı. İnsan Kaynakları’ndan Olive’le ilişkisi varmış ve kız hamileymiş.

“Şimdi George asında küçük bir oğulları var, bir tane de yolda.”

Richard başını iki yana sallamıştı. “Bu korkunç.”

Omuz silkmişim. “Üzerinden epey geçti,” demiştim, her düşündüğümde içimde öfke uyanmıyormuş gibi.

Biraz daha konuşmuştuk, sonra bir de bakmıştık ki kapanış saati gelmiş. Uzun zamandır birinin yanında kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim.

“Dinlediğin için teşekkür ederim,” demiş ve taksinin kapısını benim için kapamıştı.

İki ay sonra beni yemeğe çıkarmak istediğini söylemişti. Sekiz ay sonra da evlenmiştik.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sıcak çay dolu kupamı aldım ve üst kattaki bebek odasına dönmek üzere antreye girince konsolun üzerindeki gizemli mektuba tekrar baktım. Elime alıp Isabella'nın el yazısını daha önce görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım ama gördüysem bile hatırlamıyordum. Keşke bu kadar güvensiz hissetmeseydim ancak birkaç ay önce Richard bana Isabella'nın onunla teması geçtiğini ve ilişkisinin yürümediğini söylemişti. Yani yine bekârdı.

“Seninle tekrar beraber olmak istediğini mi düşünüyorsun?” diye sormuştum inanamayarak.

“Hayır. Alakası yok. Sadece uzun yıllar birlikteydik. Sanırım onu iyi tanıyan biriyle konuşmak istiyor. Ağlayabileceği bir omuz.”

Richard bana kendimi daha iyi hissettirmek istediye de hiç işe yaramamıştı. Ne de olsa o omuzda *ben de* ağlamıştım ve bak, bu bizi nerelere getirmişti. Gerçi o zamanlar incecik ve enerji doluydum, meşgul bir profesyoneldim ve saçlarım da temizdi. Ya şimdi? Şimdi kendimi o kadar sıkıcı hissediyordum ki kendi kendime konuşarak bile uyuyakalabilirdim.

Elimi güçlendirmeliydim. Yapmam gereken şey tam olarak buydu. Ona lezzetli bir ev yemeği hazırlamalıydim. Hayır, mum ışığında bir akşam yemeği diyelim. Haftalardır seks yapmıyorduk ve bu benim hatamdı. Seksi bir şeyler giyecektim.

Giyecek seksi bir şeyim var mıydı ki? Yani hâlâ üzerime olan? Beni ip dolanmış salam gibi göstermeyecek bir şey?

Telefon çaldığında yukarı çıkmak üzereydim. Ev telefonu. Bu evin hemen hemen her odasında telefon vardı çünkü cep telefonları burada en iyi ihtimalle gelgitli çekiyordu. Gerçi Richard sabit hatların beni Evie'yi emzirirken cep telefonumu koştur koştur aramaktan kurtarmak için olduğunu iddia ediyordu. Nedense Evie'yi emzirirken kendimi zorlamam herkese dert olmuştu.

"Joanne, canım. Günün nasıl geçiyor?"

"Harika!" dedim neşeyle. "Çok iyi. İyi ki aradın çünkü bu akşam yemek için özel bir şeyler yapayım diyordum. Kaç gibi evde olursun?" Ardından da, "Sürprizim var," diye ekledim.

Güldü. "Ne tür bir sürpriz acaba?"

Mektubu parmaklarımın arasında döndürdüm. "Söylersem sürpriz olmaz ki. Amaan neyse. Madem sordun, bize iki kişilik romantik bir akşam yemeği hazırlayayım diye düşündüm... Sonra belki, hani... tatlı falan?"

Harika. Şimdi muhtemelen jöle ve muhallebi düşünüyordu.

"Tatlım, çok üzgünüm. Kulağa harika geliyor ama geç saatlere kadar çalışmam gerektiği için aramıştım. Pazartesiye kadar projeyi çıkarmamız lazım. Geoff bu gece iş üstünde olalım istedi."

Of, lanet olası Geoff. "Sorun değil," dedim neşeli davranmaya çalışarak ama başaramadım. "Başka zaman." Evie'nin üst katta mızırdandığını duyabiliyordum. "Kapatmalıyım. Evie'nin beslenme saati geldi. Beni sonra arar mısın?"

"Elbette, canım."

Aptal hormonlar yüzünden olduğunu biliyordum ama yine de gözlerim doldu. Onu kaybediyor muyum diye endişelenmeden edemiyordum. Beni çok sıkıcı bulduğu için mi akşamlarını ofisinde iş arkadaşlarıyla geçirmeyi tercih ediyor diye.

Yukarı çıkıp uyanık olan Evie'yi kontrol ettim. Sırtüstü yatmış, karyolasının üzerindeki orman hayvanları dönencesine

gözlerini dikmişti. Yaklaştığımda bana bakıp ağlamaya başladı ve yüreğim hopladı. Onu kucağıma alıp yumuşacık saçlarını öptüm. Ağlamayı kesti ve burnunu boynuma sürttü. Güldüm. Aklımdaki tüm güvensizlikler uçup gitti. Bebeğimle beraberken kalbim sevgi ve mutlulukla doluydu.

Köşedeki küçük buzdolabından daha önce hazırladığım biberonu alıp ısıtıcıya koydum, sonra da makinenin ötmesini beklerken odanın içinde dolaşmaya koyuldum. Bebeğimi emzirebilmeyi çok isterdim ama yeterince sütüm yoktu.

Cep telefonum çaldı. Arayan arkadaşım ve bürodan eski meslektaşım Shelley'ydi. Telefonu boynuma sıkıştırıp Evie'yi kalçama aldım.

"Shelley! Merhaba! Nasılsın? Dur, seni duyamıyorum. Dışarı çıkacağım. Bir saniye."

Yatak odama gidip balkona açılan Fransız kapıların önünde durdum. Burada her zaman iyi çekerdi. "Şimdi beni duyabiliyor musun?"

"Selam annesi! Nihayet ya!"

Arkada çalan telefonları duyabiliyordum ve biraz nostaljik hissettim.

"Arkadan gelen seslere bakılırsa bayağı meşgulsün," dedim.

"Her zaman. Nasıl olduğunu biliyorsun. Sende durumlar nasıl?"

"Ben de çok meşgulüm! Kendime ayıracak bir dakikam bile yok!"

"Pardon, Jo," dedi. "Sen çok tutmayayım, çabucak bir şey soracaktım."

"Hayır, lütfen tut. Sadece şaka yapıyordum. Burada sıkıntıdan ölmek üzereyim. İstersen bütün gün konuşabiliriz."

Güldü. "Eminim durumlar o kadar fena değildir. Dinle, cidden acelem var ama ekspertizini yaptığımız Berry House'u hatırlıyor olabilir misin? Hani müşterinin satmaktan vazgeçtiği?"

“Evet, hatırlıyorum.”

“Fikrini değiştirdi ve orijinal ekspertizi görmek istiyor. Dosyayı bulamıyorum. Her yerin altını üstüne getirdik ve beş dakikaya toplantıya gireceğiz.”

Evie’yi kalamda hafifçe hoplattım. “Dosya dolabında, ‘altı ay sonra tekrar ara’ dosyalarını tuttuğumuz yerde.”

“Aman Tanrım, Jo, harikası. Tamamen unutmuşum ama haklısın.” Arkaya itilen bir sandalyenin gıcırtısını, açılan bir çekmecenin sesini duydum ve ardından Shelley zafer kazanmış gibi, “Bulduk!” diye bağırdı. Telefonu havaya kaldırmış olmalıydı çünkü bir *heyt be!* duydum. Birkaç kişi alkışladı ve bütün broyu iflasın eşiğinden kurtarmışım gibi gururlandım.

“Olağanstsn. Gerçekten ylesin,” dedi. “ok acelem var ama teşekkürler, Jo. Aynı anda  işi birden yapmaya çalışıyorum. Buradaki işleri biliyorsun. Kiralanacak o kadar mülkümüz var ki sırf bunlarla ilgilenmek için yeni bir şube asak yeri. Hem Terry ve Kimberly’yi de kaybettik.”

“Terry ve Kimberley’ye ne oldu ki? İstifa mı ettiler?”

“Aynen yle yaptılar. Gidip evlendiler. Bilmiyor muydun?”

“Hayır! Ee, bu güzel haber değil mi? Yani, belki senin için değil tabii.” Aklıma bir fikir geldi. “Bekle, merak ediyordum da, fazladan yardıma ihtiyaın var mı? Faydası olacaksa haftada bir iki gün evden çalışabilirim.” şimdi hızlı hızlı konuşuyor, fikir kafamda şekillenirken hemen syleyiveriyordum. “Tüm belgeler bulutta. Muhtemel alıcılara ev gösteremem tabii ama biriyle beraber çalışabilirim, Jacklyn mesela? Ya da kiracılar konusunda yardım edip onarımları, denetimleri falan organize edebilirim?”

Söylemeye gerek yok ama Shelley’nin bana herhangi bir işi verme ihtimali, piyangoyu kazanma ihtimalim kadardı ancak. Yüz küsur kilometre uzakta yaşıyordum. Bir yılı aşkındır

büroya adımımı atmamıştım. O sürede *herhangi bir* işte de çalışmamıştım. Güncel mülkler hakkında ne biliyordum ki? Hâlâ aynı sistemi mi kullanıyorlardı?

Sessiz kalmıştı. Her an, “Yok, almayayım,” deyip beni yoluma gönderebilirdi.

“Bak ne diyeceğim,” dedi sonunda. “Ben yeni birilerini bulana kadar biraz yardıma hayır demeyiz ama pek ilginç bir iş olmayabilir, birkaç angarya falan?”

“Angarya benim işim! Angarya bu dünyada en sevdiğim şey!”

Güldü ve düşünüp ekiple konuşacak zamanı olunca bir iki güne tekrar konuşmayı planladık. Telefonu kapadığımda keyiften dört köşeydim.

“Annecik işe geri dönebilir,” dedim Evie’ye. “Güzel olmaz mı ama? Sen de kucağıma oturup bana yardım edersin. Hoşuna gider mi?”

Niye bilmiyorum ama birden izlendiğim hissine kapıldım. Arkamı döndüğümde kapı aralığında bir gölge hareket etti.

“Roxanne?” Başımı dışarı uzattım ve onun koridorda koştuğunu gördüm. “Roxanne?” diye seslendim tekrar. “Bir şey mi lazımdı?” Ama arkasını dönmeden uzaklaştı.

Bebek odasına döndüm ve Evie’yle beraber koltuğa yerleştim. Roxanne beni mi izliyordu? Tabii ki hayır. Ne yaptığımdan Roxanne’e neydi ki? Sadece hayal görüyordum. Muhtemelen geçiyordu ve o arada şöyle bir bakmıştı, o kadar. Hem beni tabii ki duymamıştı. Kulaklıkları vardı ya hani?

Üzerime çöken tuhaf hissi dağıtmak için omuzlarımı silk-tim. “Anneciğin yapacak bir şeyler bulmasının zamanı gelmişti, değil mi?” diye fısıldadım Evie’ye. Bebeğimle konuşuyormuş gibi yaparak kendi kendime konuşmak son zamanlarda edindiğim bir başka tuhaf alışkanlıktı. “Yoksa annecik keçileri tamamen kaçırabilir.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Göğsümde Evie'yle uyuyakalmıştım ama şimdi uyanmıştım. Bir şey beni uyandırmıştı. Roxanne miydi? Yok, o olamazdı. Saatler önce gitmişti.

“Joanne? Benim!”

“Richard?” Kalktım ve uyuyan Evie'yi karyolasına geri koydum. “Evdesin!” Onu karşılamak için merdivenden aşağı koştum. “Ama bu gece çalışacağını sanıyordum?”

Paltosunun düğmelerini açtı. “Geoffrey'ye istersen kendin çalışırsın ama ben eve gidiyorum, dedim. Kızlarımı çok özledim.” Evrak çantasını yere bırakıp kollarını açtı.

“Ama çok erkencisin!” dedim ona iyice sokularak.

“Günün kalanında izin aldım.” Başımın tepesini öptü. “Özür dilerim,” dedi usulca.

“Niye ki?”

“Bu akşam bizim için özel bir şey yapmak istedin ama ben sıkıcı ihtiyarın tekiyim. Seni çok yalnız bırakıyorum. Seni hak etmiyorum,” dedi.

“Keşke arasaydın. Saçımı tarardım!”

Elini başımda gezdirdi. “Saçların mükemmel.”

Geri çekilip önüme baktım. “Ama berbat görünüyorum.” Üzerimde eski, ağzı yüzü kaymış bir sweatshirt ve eprimiş bir tayt vardı. “Her yerim Evie'nin sümüşüyle kaplı.”

“Bence çok güzel görünüyorsun. Hadi gel, bir şarap açalım.”

Emzirmemenin faydası buydu. Akşamları bir kadeh şarap içebiliyordum.

“Yiyecek bir şeyler hazırlamadım,” dedim.

“Piccolino’dan bir şeyler söyleyelim.” Elimi tuttu.

“Ay evet, hadi öyle yapalım,” dedim. “Pizza için adam öldürebilirim.”

Bir süre sonra mutfaktaki büyük ahşap masada, aramızda bebek monitörüyle oturuyorduk. Richard çatalında spagetti-sini döndürdü. Saçları alına düşüyordu. Saçlarını kesmeliydim. Richard gibi zeki ve başarılı birinin nasıl olup da kendini bu kadar *nerd* gösterebildiğini sık sık merak ederdim. Bazen düğmesini atladığı gömleğini düzelteyim diye evden çıkmadan onu durdurmam gerekirdi. Ya da çok benzeyen ama çift olmayan çoraplar giyerdi. Bazen de resmen kafasında olan gözlüğü yarım saat arar dururdu. Bir keresinde körleşiyor mu acaba diye onu gözlükçüye göndermiştim. Ama hayır, gözleri gayet iyi görüyordu. Gözlüğünü yenilemesine bile gerek yoktu. O da böyleydi işte, başka türlü olsun da istemezdim. O benim yakışıklı, şakakları kırlaşmış Clark Kent’imdi ve ona bakmak bile erimeme yetiyordu.

“Yorgun görünüyorsun, tatlım.”

Gülümsemeye çalıştım. “Dün gece ikiye kadar uyumadı.”

“Beni uyandırsaydın ya.”

“Hayır! Senin işe gitmen gerekiyor. Bu adil olmazdı.”

“Yardım ederdim. Küçük canavar bugün nasıldı?”

“Tabii ki bütün gün uyudu. Melekler gibi.” Pizzamdan bir ısırık alıp peçetemle ağzımı sildim. “Her neyse, ayrıca haberlerim var.”

“Aa?”

“Bugün Shelley’yle konuştum.”

Kadehlerimize şarap koydu. “Shelley...”

“Eskiden çalıştığım emlak bürosundan.”

“Shelley. Tabii ya. Shelley nasılmış?”

“Çok iyiymiş! Ama açıkçası orda çok meşguller. Nefes alacak zamanı zor buluyor.” Peçetemle oynamaya, onu katlayıp açmaya başladım. “Neyse,” diye devam ettim, “haftada birkaç gün yardım edebilir miyim diye sordu.” Gün aşırı Chelmsford’a gideceğimi sanmasın diye de, “Evden çalışarak elbette,” diye ekledim çabucak.

Şarap kadehinin kenarından bana kaşlarını çatarak baktı. “Ama tatlım, bunu istiyor musun ki?”

Bir an önce forma girme kararlığımı unutarak bir parça ekmeğin üzerine tereyağı sürdüm. “Şey... Yardıma ihtiyac olduğundan...”

“Ama ya *senin* isteklerin?” Elime uzandı. “Mutlusun, değil mi? Bazen *senin* için endişeleniyorum. Acele mi ettik? Burada, bu evde, şehirden uzak yaşamak istediğini biliyorum... Ama yanlış mı yaptık acaba?”

İşte bu yüzen küçük, beyaz bir yalan söyleme ihtiyacı hissetmiştim. Shelley benden tekrar çalışmamı istememişti. Bunu ağzından kaçırın ve beni geri alması için neredeyse yalvaran bendim. Ama Richard’ın da hatırlattığı gibi bu ev, bu hayat istediğim her şeydi. Bir sürü çocuk ve ilgilenebileceğim bir ev istemiştim. Tavandan tencere tavaların sarktığı büyük bir mutfak olsun, ailem için her akşam lezzetli yemekler pişireyim istemiştim. Hepsini ben istemiştim ve aylardır tam zamanlı aneliği nasıl dört gözle beklediğimi, bu evi çocuklar, arkadaşlar ve kahkahalarla doldurmak istediğimi ve iş hayatından uzak bir hayatın nasıl da harika olacağını anlatıp duran bendim. Mutlu olduğum sürece Richard ne istediğime takılmazdı. Fikrimi değiştirsem ya da yarı zamanlı çalışmak istesem Richard’ın

umurunda olmayacağına inanıyordum. Hayal kırıklığına uğrayan o değildi. Bendim.

“Bence eğlenceli olabilir. Ofisin yoğunluğunu özlüyorum.”

Şarabını yudumladı. “Peki o yoğun ofiste Anthony’yle mi çalışacaksın? Bebeğimiz peki? Ona ne olacak?”

Elimi onunkini üzerine koydum. “Öncelikle, evden çalışacağım. Ofisin yoğunluğu derken mecazi anlamı kastetmiştim. İkincisi, Anthony hâlâ orada çalışıyor mu bilmiyorum bile.”

Ki bu yalandı. Anthony hâlâ orada çalışıyordu. Ara sıra bana selam vermek için mesaj atıyordu. Ama Anthony meselesi sıkıntılıydı. Richard’la tanışmamızdan birkaç hafta önce bir kez öpüşmüştük. Büronun Noel partisinden sonraydı ve benimle eve yürümüştü. Sonrasında işyerinde flört etmiştik ve beni randevuya çıkaracağını ummuştum fakat ikimiz de meseleyi daha ileri götürmemiştik. Sonra da Richard’la tanışmıştım. Ancak Richard’a ondan bahsetmek gibi bir hata yapmıştım. Sanırım ona çekici bulunduğumu hissettirmek istemiştım. Erkeklerin benimle çıkmak için kuyruk olduğunu.

“İşyerinde bir adam var, ben deli ediyor. Sürekli benimle flört ediyor. Tatlı aslında ama durumu çakamadı bir türlü,” demiştim bir keresinde. Mayfair’de çok pahalı bir restorandaydık. O gün için yeni, maaşımın yarısına mal olan bir elbise bile almıştım.

Şakağında bir damar zonklamıştı. “Bunu neden yapsın ki? Hayatında biri olduğunu biliyor, değil mi?”

“Evet! Tabii ki biliyor. Sadece...” Bunu söylememeliydim. Sesinin tonundan bunun istediğim gibi gitmediğini anlamalıydım ama laf ağızdan çıkmıştı artık. “Bir kere öpüştük,” dedim elimi geçiştirmek ister gibi sallayarak. “Sarhoştum. Noel partisiydi. Daha fazlasını söylememe gerek var mı? Her neyse,” deyip dramatik bir tavırla iç çekmiştim. “Sanırım bana biraz tutuldu.”

Kadehini yavaşça bırakmıştı. “Bunu sık sık yapar mısın? Sarhoş olup başka adamlarla yatmayı yani?”

Nefesim kesilmişti. Garsona işaret etmişti. “Hesap lütfen.”

“Ne yapıyorsun, Richard? Daha yeni oturduk.”

“Seni âşığından alıkoymayayım. Geceyi onunla geçirmeyi tercih ediyorsan, öyle yapmalısın.”

Bunu sadece onu biraz kıskandırmak için söylediğimi çünkü aptalın teki olduğumu ve asla başkasıyla olmayı düşünmediğimi açıklamaya çalışmıştım. Ama yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş ve ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim ve tepkisine inanamıyordum. Açıklamaya çalışmıştım. Hiçbir anlamı olmadığını, sadece bir öpücük olduğunu söylemiştim. Anthony benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece Richard vardı. Ne dediysem dinletememiştim. Normalde Kensington’daki evinde kalırdım ama bunun yerine beni taksiye bindirip gitmişti. Eve giderken trene binmiş, yeni şık elbisemle yol boyunca hıçkıra hıçkıra ağlamıştım.

Ertesi gün üzerinde notla bir düzine kırmızı gül göndermişti. *Ben sadece sana inanılmaz derecede âşık, aptal ve yaşlı bir adamım. Beni affeder misin, lütfen?*

Elbette affetmiştim. Ama artık dikkatliydim çünkü benim biraz inek, biraz şapşal, kır saçlı Clark Kent’imin bir de öfkeli yanı olduğunu fark etmiştim. Daha sonra sadece bir kez, tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama ofisinde olan bir şey yüzünden soğukkanlılığını kaybettiğini görmüştüm. Evdeydik, telefonda konuşuyordu. Yumruğunu pencereye savurmuştu. Kırılmadığı için camı delmemişti ama acımış olmalıydı.

“Evden çalışan ilk kişi ben değilim ya,” dedim şimdi. “Ofiste haftada bir iki gün evden çalışan insanlar var. Bugünlerde bu çok yaygın.”

“Peki ya Evie?” diye sordu.

Richard Evie'ye karşı çok korumacıydı ve bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. Doğduğu andan beri üzerine titriyor, onun için endişeleniyor, onu koruyordu. Uzun, şöyle iki yıllık bir doğum izni almak istediğimi söylediğimde çok heyecanlanmıştı. Bazen onun benden bile korumacı olduğunu hissediyordum ki bu da epey bir şey söylüyordu. Doğru bebek monitörünü seçerken –ki bu bence çok sıradan bir şeydi– doğru okulu seçer gibi titizlikle araştırmıştı.

“Yardım alacağım tabii. Çalıştığım günlerde buraya gelip Evie'ye bakacak bir dadı mesela.”

“Ama dadıya güvenebileceğini nereden bileceksin ki? Ya Evie'yi kendine isterse? Ya bebeğimizi çalarsa?”

Ciddi olmadığını biliyordum. “Richard! Profesyonel dadılar var. Tanınmış bir ajansla görüşeceğim. Sadece parlak referansları olan, araştırıp onayladıkları kişilerle çalışıyorlar. Öylece birini sokaktan kapıp getirecek değilim. Söz.” Gülümsedim, o da bana gülümsedi.

“Joanne, canım, eğer istediğin buysa bence harika. Tebrikler!” Kadehini kaldırdı ve ben de aynısı yaptım.

“Teşekkür ederim. Bunun anlamını bilemezsin.”

Gününün nasıl geçtiğinden bahsettik ve sonra, “Ee, bugün başka neler yaptın?” diye sordu.

Hımm, bütün sabah Evie'yle oturdum, konsolun üzerine koyduğum postaları aldım, tabii sen daha doğru dürüst bakmadığın için Isabella'dan gelen mektubu henüz fark etmedin, sonra Roxanne'le konuşmaya çalıştım ama o istemedi, ardından Evie'yle uyuyakaldım ve sonra da sen eve geldin işte.

“Çok yoğun bir gün geçirdim,” dedim. “Bisiklet alsam mı diyorum.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ancak daha sonra oturma odasına geçtiğimizde mektuplarını açtı. Ateşi körükledim; ateş yakmak iyi becerdiğim şeylerden biriydi. Postalarıyla hiç ilgilenmiyormuşum gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Oscar'ı sevdim, bekleyebildiğim kadar bekledim, ki bu da beş koca dakika sürdü, sonra koltuktaki yerime dönüp bacaklarımı altına topladım ve Isabella'dan gelen mektubu okuduğunu yeni fark ediyormuş gibi ona doğru eğildim.

“Bu kimden?” diye sordum masum masum.

“Buna inanamayacaksın.”

“Neden ki? Kimdenmiş?”

“Chloe'den.”

Arkama yaslandım. “Chloe'den mi?”

Mektubu havaya kaldırdı, yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı. Aynı anda hem şaşkın hem de mutlu görünerek başını yavaşça salladı. “Bizi ziyarete gelmek istiyor.”

“Kızın Chloe mi?”

“Evet!” Sayfayı çevirip okumaya devam etti, sırtışı o kadar genişti ki sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı. “Artık kızgın olmak istemediğini söylüyor. Dinle bak. ‘Seni çok özledim, babiş. Her şey için çok özür dilerim ve küçük kardeşimle tanışmayı gerçekten çok istiyorum. Sömestr tatilim yaklaşıyor. Sorun

olmayacaksa gelip seninle kalabilirim.” Gözlerini kaldırdı. “Buna inanabiliyor musun?”

Neredeyse benden bahsedip bahsetmediğini, benimle de tanışmak isteyip istemediğini soracaktım ama cevap muhtemelen hayırdı. Ne de olsa aralarının açılmasının sebebi bendim. Onu hiç görmediğimden nedenini bilmiyordum ama babası yeniden evlendiğinde o kadar üzülmüştü ki düğüne gelmeyi kesinlikle reddetmişti. O zamandan beri de babasının tüm çabalarına rağmen onunla tek kelime bile konuşmamıştı. Tam on sekiz ay olmuştu.

“Chloe’ye Evie’den ne zaman bahsettin?” diye sordum. Konuşmuş olmalarına sevinmişim ama şaşırmıştım da çünkü bunu öteleyip duruyordu. Evie doğduktan sonra aile fotoğrafı çektirmiştik ve güzel bir mektupla Chloe’ye de göndermesini önermiş, bunun mükemmel olacağını düşünmüştüm. Ama ona yüz yüze söylemek istiyordu, gerçi telefonlarına bile çıkmadığını düşününce bu bana fazla iyimser gelmişti.

“Neden bana söylemedin?” diye sordum.

Evie ağlamaya başladı. İkimiz de monitöre bakıp kendi kendine yatışıp yatışmayacağını anlamaya çalıştık.

“Bence bu muhteşem bir haber,” dedim ve mektubun korktuğum gibi Isabella’dan gelmemesini dahi kastetmiyordum. Evie’nin ağlaması dindi. İkimiz de derin bir nefes aldık. “Peki ne zaman gelmeyi düşünüyor?”

Richard güldü. “Cuma.”

“Bu cuma mı? Üç gün sonra?”

“Evet!” Ayağa kalktı. “Onu hemen arayacağım.” Koşar adım odadan çıktı. Ateşin başında uyuyan Oscar başını kaldırıp kapıya doğru baktı, muhtemelen Richard’ın peşinden gidip gitmemeyi düşünüyordu ama sonra vazgeçti. Kulaklarının arkasını kaşıdı ve keyifle homurdanıp başını tekrar yere koydu. “Chloe bebek kardeşiyle tanışmaya geliyor!” diye fısıldadım.

Harika. Bebek yetmedi, bir de köpekle konuşuyordum.

Annesi vefat ettiğinde Chloe on bir yaşındaymış. O zamanlar Reading yakınlarında yaşıyorlarmış. Diane bir süredir hastaymış ve beklenmedik bir şekilde öldüğü sırada Richard İspanya'daymış. En yakın komşuları üç buçuk kilometre ötede yaşadığından Chloe bütün gece ölü annesiyle baş başa kalmış, ta ki ertesi sabah erken saatlerde haftalık teslimatı getiren bakkal onu bulana kadar.

Bunun Chloe için nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezdim. Bir an üzerine titreyen iki ebeveyniyle cennet gibi bir çocukluk geçiyordu, bir an sonraysa sadece annesini kaybetmekle kalmamış, bir de saatlerce onunla yalnız başına beklemek zorunda kalmıştı. Richard, Chloe'ye yardım etmeleri için bulabildiği en iyi uzmanlara para dökmüştü ama kızın bu travmayı hiçbir zaman tam olarak atlatamadığını söylerdi. Eskiden mutlu, neşeli küçük bir kızken artık mesafeli biri olmuş. İçine kapanık. Pek konuşmazmış. Richard, Chloe'nin olay sırasında uzakta olduğu için onu suçladığına inanıyordu ve kendi suçluluk hissi de halihazırda omuzlarındaydı.

Ona bir keresinde sormuştum. "Kanser miydi?"

Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Jo, tatlım. Geçmişten bahsetmeyelim. Bunu düşünmekten nefret ediyorum."

Yüreğim onun için, Chloe için parçalanarak, "Elbette," demiştim.

Richard'ın Chloe'yi yeni bir okula yazdırmayı umduğu Londra'ya taşınmışlar ama zor olmuş. Chloe sürekli ilgi istiyor, babasının dibinden ayrılmıyormuş ve tamamen ona bağımlı hâle gelmiş. Richard işe gitmek üzere evden çıktığında sinir krizi geçiriyormuş. Okula gitmeyi reddediyormuş. Bu durum

aylarca devam etmiş. Richard çaresizce onun iyileşmesini, geçmişini ardından bırakmasını ve yeniden mutlu olmasını istiyormuş, bu yüzden de onu yaşıtı kızlarla olup yeni arkadaşlar edinebileceği bir yatılı okula göndermeye karar vermiş. Annesinin ölümünün ardından toparlanması ve normal hayata dönebilmesi için tek yolun bu olduğuna içtenlikle inanıyormuş.

Akademik açıdan en ünlü kurumları araştırmış ve Chloe'ye özellikle uygun olduğunu düşündüğü bir okulu seçmiş. İsviçre'deki en seçkin –ve en pahalı, ki bu Richard'ın umurunda bile değilmiş– uluslararası okullardan biriymiş.

Bir keresinde bana, Chloe gitgide daha özgüvenli ve mutlu olmaya başladığından her ne kadar içten içe doğru şeyi yaptığına inansa da bu konuda hâlâ suçluluk duyduğunu söylemişti. Chloe her tatilde eve geliyormuş ve yazları beraber İtalya'ya, Paris'e ya da o nereye isterse oraya gidiyorlarmış.

İki yıl önce liseyi bitirmişti ve şimdi Londra'da Richard'ın ona aldığı bir dairede yaşıyordu. Son duyduğuma göre London College of Fashion'da moda fotoğrafçılığı okuyordu.

Sevgililik zamanlarımızdan beri Chloe'yle tanışmak istiyordum ama Richard ona ne zaman teklif etse bir bahanesi oluyordu. Çok meşguldü. Ders çalışması gerekiyordu. Çoktan başka planlar yapmıştı.

“Yaş farkı yüzünden mi?” diye sormuştum bir keresinde. “Bu onu endişelendiriyor mu?” Richard benden on dokuz yaş büyüktü ve belki de bu Chloe'ye fazla geliyordu.

“Sanmıyorum. Ona söylediğimde irkilmedi. Sadece zamana ihtiyacı var.”

Bir gün Le Gavroche'ta öğle yemeğindelerken Chloe'ye bana evlenme teklif edeceğini söylemişti. Benimle tanışması gerektiğini, onun onayını almak istediğini yinelemek istemişti ancak Richard daha sonra bana Chloe'nin betinin benzinin attığını, kalkıp paltosunu aldığını ve çıkıp gittiğini anlatmıştı.

“Yola gelecektir, göreceksin,” demişti.

Kızının benimle tanışmasını ve onayını almak istemesinin çok tatlı olduğunu düşünmüştüm ama haftalarca bunu yapmaya çalıştığımız hâlde onun hiç umurunda değil gibiydi.

“Dünya kadar vaktimiz var,” demiştim ancak meraklanmaya başlamıştım artık.

Sonunda Richard bir gün canına yettiğini söylemişti. “Onun kendi hayatı var, bizim de öyle. Madem oyun oynamak istiyor, öyle olsun bakalım.”

Kew Gardens’ta güzel bir bahar gününde evlenmiştik ve Richard bana ancak daha sonra, Yunan adalarındaki büyüleyici balayımız sırasında Chloe’nin düğün sabahı onu aradığını ve bu işi yaparsa onunla bir daha asla konuşmayacağını söylediğini anlatmıştı. Richard da ona bunun kendi bileceği bir iş olduğunu, onu çok sevdiğini ama böyle mantıksız dayatmalarda bulunmasına izin vermeyeceğini söylemiş. Kız telefonu yüzüne kapamış. Bu son konuşmalarıymış. Ta ki Richard ona Evie’den bahsedene kadar.

Şimdi yazması ve gelip bizi ziyaret etmek, küçük kardeşiyle tanışmak istediğini söylemesi harikaydı. Chloe ortak hayatımızdaki tek karanlık gölgeydi ve bu nihayet değişmek üzereydi.

Richard tekrar odaya döndü.

“Ee? Onunla konuştun mu?”

Sırıtarak başıyla onayladı. “Evet. Evet konuştum. Cuma günü beş gibi trene binecek.”

“Ah, Richard. Bu harika! Senin adına çok mutluyum.” Ayağa kalktım ve kollarımı boynuna doladım. “Hoş karşılanmış hissettiğinden emin olacağım. Burası bizim olduğu kadar onun da evi ve öyle hissetmesini sağlayacağım.” Beni kol mesafesinde tuttu, gözleri dolu doluydu.

“Teşekkür ederim, Joanne, bunun anlamı çok büyük. Burada birkaç gün kalmasının senin için sakıncası olmadığından emin misin? Bizimle kalmasının?”

“Sakınca derken?” Güldüm. “Aileden olması bir yana, sen isteyken yanımda birinin olması güzel olacak. Nihayet onu tanımayı dört gözle bekliyordum.”

O güne dönüp baktığımda ne kadar umut ve sevinç dolu olduğumu görüyordum. Chloe’nin hayatımıza girişiyle ailemiz tamamlanmış olacaktı. Onunla tanışmak, ona bir tehdit olmadığımı, aralarındaki ilişkiye saygı duyduğumu ve bağlarına asla ama asla engel olmayacağımı ona göstermek için sabırsızlanıyordum. Şefkatli bir teyze gibi olacaktım. İyi geçinmemiz için elimden ne geliyorsa yapardım. Hayır, iyi geçinmekten de öte, aile olarak *bağlanmamız* için.

Neyse, işler pek de öyle gitmedi diyelim.

ALTINCI BÖLÜM

Richard'ın Chloe'yi almak için istasyona gitmesinin üzerinden sadece beş dakika geçmiş gibi geliyordu ama dışarıdan gelen araba sesini duydum. Sonunda onunla tanışacağım için çok heyecanlıydım. Üvey kızım! Richard'la son birkaç gündür bundan başka bir şey konuşmamıştık. “Bana ondan biraz daha bahsetsene. Nasıl biri?” diye sorup durmuştum.

Gülmüştü. “Onu seveceksin. Çok tatlıdır. Gerçekten çok tatlı kızdır. Tekrar evlenmem konusunda biraz dalgalandı ama bitti gitti artık.”

Eh, endişelenecek bir şey olmadığını görecekti. İkimizin yakınlaşması hakkında durmadan hayaller kuruyordum. Richard isteyken beraber bir şeyler pişirdiğimizi; erkek arkadaşları, dersleri, ne gibi bir iş yapmak istediği hakkında sohbet ettiğimizi düşleyip durmuştum. Kendimi onun ablası gibi düşünüyordum –garip olduğunun farkındaydım ama üvey anne de garip geliyordu– ne olursa olsun yanında olacak biri gibi. Hayatta olsa annesiyle konuşacaklarını anlatabileceği biri.

Evie'yi karyolasına bıraktım. Richard aşağıdan seslendi. “Biz geldik!”

Hızla merdivenin başına koştum ve korkuluğun üzerinden eğildim. Başta sadece Richard'ı gördüm, mutlu yüzü bana dönüktü, bu yüzden biraz daha eğildim. Onu görmeden önce

ayak seslerini duydum. Karoların üzerinde yüksek topuklular. Gelip Richard'ın yanında durdu.

“Selam!” dedim neşeyle ve el salladım. “Tanıştığımıza çok sevindim, Chloe! Hemen geliyorum. Evie’yi yatırıyordum.”

Chloe başını kaldırıp bana baktı. Güzelliği beni çarptı. Kumral saçları düz ve ortadan ayırıktı, aralarında sarı ışıltılar vardı. Sık ve koyu renkli kirpikleri yeşil gözlerini öne çıkarıyordu. Kaşlarını babasından almıştı. Koyu renkli, gür ve mükemmellerdi.

“Merhaba Jonanna, seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum!” dedi şakır gibi. Onun yaşındaki birinden beklemeyeceğim kadar küçük bir kız gibi çıkmıştı sesi.

“Ben de seninle tanıştığıma!” dedim, bunu daha önce söylediğimi sonradan fark ederek. “Ve Joanne olacak.” Güldüm.

“Ay! Pardon!” Hatasından dehşete düşmüş gibi elini ağzına kapadı.

İşte şimdi kendimi berbat hissediyordum. “Hayır, lütfen. Hiç sorun değil!”

“Peki ama emin misin? Kötü başlayalım istemem!”

“Gerçekten,” dedim konuyu kapamaya can atarak. “Kesinlikle sorun değil.”

Richard’a döndü ve “Tamam. Oh. Çantalarımı arabadan alsak mı?”

“Evet, öyle yapalım hadi.” Richard bana baktı. “Birazdan görüşürüz, canım.” İkisi de arkasını dönüp ön kapıdan çıktı. Evie’nin yanına döndüm ve rahat olduğundan emin oldum. Bana gülümsedi, gözlerini kapadı ve hafifçe iç çekti. En az birkaç saat böyle gider gibi görünüyordu. Bugün tam havasındaydı. Aslında her yönüyle harika bir gündü.

Bu sabah Shelley ve benden sonra işe başlayan diğer bir emlakçı Ben’le ilk iş toplantımı yapmıştım. Ben’i sevmiştim. Otuzlu yaşlarının sonunda, kel ve uzun suratlı, sevimli bir adamdı. Bana kiracılarla ilgili sistemi nasıl güncellediklerini, arayan ve onarıma ihtiyacı olan kiracıların kaydını nerede tuttuklarını, hangi mülklerin boşalacağını anlatmıştı.

Bunların hepsini biliyordum –en azından çoğunu– ama bilgilerimi tazelediğimiz için minnettardım. Evie bile toplantı sırasında mutluydu. Kucağımda durmuş, küçük fl çingırağını emmişti.

Ben’in toplantıdan çıkmasının ardından Shelley’ye, “Haftada iki gün dadı tutacağım,” demiştim. “Aklında olsun.”

“Bu harika! Belki arada sırada ofise de gelip çalışabilirsin,” diye önermişti. “İstersen tabii. Ekiple arayı kapatırsın. Seni dünya gözüyle de görmek hoşuma gider.”

Gülmüştüm. “Hemen olacak iş değil de arada sırada buradan çıkmak güzel olurdu.” Ellerimi hafifçe Evie’nin kulaklarına bastırmıştım. “Hepten delirmeden,” demiş ve yüzümü buruşturmuştum. Shelley gülmekten çatlamıştı.

Oturumu kapadıktan sonra Facebook’ta gezinmiş ve dadı önerileri için yerel gruplara bakmıştım. Umut vadeden iki ajansla konuşmuştum bile, bu yüzden birini bulma konusunu çok da dert etmiyordum.

Shelley’yle tekrar çalışma ihtimali beni o kadar heyecanlandırmıştı ki mutfağın tadilatına bile bir kez daha göz atmıştım. Ardından bir gün önce iletişime geçtiğim dadı ajanslarının birinden bir telefon almıştım.

“Mükemmel olacağını düşündüğümüz biri var,” demişti Melanie isimli kadın. “Az önce özgeçmişini e-postayla

gönderdim. Adı Paula, yirmi sekiz yaşında ve bebek psikolojisi okuyor.”

“Gerçekten mi? Bakayım!” E-postayı incelerken bir yandan da Melanie’yi soru yağmuruna tutmuştum. “Peki referanslarını kontrol ettiniz mi?” diye sormuştum heyecandan nabzım tavan yaparken.

“Elbette! Mükemmeller. Onları da ekledim.”

Hepsini gözden geçirmiştım. Paula’nın iki farklı aileyle toplam altı yıllık deneyimi vardı ve ikinci ailenin bebekleri de Evie yaşlarındaydı. Referansları kesinlikle övgü doluydu. Düzenli, güvenilir, çok nazik, sorun çözen; çocuklar ona bayılıyordu, ebeveynler de öyle.

“Yakınlarda, Staines’te yaşıyor,” demişti Melanie.

“Sadece on dakikalık mesafede!”

“Bu öğleden sonra görüşmeye gelebilir. Zamanınız var mı? Dürüst olacağım, Joanne, onu her türlü havada kaparlar.”

“Hayır! Hayır, onu kaptırmayın! Buraya kaçta gelebilir?”

Paula tam iki saat sonra gelmişti. Henüz yirmi sekiz yaşında olduğunu bilmeme rağmen daha ağırbaşlı birini bekliyordum. Referanslar yüzündendi. Onu Marry Poppins ile Bayan Doubtfire arası bir şeymiş gibi göstermişlerdi. Oysa ben kendimi bir genç kızla karşı karşıya bulmuştum. Ya da en azından öyle görünüyordu. Diken diken siyah saçlar, kısa kollu bir gömlek ve bütün kolunu kaplayıp bileğinde kesilen bir dövme. Gülümsemiş ve elini uzatmıştı. “Ben Paula. Pozisyon için görüşmeye geldim.”

Yarım saat sonra işi ona vermiştim. Eğlenceli ve konuşkandı, Evie’ye gülücükler saçtırmıştı, derslerine odaklandığı için

haftada sadece iki gün çalışmak istediğini söylemişti. Gittiğinde arkadaşımı uğurluyormuş gibi hissetmiştim. Yani evet, her yönüyle harika bir gündü.

Richard ve Chloe'nin aşağıda lafladıklarını duyabiliyordum. Evie derin uykundaydı. Parmaklarımı saçlarımdan geçirdim ve onlara katılmak için aşağı indim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Richard’la Chloe’yi oturma odasında, ateşin başında dikilirlerken buldum. Yüz yüze durmuş, el ele tutuşmuşlardı. Richard çok mutlu görünüyordu. Oscar ön patisini bacağına koyarak onun dikkatini çekmeye çalışıyordu ama Richard hiç oralı değildi.

“Tatlım. Şu hâline bak. Nasıl da büyümüşsün!”

İçeri girdiğimi duymamışlardı, bu yüzden Chloe’yi inceleyecek zamanım oldu. Hiç de beklediğim gibi biri değildi. Gerçi gördüğüm fotoğraflar uzun zaman önce, çoğunluğu annesi ölmeden ve birkaçı da yatılı okuldayken çekilmişti. Ama o son dönem fotoğraflarında bile hâlâ çocuk gibi görünüyordu. Utangaç bir gülümseme, genellikle tepeden atkuyruğu yapılmış açık kahve saçlar, gözlerine düşen bir kâkül.

“İçecek bir şey ister misin, Chloe tatlım?”

“Peki, olur. Bir C&T iyi olur, teşekkürler, baba.”

Richard kapı aralığında durduğumu fark etti. “Joanne, cini-miz var mı? Ya da tonik?”

“Evet! Barda cin, buzdolabında da tonik var. Getireyim.”

“Hayır, sorun değil, ben hallederim. Siz ikiniz kaynaşın.”

Ellerini ovuşturarak odadan çıktı. Chloe bana döndü.

“Tekrar merhaba!” dedim neşeyle. “Chloe! Sonunda seninle tanışmak harika!”

Kollarımı açmış, sarılmaya hazır bir şekilde odada ilerledim ama ona ulaştığımda tokalaşmam için elini uzattı.

“Evet, demiştin.”

“Pardon?”

“Benimle tanıştığına memnun olduğunu zaten söylemiştin, üç kere falan.”

Sesi farklıydı. Daha alçak. Daha doğal. Sonra neredeyse belli belirsiz bir şekilde o muhteşem kaşlarından birini kaldırdı ve beni şöyle bir süzdü. Yüzümün kızardığını hissettim. Saçımı taramam gerekirdi. Önüme baktım. Sol köprücük kemiğimden Evie’den kalma bir kusmuk izi vardı. Gerçi sol köprücük kemiğimden her zaman Evie’den kalma bir kusmuk izi olurdu.

Lekeyi silmek için Chloe’nin elini bıraktım. Çıkmıyordu. Şimdi hem parmaklarım hem de üstüm kusmuk olmuştu. Güldüm. “Dört aylık bir bebek insana bunu yapıyor işte!” Biraz iğrenmiş görünüyordu. Parmaklarımı kotuma sildim. “Her neyse, hoş geldin. Ziyaretin için çok heyecanlıydık.”

Richard elinde soğuk bir şişe tonik ve biraz buz koyduğu tepsiyle döndü ve hepsini sehpanın üzerine bıraktı.

“Böyle dediğin için teşekkürler, Joanne! Cidden çok tatlısın,” dedi Chloe tatlı tatlı, sesi yine o tuhaf, çocuksu tonuna dönmüştü.

Richard’ın yüzü ışıldadı. “İçecek bir şey ister misin, Jo?”

Bir an için nutkum tutuldu. “Ben...”

“Evet?”

“Olur, bana da aynısından. Teşekkürler, Richard.”

“Sen içiyor musun?” diye sordu Chloe.

“Nasıl yani?”

“Emzirmiyor musun? Evie ne... üç aylık falan değil mi?”

Tüylerim diken diken oldu. “Dört aylık. Yani evet, hâlâ biberonla besleniyor. Ama ne yazık ki onu emziremedim.”

“Neden?”

Ne demek *neden*? “Çünkü sütüm yeterince gelmiyordu.”

Chloe öne doğru biraz eğildi. “Yaşın yüzünden mi?”

“Yaşım mı? Tabii ki hayır.” Gülümsedim. Tanrım, düşündüğümünden daha yorgun görünüyor olmalıydım. “Otuz üç yaşındayım.”

“Aa,” deyip gülümsedi. Richard’ın uzattığı bardağı aldım. “Teşekkür ederim, babış.”

Benimkini alıp yudumladım.

“Chloe’ye odasını göstermek ister misin?” dedi Richard içkilerimizi bitirdiğimizde.

“Evet, iyi fikir,” dedim. “Bu taraftan.”

Koridordan geçtik ve boy aynasında ikimizin görüntüsüne gözüm takıldı. Kalbim sıkıştı. Yüz yaşında gösteriyordum ve gerçekten pejmürde görünüyordum. Richard’ın Evie’ye bakabileceği gelecek hafta sonu için bir yüz bakımı randevusu almayı aklıma yazdım. Ayrıca kesinkes bir egzersiz bisikleti almalıydım. Ya da bir koşu bandı. Belki de ikisi birden.

“Neyse,” dedim hızlıca, ana merdivenden yukarı çıkarken. “Bence odanı beğeneceksin. Ön bahçeye bakıyor ve sabahları en iyi ışığı orası alıyor. Hem Evie’nin odasına da yakın olacaksın ki bunun hoşuna gideceğini düşündüm.” Bebek odasının önünde durup başımı içeri uzattım. “Onu şimdi görmek ister misin?” diye fısıldadım. “Uyuyor ama eğer çok sessiz olursak...”

“Yok, sorun değil.”

“Ah! Pekâlâ. Belki daha sonra o zaman.” Ona çok hoş görünen misafir odasını gösterdim. Her şeyin kusursuz olduğundan emin olmuşum. Çift kişilik yatak yumuşak, kuş tüyü bir yorgan ve dağ gibi yastıklarla kaplıydı. Tuvalet masasının üzerine de bahçeden topladığım dağ laleleri ve biberiyelerden oluşan küçük bir aranjman koymuşum.

“Kendi banyon var... Ve eşyaların için de bolca yer.” Gardırobu açıp kenara çekildim. “Rahatına bak ve istediğin her şeyi kullan.”

“Aslında, çantalarımı yukarı getirebilir misin? Onları antrede bırakmıştım.”

Öyle kocaman gülümsedim ki yanaklarım acıdı. Nasıl ol-duysa cevap verirken bile öyle kaldım. “Richard’dan isterim. Sana evin kalanını gezdireyim. Yolculuk nasıldı?”

“İyi.”

“Çok trafik yoktu o zaman?”

“Trenle geldim.”

“Tabii, bunu biliyordum.”

“Çok unutkan mısındır?”

“Affedersin?”

“Sürekli kendini tekrar ediyor ya da bir şeyleri unutuyorsun.”

“Pardon, ben...”

“Diğer yatak odalarını görebilir miyim?”

“Elbette.” Ona koridorun ilerisindeki diğer iki yatak odasını gösterdim, hiçbiri onun için seçtiğim oda kadar güzel değildi.

“Üst katta ne var?”

“Dönüştürülmüş bir tavan arası. Kullanmıyoruz, ayrıca yukarıda banyo yok.”

Başını yukarı aşağı salladı. “Büyük bir ev.”

“Evet. Öyle.”

“Ne kadar tuttu?”

Hızlıca nefes aldım. “Muhtemelen babana sormalısın.”

“Sorarım. Peki ya bu oda?”

“Burası benim ofisim.” Ona göstermek için kapıyı açtım. Etkilenmiş görünmüyordu.

“Sizin odanızı görebilir miyim?”

“Neden olmasın? Bu taraftan.”

Koridorun sonuna kadar sessizce yürüdük. Odamızın kapısını açtım. Doğruca içeri girdi, etrafa baktı, şifoniyerimin üzerinde parmağını gezdirdi. Cartier parfüm şişesini aldı, burnuna götürdü, sonra bileğinin iç kısmına bir fıs sıktı.

“Muhteşem, değil mi? Geçen sene doğum günümde Richard vermişti.”

“Annem de bunu kullanırdı.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu doğru muydu? Öyle olmalıydı. “Üzgünüm,” dedim. “Bilmiyordum.” Şişeyi aldım. “Richard’ın bana bunu alması seni rahatsız ediyor mu?”

Omuz silkti. Ani bir karar verip şişeyi ona uzattım. “İster misin? Alabilirsin.”

Odaya bakarken, “Hayır,” dedi umursamaz bir tavırla. Şişeyi yerine bıraktım.

“Tamam, şey, aşağıya dönelim mi?” diye sordum.

“Evie’yi şimdi görebilir miyim?”

Gülümsedim, her şeye rağmen Evie’yi görmek istemesine sevinmiştim. “Elbette görebilirsin.” Evie’nin odasına döndük. Parmağımı dudaklarıma götürüp yavaşça içeri girdim. Karyolanın başında durduk.

“İşte burada,” diye fısıldadım. “Küçük kız kardeşinle tanış. Şimdiye kadar gördüğün en güzel şey değil mi?”

Birden, hiçbir uyarı olmaksızın, Chloe eğilip onu kucağına alıverdi.

“Ah hayır, lütfen yapma,” diye fısıldadım.

“Niye ki?”

“Çünkü o...” *Uyuyor*, diyecektim ama Evie ağlamaya başladığından cümlemini tamamlayacak zamanım olmadı. Ki bu çok anlaşılır bir şeydi. Uykumun ortasında böyle kaldırılıyordum ben de yaygarayı koparırdım.

Sonra garip bir şey oldu. Chloe, Evie’ye iyice bakabilmek için onu kol mesafesinde tuttu. Ama nefes alıp verişinde tuhaf bir şey vardı. Burnundan hızlı ve sık nefesler alıyordu. Ayrıca kımıldamıyor, öylece durup ağlayan bebeğime bakıyordu.

Kollarımı uzattım. “Hadi, onu ben alayım.”

Chloe bana döndü ve bir an için burada ne yaptığımdan emin değilmiş gibi baktı. Sonra başını hızlıca iki yana salladı.

“Amma da gürültücü,” dedi onu omzunda zıplatarak.

“Onu almamı istemiyor musun?” diye sordum gergince.

Belli ki istemiyordu. Onu hoşuma gitmeyecek kadar sert sallıyordu. “Pışş, pışş, pışş...” diyordu boşu boşuna. Evie’nin başı sallandı. Chloe dönüp duruyor, ben de onunla birlikte hareket ederek Evie’nin başını sabitlemeye çalışıyordum. “Onu bir alabilirsem...”

Chloe bana onaylamayarak baktı. “Sorun ne, Joanne?”

“Onu doğru tutmuyorsun. Onu bir... lütfen... bir dakika alabilirsem...” Bu noktada artık Evie’yi onun elinden kapmayı bile düşünüyordum.

“Bebek nasıl tutulur biliyorum,” deyip uzaklaştı.

“Tabii ki biliyorsun.” Belli ki bilmiyordu. “Öyle demek istemedim...” Richard kapıda göründü. “İkiniz ne işler peşindesiniz? Ah! Görüyorum da prenses uyanmış.”

“Chloe’ye Evie’yi biraz fazla hoplattığını söylüyordum ben de.”

“Hiç de öyle yapmıyordum,” dedi Chloe. “Evie’yi kucağıma almam seni üzdüyse üzgünüm, Joanne.”

“Ne münasebet!” Şimdi Chloe neredeyse hiç hareket etmiyordu. Sadece hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Evie ağlamayı kesmiş, kocaman açtığı gözleriyle Chloe’ye bakıyordu.

“Öyle demek istemedim...”

“Ya ne demek istedin?” diye sorarken sesi yükseldi. “Tam olarak neyi yanlış yapıyorum, Joanna?”

“Joanne olacak aslında ama...”

“Ben de öyle dedim.”

“Hayır, Joanna dedin ama bak, demek istediğim, Richard gelmeden önce sen...” Başımı iki yana salladım. “Yanlış bir şey yapmıyorsun, Chloe. Harika gidiyorsun. Seni sevdiğini görebiliyorum.”

“O zaman neden onu yanlış tuttuğumu söylüyorsun?” Sesinin tonu iyice yükseldi ve dudakları aşağı kıvrıldı. Yoksa... ağlayacak mıydı?

“Hayır! Öyle değil... Öncesinde... Boş ver. Aslında, her şey harika.” Ama Richard kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

“Sen iyi misin, Jo?”

“Evet, tabii ki!” Gülümsemem sahte geliyordu ama onun dışında... harikaydım.

“O zaman aşağı inip yemeği hazırlayalım.”

Chloe, Evie’yi bana verdi. Kızım kıpırdanıyor, nasıl yapacağını bilemese bile ağzını açıp karşı çıkmaya çalışıyordu.

“Sorun olur mu, Joanne? Evie’yi uyutsan?” dedi Richard.

“Hayır. Tabii ki olmaz.”

Chloe babasının koluna girdi. Koridorda şöyle dediğini duydum: “Açıkçası neyi yanlış yaptığım hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Hiçbir şey yapmıyordum. Niye böyle tepki verdiğini bilmiyorum.”

Ağzım açık kaldı. Evie’yi gerçekten çok rahatsız edici ve tehlikeli biçimde hoplatıyordu. Kızımı yatağına geri bıraktım ve tekrar uyuması yaklaşık yirmi dakika sürdü. Bu kez aşağı inmeden önce odama uğrayıp üstümü değiştirdim, saçımı taradım ve yüzüme biraz allık sürdüm. Nefes aldım ve kendimi akşama hazırladım.

Nedense Chloe’yle ilişkimin düşündüğümünden biraz daha fazla çaba gerektireceğini hissediyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daha önceden yaptığım lazanyayı çıkardım. Masaya koyduğumda sıcak ve dumanı üstündeydi. “Servis edeyim,” dedim. “Chloe? Tabağını uzatır mısın?”

“Ben de şarap açayım,” dedi Richard. Rafa gidip bir şişe seçti. Chloe’nin tabağını almak için elimi uzattım. Lazanyaya içinde siyanür varmış gibi dik dik baktı ama yine de tabağını uzattı. Richard şarapla dönmüştü.

“Ah, durun, salata da var,” dedim herkese servis yaptıktan sonra. “Gidip getireyim.”

Richard kıkırdadı. “Açıkçası, Joanne, bağlı olmasa kafanı da kaybedeceksin.” Chloe bir kahkaha patlattı. Ben de güldüm ama keşke Richard benimle böyle dalga geçmeseydi, en azından Chloe’yle daha yeni tanışırken.

Salatayla döndüğümde Richard, Chloe’ye derslerini soruyordu.

“Derslere ayıracak pek zamanım olmadı. Biraz modellik yapıyordum.” Çatalına bir parça lazanya sapladı. “Aslında epey modellik.”

“Modellik yaptığını bilmiyordum,” dedim. Gerçi neden yaptığını anlayabiliyordum. Gerçekten nefes kesici görünüyordu ama 1.70 civarındaki boyuyla podyuma çıkmak için biraz kısıydı. Bu akşam düz, koyu kahve bir balıkçı yaka giymişti ve makyajıyla babasından aldığı o gür, güzel kaşlarının

birleşimiyle gözlerinin yeşili iyice öne çıkmıştı. Omuz silkti ama cevap vermedi.

“Bu çok ilginç,” dedi Richard ciddiyetle, kız bize genetik mühendisliği üzerine yazdığı makaleyi anlatıyormuş gibi. Chloe’ye bir kadeh şarap doldurdu, sonra da şişeyi bana doğru eğdi. “Şarap ister misin, Jo?”

“Evet, lütfen.” Kadehimi kaldırdım.

Chloe, Richard’a döndü. “Annem beni doğurduğunda kaç yaşındaydı, babiş?”

Richard salatayı karıştırdı, sanki bütün konsantrasyonunu vermesini gerektiren bir şeymiş gibi kaşlarını çatmıştı. “Hımm?”

“Annem beni doğurduğunda kaç yaşındaydı?” diye tekrarladı Chloe.

“Sanırım yirmi dört yaşındaydı.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Ağzına bir lokma lazanya attı, dişleri çatalı sıyırdı. “Bence bebek sahibi olmak için güzel bir yaş. Sence de öyle değil mi, babiş?”

“Otuz üç de o kadar yaşlı değil hani, Chloe. İnan bana, bir gün sen de anlayacaksın,” derken sesim yüz otuz üç yaşındaymışım gibi çıktı. “Sence de öyle değil mi, Richard?”

Şimdiye bir cevap ve tercihen beni savunacak bir cevap vermesi gerektiğini anlamış olması gereken Richard, “Saçmalama, Chloe. Jo yaşlı değil!” dedi. Salata servis kaşıklarını bıraktı ve gülerek kızının yanağından makas aldı. Elini çekerken Chloe onun bileğini tuttu ve bir an için avucunu öpeceğini sandım. Söylememe gerek yok ama bu tuhaf olurdu. Ama belki de sadece kafamda kurmuştum.

Çatalımı bırakıp kendime şarap doldurdum çünkü yapabiliyordum. “Uzaklarda geçirdiğin onca yıldan sonra Londra’yı nasıl buldun?”

“Muhteşem. Londra’ya bayılıyorum. Sen de Londra’ya bayılmıyor musun, babiş?”

“Evet, gerçekten. Harika bir şehir.”

Bir sessizlik oldu ve nasıl dolduracağımı bilemedim. Kadehimi kaldırdım. “Burada olduğun için çok mutlu olduğumu söylemek istiyorum, Chloe. Hoş geldin.”

Richard dolu dolu gözlerle bana baktı. Birkaç kez gözlerini kırıştırıp masanın üzerinden elimi sıktı.

Chloe’ye baktım. Başını eğmişti ve göz devirdiğini görebildiğime emindim.

“Bu çok tatlı, Jo. Sence de çok tatlı değil mi, Chloe?” dedi Richard ona dönerek.

Önce babasına, sonra da bana tatlı tatlı gülümsedi. “Evet. Bu çok tatlı, Joanne.”

Tanıdıkları insanlar hakkında konuşmaya başladılar ve ben de fırsattan istifade tabakları topladım. “Raventli turta yaptım, fırında ısınyor. Chloe, turtanın yanına krema ister misin?”

“Turta istemiyorum, teşekkürler.”

“Aa? Tatlı istemiyor musun?”

“Yok, teşekkürler.” Şarabının kalanını dikti.

“Vücudun için mi endişeleniyorsun, tatlım? Bu yaşta?” diye sordu Richard.

Neden herkes birdenbire yaştan bahseder olmuştu? Yine kızının yanağını okşadı. “Çok güzel görünüyorsun, tatlım.” Sonra da kaşlarını çatıp birden ciddileşti. “Ama biraz daha etlensen fena olmaz.”

Tabakları elime dizerken başparmağıma bir parça domates sosu bulaştı. Yalayıp temizlerken Chloe’nin iğrenmiş bakışını yakaladım.

“Sana krema olacak mı, Richard?”

Karnına pat pat vurdu. “Almayayım, tatlım. Göbeğim aldı başını gidiyor.”

Neden bahsediyordu böyle? Göbeği falan yoktu. Gayet formdaydı. Başımı yana eğip ona baktım. “Ama bu en sevdiğin. Hem kremalı olmak zorunda da değil.”

“Belki yarın biraz yerim.”

“Peki! O zaman sadece bana.”

Chloe kalçalarımın yan yan baktı.

Dönünce, “Bu arada harika haberlerim var,” dedim.

Richard başını kaldırdı. “Aa?”

“Bugün bir dadı buldum.”

“Dadı mı?”

“Sana ajanslarla iletişime geçtiğimi söylemiştim ya hani?” Konuşmaya onu da dahil etmek için Chloe’ye döndüm. “Yarı zamanlı çalışmaya dönüyorum da.”

“Cidden mi? Şimdiden?”

“Evet,” dedim. “Ama evden çalışacağım,” diye ekledim çabucak.

“Ne iş yapıyorsun?”

“Emlakçiyim,” dedim. Hakkımda hiçbir şey bilmemesine biraz şaşırıldığımı itiraf etmeliydim.

Ama sonra Richard, “Biz de o vesileyle tanışmıştık. Sana anlatmıştım ya,” dedi. Başını iki yana salladı, hatırladıkça kı-kırdadı. “Sana anlattığım hikâyeyi hatırlamıyor musun? Bodrumda mahsur kalmamızla ilgili olan? Zavallı Joanne dehşete düşmüştü.”

“Bana anlattığını sanmıyorum, babış. Bence hatırlardım. Gerçekten komik bir hikâyeye benziyor. Peki neden işe dönüyorsun, Joanne?”

“Ben de bunu sordum,” dedi Richard.

“Öyle mi?” Kaşlarımı çattım.

“Ah tatlım, işe dönmen konusundaki konuşmamızı unut-tun mu?”

“Hayır! Ben...”

“Bağlı olmasa kafanı da kaybedersin,” dedi Chloe şarkı söyler gibi ve Richard da güldü.

Gülümsedim, neden dalga konusu olduğumu anlamamıştım ama sonra bunun aralarında bir şaka olduğuna ve benimle alakası olmadığına karar verdim. “Soruna cevap vermek gerekirse, Chloe, zihnimi aktif tutmayı seviyorum diyelim ve yarı zamanlı çalışmanın bunun için iyi bir yol olduğunu düşünüyorum.”

“Bana şu dadıdan bahsetsene,” dedi Richard kaşlarını çatarak.

“Söylemeden duramayacağım, harika biri.” Ona Paula hakkında her şeyi anlattım, müsait olduğu ve yakınlarda yaşadığı için ne kadar şanslı olduğumuzu. Paula’nın becerilerini sıralarken heyecanımı zar zor zaptedebiliyordum ve tek düşünebildiğim şeydi: *Konuşacak biri olacak. İyi biri. Ne zaman odaya girsem kulaklıklarını takmayan biri.*

“Ben yapabilirim,” dedi Chloe pat diye.

“Neyi?” diye sordum.

“Evie’ye bakıcılık.”

“Çok tatlısın, Chloe ama senin okulun var,” dedi Richard.

“Joanne’in en az birkaç haftalık birine ihtiyacı var.”

“Aslında...” Chloe kadehinin sapını döndürdü.

Richard kaşlarını çattı. “Evet?”

“İş arıyorum. Üniversiteyi bıraktım.”

“Bıraktın mı?” dedik Richard’la bir ağızdan.

“Ara veriyorum, o kadar. Büyütülecek bir şey değil. Seneye geri dönerim. Bilmiyorum. Göreceğiz.”

“Ama bana bunu daha önce neden söylemedin?” diye sordu Richard.

Chloe ona baktı. “Yıllardır konuşmadığımız için olabilir mi? Neyse, daha yeni oldu zaten. Sıkıldım, o kadar. Yani bakıcıya ihtiyacınız varsa ben buradayım. Bundan sonra ne yapacağıma karar verirken birkaç ay buraya taşınabilirim.”

Richard’la ben ne diyeceğimizi bilemeden ona baktık.

Başını Richard'a doğru eğdi. "Bana güvenmiyor musun, babış?"

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir duraksama oldu, sonra Richard güldü. "Saçmalama! Tabii ki sana güveniyorum."

"Emin misin, babış? Bana pek eminmişsin gibi gelmedi."

Bu konuşmanın ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Chloe başını eğmiş, kocaman açtığı gözleriyle hâlâ babasına masum masum bakarak beklerken bir birine, bir diğerine baktım. Sonra tam da, *Benim bir bakıcım var zaten ama teşekkürler, belki başka sefere*, diyecekken Richard kocaman gülümsedi ve ellerini çırpıttı.

"Bence bu harika bir fikir!" Ellerini ovuşturdu.

"Ne?" dedim pat diye. "Ama Richard, ben birini işe aldım bile."

Bana döndü, gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "İşe aldım derken, gerçekten sözleşme imzaladığını mı kastediyorsun?"

"Şey, hayır ama o mükemmel. Buralarda yaşıyor..."

"Ama Chloe bunu seve seve yapacağını söyledi. Hem o burada, bizimle yaşayacak."

Chloe'nin seve seve dediğini duyduğumu hatırlamasam da bunu yok saydım. "Ama Paula çocuk psikolojisi üzerine yüksek lisans yapıyor!" diye sızlandım.

Richard kıkırdadı. "Evie'ye bakmak için çocuk psikolojisi üzerine yüksek lisans yapmaya gerek olduğunu sanmıyorum, tatlım."

"Hayır, elbette gerekmiyor. Sadece... Demek istediğim... Onu sevmiştim."

"Sağ ol ya," dedi Chloe.

Richard onun kolunu okşadı. "Şapşallaşma. Joanne şaka yapıyor."

"Hayır, öyle demek istemedim," diye geveledim, tam olarak öyle demek istemiş olsam da. "Sadece ajansa ona işi verdiğimi çoktan söyledim."

“Joanne, tatlım, neyin var senin? Chloe az önce yapacağını söyledi. Ajansla konuşup fikrini değiştirdiğini söyleyebilirsin. Umurlarında bile olmaz! Böyle şeyler sürekli olur.”

“Biliyorum ama...” Chloe’ye döndüm. “Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin? Haftada iki gün, birkaç saatlik iş o kadar. Kalan zamanda ne yapacaksın? Burası küçük bir kasaba, köy bile denebilir. Burada yaşamamanın heyecan verici bir yanı yok. Modellik işin ne olacak?”

“Modellik ayarladığımda trenle Londra’ya gidebilirim. İstiyorsan bakıcılık yapmadığım her gün oraya gidip arkadaşlarımla takılırım. Tepende olmam.”

Richard ona cık cıkladı. “Tatlım. Joanne’in kastettiği bu değildi.”

“Küçük kardeşimi tanımak istiyorum. Sonuçta buraya da bu yüzden geldim. Ama sana kalmış, Joanne.”

Bana gülümsedi. İkisi de Stepford Kadınları gibi gülümseyerek bana bakıyor, cevap bekliyorlardı. Paula’yı düşündüm, ne kadar iyi anlaştığımızı, ne kadar sıcak ve arkadaş canlısı olduğunu, Evie’yle ne kadar iyi anlaştıklarını... Hayal kırıklığımı bastırdım.

En sıcak gülümsememi takındım. “Bence bu harika bir fikir. Yarın ajansı arar ve hizmetlerine artık ihtiyacım olmadığını söylerim.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Chloe’ye karşı bu kadar nazik olduğun için çok teşekkür ederim.” Yataktaydık ve Richard boynuma sokulmuştu. “Zor zamanlar geçirdi. Burada, bizimle vakit geçirmek istemesi benim için dünyalara bedel.”

“Elbette.”

“Ona karşı sabırlı ol yeter. Alışmak için zamana ihtiyacı olacak. O eskiden...”

“Ne?”

Çıplak omzumu öptü. “Boş ver.”

“Hayır, söyle bana. O eskiden neydi?”

Doğrulup oturdu, kaşları çatılmıştı. “Eskiden *iyi değildi*, diyecektim. Yaşananlardan sonra... Anlarsın işte. Ama şimdi çok iyi. Harika, değil mi? Sana da öyle gelmedi mi? Hele bizimle vakit geçirmek istemesi? Küçük kardeşini tanımak istiyor...”

Başımı ona doğru eğdim. Bir yerlere dalmış, düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Elimi yanağına koydum. “Bence bu harika. Gerçekten. Senin adına çok mutluyum.”

Birden onun bakıcı olmasını *istemediğim* için kendimi çok kötü hissettim. Burada bizimle olmak istediği için sevinmeliydim. İyi bir üvey anne böyle hissederdi. Minnettar olurdu.

Hafta sonunu Chloe'yi yerleştirmekle geçirdik. Richard onu arabayla gezdirirken ben yemek yaptım. Arayı kapamaları için onlara zaman tanımam gerektiğini dűřündüm. Pazar günü e-postalarına bakabilsin diye dizüstü bilgisayarımı kullanmasına izin verdim. Akřam yemeğinde çoğunlukla eski okulu, arkadaşları ve planları hakkında konuştular.

“Doğum gününde ne yapacaksın?” diye sordu Richard.

Chloe omuz silkti, tabağındaki birkaç bezelyeyle oynuyordu. “Bilmiyorum, babış. Herhangi bir planım yok.”

“Doğum günün ne zaman?” diye sordum.

“Gelecek hafta sonu.”

Richard kaşlarını çattı. “Arkadaşlarınla bir şey yapmayacak mısın?”

“Hayır.”

“Ama yirmi bir oluyorsun, tatlım!”

“Biliyorum.”

Richard'a baktım. “Ee, o zaman burada özel bir akşam yemeğı hazırlamalıyız!” dedim. “Ne yemek istediğini söylersin.”

“Bu harika bir fikir!” dedi Richard.

“Davet etmek istediğin özel biri var mı?” diye sordum gülümseyerek. Öne doğru eğildim. “Bir erkek arkadaş belki?”

“Hayır,” dedi Chloe. “Yani, birkaç kız arkadaşıma sorabilirim.”

“Mükemmel! Kaç kişi geleceğini söylersin, ben de bir şeyler organize ederim. Köydeki pastaneden de pasta sipariş ederiz. En iyi doğum günü pastaları onlarda.”

“Tamam.” Chloe hiç heves göstermeden omuz silkti. Ah, peki. En azından Richard mutlu görünüyordu. Dudaklarını oynatarak sessizce, *Teşekkür ederim*, dedi.

Pazartesi gelip çatmıştı. Ajansı aradım ve çok üzgün olduğumu, Paula'yı gerçekten sevdiğimi ama kocamın kızının geldiğini ve bu işi onun istediğini söyledim. Tamam, böyle söylememiş olabilirim. Sadece üvey kızım bizimle kaldığından birini işe almama gerek kalmadığını söyledim. "Aileden birinin burada olması güzel," dedim. "Yardım etmek isteyen birinin."

"Sizin adınıza sevindim ama bunu duyduğuma üzüldüm, Bayan Atkinson," diye karşılık verdi kadın hafif geveleyerek. "Bence Paula size çok uygundu. Ama elbette durumu anlıyorum."

İç çektim. Paula'nın haftada birkaç gün burada olmasını dört gözle bekliyordum. Çok iyi anlaşıcağımızı biliyordum işte. "Bu sefer olmadığı için üzgünüm. Lütfen Paula'ya iyi dileklerimi iletin."

Ama aile her şeyden önce gelirdi. Evie'yi Evoque Range Rover'ımın araba koltuğuna yerleştirirken kendime bunu söylüyordum. Evie homurdandı, battaniyeyi küçük bacaklarının etrafına sıkıştırdıkça tekmeleyip durdu. "Tanrım, seni seviyorum!" diye fısıldadım. Ona nanik yaptım. Richard bunu ne zaman yapsa Evie gülme krizine girerdi. Ben yaptığımdaysa mız-mızlandı. "Arabayı alıp bagaja koyacağım o kadar, tamam mı?"

Aile her şeyden önce gelirdi ancak aileyi koyduysan bul. Chloe'ye onu köye götürüp etrafı gezdireceğimi önden söylemiştim. Saatile baktım. On buçukta burada buluşuruz demiştim ama saat on bire yirmi vardı. Belki de zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Arabayı almak için evin basamaklarından birkaçını çıktım. "Hazır mısın, Chloe?" diye seslendim. Sessizlik. Arabayı çıkardım ve katlamak için asla beceremediğim adımları tekrarladım. Parmağımı menteşeye sıkıştırdım.

“Ah!” Parmağımın ucunu emdim, sonunda olması gerektiği gibi katlanana kadar arabayı salladım.

“Chloe!” diye seslendim tekrar, bagajın kapısını niyetlendiğimden daha sert kapatırken.

“Buradayım.”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yolcu kapısına yaslanmış duruyordu.

“Ay!” Güldüm. “Orada olduğunu görmedim.” Siyah kot pantolon, bilekli siyah Converse ve siyah deri ceket giymiş, kocaman bir güneş gözlüğü takmıştı.

Oscar paytak paytak basamaklardan indi.

“Oscar, hadi ama, bugün olmaz. İçeri dön.” Ama çok geçti. Çoktan arka koltuktaki Evie’nin yanına atlamıştı.

“Peki o zaman,” dedim ortaya. “Görünüşe göre Oscar da geliyor. Chloe, Oscar’ın tasmağını alır mısın? Bir de ön kapıyı kapar mısın?”

“Tasmağı nerede bilmiyorum,” dedi tırnaklarına bakarak.

“Şeyde... neyse boş ver. Ben alırım.”

Tasmayı vestiyerdeki yerinden aldım ve ön kapıyı kapadım. Chloe yolcu koltuğuna kurulmuş, arabanın arka kapısını ardına kadar açık bırakmıştı. Kendi kendime güldüm. Babası gibi onun da akli bir karış havadaydı herhalde. Kapıyı kapayıp arabaya bindim.

“Pekâlâ. Hadi gidelim!”

İlk kez baş başa kalıyorduk ve bu onu daha yakından tanımak için mükemmel bir fırsattı. Onu soru yağmuruna tuttum. Üniversiteyi neden bıraktı? Bundan sonra ne yapacağına karar verdi mi? Erkek arkadaşı var mı? Doğrusu, cevapları onun standartlarına göre bile bayağı kısaydı: Üniversite sıkıcıydı. Hayır ve hayır. Belki de Chloe doğuştan durgun biriydi. Onu daha iyi anlayabilmek için bunu akşam Richard’a sormayı aklıma yazdım.

Sonraki beş dakikayı sessizlik içinde geçirdik ve ilgisini çekecek bir konudan konuşabilmek için kafa patlattım ama aklıma ne geldiyse homurtuyla karşılandı. Richard'a bu konuda mızızlanacak değildim ama keşke daha kolay bir yolu olsaydı. Keşke o kolay biri olsaydı çünkü üvey kızımın sıcak ve sevgi dolu bir ilişkim olmasını her şeyden çok isterdim.

"Akşam yemeği için bir alışveriş listem var ve market alışverişini nereden yaptığımı göstermek için fırsat bu fırsat diye düşündüm," dedim.

"Fazla seçenek varmış gibi görünmüyor," diye cevapladı donuk donuk.

"Şey, yok aslında." Güldüm. "Taşradayız! Hem gidip doğum günü pastanı sipariş etmeliyiz. Hangi gündü?"

"Cumartesi."

"Harika. Kaç arkadaşının geleceğini söylersin, tamam mı? Bu arada, ehliyetin var mı?"

"Henüz yok."

"İstiyorsan sana öğretebilirim."

Omuz silkti. "Tamam."

Çok şükür.

"İşte geldik." Arabayı orada yer bulduğuma sevinerek pastanenin önüne park ettim. Burası köyün en güzel ve en eski bölgesiydi; sıra sıra dizilmiş ahşap çerçeveli eski dükkânlarla doluydu.

Arabadan inip Oscar'a tasmağını taktım, o da hop diye atladı. "Chloe, sen de..." Ama o çoktan sokağa doğru yürümeye başlamıştı. Beni duymamıştı herhalde. Elbise mağazasının önünde durup vitrine baktı.

"Peki!" diye fısıldadım kendi kendime. Tekrar denedim. "Arabayı çıkarmama yardım eder misin lütfen?" diye seslendim.

Yemin ederim omuzlarının hafifçe indiğini görebiliyordum. Arabaya geri döndü ve Evie'yi koltuğundan alışımı izledi.

"Ben arabayı çıkarırken onu tutmak ister misin?" diye sordum Evie'yi ona uzatırken.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Arabayı ben çıkarırım."

"Ah, tamam o zaman. Açması gerçekten zor, muhtemelen bir olayı var da ben daha hiç..."

Chloe arabanın yanındaki siyah düğmeye bastı. Araba şak diye açılıverdi.

"Bunu nasıl yaptığını bana bir gün göstermelisin." Güldüm ve Evie'yi oturttum. Oscar'ın ipini tutma barına astım ve saçlarımı yüzümden çektim. "Tamam. Hadi gidip pastayı sipariş edelim."

Oscar'ı dükkânın dışına bağlayıp içeri girdik. Chloe, ondan balkabaklı pasta seçmesini isteyecekmişim gibi büyük bir hevesle Kara Orman'ı seçti. Bizimle ilgilenen kadına kocaman gülümsedim ve birkaç gün içinde kişi sayısı konusunu netleştirmek için arayacağımı söyledim.

"Şimdiye kadar altı arkadaşımı gelirim dedi," dedi Chloe.

"Ah, güzel, parti olacak desene." En az dokuz kişi olacak demekti. Belki de yemeği dışarıdan söylemeliydim.

Dışarıda ondan Oscar'ı çözmesini istedim. "İstikamet market. Listem de burada," dedim listeyi çıkararak. Açıkçası gören de ondan ayağını kesmesini istediğimi sanırdı. Birlikte anacaddeye doğru yürürken ona biraz köyden, tarihinden ve favori restoranlarımızdan bahsettim. "Pazarları bazen pubda yeriz. Daha doğrusu eskiden yerdik yani!" Evie'ye bakarak güldüm.

"Selam Bayan A." Arkamı döndüm. Roxanne'di. Kulaklıklarından birini çıkardı ve onları sadece benim yanımdayken takmadığını görmek beni biraz fazla mutlu etti.

"Merhaba Roxanne. Nasılsın? Bu..." Üvey kızım, diyeceken kendimi durdurdum. "Bu Chloe, Richard'ın kızı. Birkaç

günlüğüne bizi ziyarete geldi. Birkaç haftalığına. Belki de daha fazla.” Chloe’ye döndüm. “Roxanne haftada bir bana yardıma geliyor.”

“Ne için?” diye sordu Chloe, Roxanne’e dik dik bakarak.

“Temizliğe. Temizlikçiyim.”

“İyi kazandırıyor mu?”

Altdudağımı ısırdım.

“Fena değil.” Omuz silkti. “Çok seçici değilim. Etrafta iş çok.”

Gülümsedim. “Şey, biz gitsek iyi olur,” dedim. “Yağmur bastırmadan alışverişimizi bitirelim istiyorum. Hoşça kal, Roxanne.”

“Tabii. Görüşürüz, Bayan A.”

Chloe beni darağacına sürüklenen bir mahkûmun hevesiyle markete doğru takip etti. Oraya vardığımızda onu acısından azat ettim. “Oscar’la beraber dışarıda beklemek ister misin? Sadece birkaç şey alacağım.”

Ben arabayı iterken Evie sızlandı. Belki de onu Chloe’yle bırakmalıydım. Sormak aklıma gelmemişti. Sepetimi doldurdum ve taş çatlasın on dakika sonra dışarıdaydım.

Oscar’ın kuyruğu beni görür görmez sallanmaya başladı. Bir sokak lambasına bağlanmıştı.

Chloe’den hiç iz yoktu.

Alnıma bir damla yağmur düştü.

Oscar’ın tasmaşının ipi bileğime dolanmış hâlde bir on beş dakika daha bekledim. Huysuzlanmaya, tasmayı çekiştirmeye başlamıştı.

“Evet, Oscar. Biliyorum. Hepimiz eve gitmek istiyoruz. Ama Chloe’yi burada bırakamayız, değil mi?”

Yağmur şimdilik yalnızca çiseliyordu ama sağanağa çevirmesinden korkuyordum ve arabanın tentesini Evie'nin üstüne çektim. Ağlamaya başladı. Range Rover'a doğru yürümeye koyulduk. Arabanın saplarından birine asılı, içi yiyecek dolu bir poşet vardı. Ben yürüdükçe sallanarak kalçama çarpıyordu. Oscar az önce geçtiğimiz bir ağacın dibindeki bir şeye bakmak istedi ve sertçe tasmayı çekiştirdi. Yaşlı ve yavaş olabilirdi ama ağır bir köpekti, bir o kadar da inadı inattı.

Chloe'nin arabanın yanında olmadığını uzaktan görebiliyordum ve cep telefonu numarasını almadığım için kendime kızdım. Kayıp mı olmuştu? Gerçi buralarda kaybolmak gerçekten zordu. Köy bir anacadde ve bir demir yolu hattından ibaretti. Kaybolmak için gerçekten uğraşmak lazımdı.

Sonra onu gördüm. Roxanne'le otobüs durağının altında oturmuş, külahta dondurma yiyorlardı. İkisi hangi ara böyle arkadaş olmuşlardı ki? Roxanne beni gördü ve dirseğiyle Chloe'nin kaburgalarını dürttü. Chloe bana baktı, Roxanne'e bir şey söyledi ve kızın sırtıttığını görür gibi oldum. Ardından Chloe külahın dibini ağzına atıp bana doğru yürüdü.

"Marketin dışında buluşacağımızı sanıyordum?" dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Hayır. Arabada buluşalım demiştin."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Hayır, öyle demedim. Her yerde seni arıyordum."

"Bana arabada buluşalım dedin."

"Chloe! Öyle anlaşılmadı."

"Unutmuşsun o kadar. Bunu çok sık yapıyorsun. Önemli değil, tamam mı? Sakin ol. İstersen bebek arabasını ben iteyim."

Resmen şaşkına dönmüştüm. Delirmiş miydi bu kız? Kulakları ağır mı işitiyordu? Ama ben karşı çıkamadan arabayı alıp Oscar'ın tasmağını sapına doladı ve arabaya doğru yollandı.

Dilimi ısırdım. Öylece çekip gideceğini ve işine bakacağını bilsem Oscar'ı yanıma almazdım. Onu süpermarketin dışında bir başına da bırakmazdım. Ya biri onu alsaydı? Chloe'ye baktım. Gayet rahat bir tavırla arabayı itiyordu. Belki de gerçekten yanlış anlaşılmaydı. Öyle olmasını umdum çünkü kızımı ona emanet edeceksem bu pek hayra alamet değildi.

“Döndüğümüzde Evie'yle ne yapacağımı bana gösterebilirsin. Onu nasıl besleyeceğimi falan.”

Başımın onaylamadan önce tereddüt ettim. “İyi fikir.” Duvara keçeli kalemle yazmam gerekse bile ona net talimatlar verecektim. *Yanlış anlaşılmalara* falan olmayacaktı.

Evie'yi arka koltuğa yerleştirdim. Oscar yanına atladı ve başını sallayarak arabanın her yerine su sıçrattı, çoğu da tekrar ağlamaya başlayan Evie'nin üzerine geldi.

“Bilseydim onu almazdım...” diye mırıldadım. Arabayı katlamak için tekmeledim. İşe yaramadı. Dişlerimi sıkıp tekrar tekmeledim. Tekrar. Tekrar.

“Dur,” dedi Chloe uzanarak.

Bıraktım, o da eğilip siyah düğmeye bastı. Bebek arabası hop diye kapanıverdi.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. “Böyle yapıldığını bilmiyordum. Sen nereden biliyordun ki?”

Omuz silkti. “*Buraya basın* yazan koca bir düğme var.”

Ortak bir şakamız oldu diye şaşırmış ve rahatlamış bir hâlde güldüm. Ama sonra, “Belki de gözlüğe ihtiyacın vardır,” diye ekledi.

Ciddi mi değil mi kestiremiyordum. Başımı yana eğdim. “Gözlük derken?”

“Senin yaşında alışılmadık bir durum değil.”

ONUNCU BÖLÜM

Eve döndüğümüzde Evie yorgun ve huysuzdu. Benim de ondan farkım yoktu. Onu anakucağına yatırdım, küçük yavru fil çingırağını eline tutuşturdum. Çingırağı fırlatıp ağlamaya başladı.

“Cidden senden pek hoşlanmıyor,” dedi Chloe.

Ona döndüm. Çenemi neredeyse yerden toplayacaktım. “Pardon?”

“Cidden ondan pek hoşlanmıyor dedim.” Oyuncağı işaret etti. “Atıp duruyor.”

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Farklı bir şey duyduğuma emindim ama takılmadım. Yanılmıştım herhalde. Fil çingırağını elime aldım. “Ona bayılır. En yakın arkadaşım Robyn vermişti.”

Chloe yüzünü buruşturup yan yan baktı. “Sen öyle diyorsan,” diye mırıldandı.

Fil çingırağını Evie’ye geri verdim, o da hemen fırlatıp attı.

“Peki tamam, boş ver.”

Ben Evie’yle ilgilenirken Chloe yiyecekleri kaldırmama yardım etti. Hâlâ gözlüğe ihtiyacım olduğunu söylemesinin etkisindeydim. Belki de şaka yapıyordu. Gözlüğe ihtiyacım varmış yokmuş umurumda değildi de bazen tavrını çok kaba buluyordum. Tamam, sık sık diyelim.

“Onun derdi ne?” diye sordu çenesiyle Evie’yi işaret ederek.

“Hiç. Sadece karnı aç, o kadar. Şimdi karnını doyururum. Sana gösterebileyim diye yukarı gelmeye ne dersin?”

“Olur.”

“Buzdolabından biberonu da alabilir misin? Kapı rafında.”

“Bu mu?” Havaya kaldırdı.

“Aynen.”

“Güzel,” dedi Chloe bebek odasında etrafa bakınarak. Sadece tek bir kelimeydi ama ağzından ilk kez olumlu bir şey çıkmıştı. Bunu ilerleme olarak gördüm.

“Sen mi dekore ettin?”

“Evet.”

Başını yukarı aşağı salladı. “Güzelmiş.”

İşte buyurun. Belki de beni kabullenmeye başlamıştı. Benimle evlendi diye babasıyla on sekiz aydır konuşmuyordu. Chloe’yle bir ilişkim olsun istiyorsam –ki bütün kalbimle istiyordum– o zaman daha sabırlı, daha anlayışlı olmalıydım.

“Beğenmene sevindim. Dekore ederken gerçekten keyif aldım.” Gerçek şu ki, bu odada olmaya bayılıyordum. Gül bahçesine bakan kocaman pencereleri seviyordum. Kapalı bir günde bile odaya çok aydınlık ve neşeli bir hava katıyorlardı. Uzanmaya yetecek kadar büyük bir pencere denizliği vardı – ve bazen tam da öyle yapıyordum– ve bir duvar *Alice Harikalar Diyarında*’dan bir sahne içeren duvar kâğıdıyla kaplıydı. Yumuşak, pelüş mobilyalar, açık renk parkelerin üzerinde renkli halılar, beyaza boyayıp alt değiştirme masası olarak kullandığım antika bir Fransız şifoniyer ve Evie’nin battaniyeleriyle nevresimlerini tuttuğum zencefilli kurabiye şeklinde bir dolap.

“Burada mı uyuyor? Yoksa seninle mi?” diye sordu.

“Çoğu gece burada uyuyor. Yatak odamızda bir karyola daha var ve bazen orada uyuduğu da oluyor ama o kadar çok uyanıyor ki Richard doğru düzgün uykusunu alamıyor. Biz de bu yüzden onu kendi odasında uyumaya alıştırıyoruz.”

Anlayışla başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Ona biberon ısıtıcısını nasıl kullanacağını gösterdim ve beklediğimiz sırada ona yeni bir biberonu nasıl sterilize edeceğini, mayı nasıl karıştıracağını anlattım. Sonra biberon ısıtıcısının uygun sıcaklığa ulaştığını belirten bipleme duyuldu.

“Sen şuraya otur,” dedim berjeri işaret ederek. Evie’yi almasını bekleyerek dikkatle uzattım ama almadı. Sadece Evie’ye bakıyordu, yeni yakaladığım değerli bir balığı gösteriyordum ona sanki.

“Sorun yok, ısırılmaz.”

Onu yavaşça benden aldı. Başını desteklediğine dikkat ederek onu nasıl tutacağını gösterdim ve salyaları akıp tişörtünü lekelemesin diye ona küçük pembe ağız bezini verdim. Bu arada Evie gitgide huysuzlaşıyordu ve Chloe daha da gergin görünüyordu.

“Sorun sende değil,” dedim. “Birkaç gündür böyle. Dış çıkıyor da. Karnını doyurduktan sonra sakinleşecektir.”

Ona biberonu verip doğru akışı sağlamak için hangi açıda tutacağını, emmesi için Evie’yi nasıl nazikçe yönlendireceğini gösterdim.

“Mükemmel. Dişetleri için Calpol getireyim.”

Çocuk odasının bir de banyosu vardı. Evie’nin ilaçlarını orada tutuyordum. Arkamı dönüp kapıya yürüdüm.

“Onu alabilir misin?” dedi Chloe arkamdan.

Evie’nin biberonu emdiğini duyabiliyordum. “İyi gidiyor-sun,” dedim ilaç dolabının kapağını açıp şişeyi ışığa tutarken. Bitmek üzereydi ve birden bugün gittiğimde marketten almam gerektiğini hatırladım. Telefonumu çıkarıp Richard’a mesaj attım.

“Onu alabilir misin?”

“Bir saniye, hemen geliyorum.” *Gelirken bir şişe bebek Calpol’ü alabilir misin lütfen, hayatım?* yazdım.

“Onu alabilir misin? Hemen!”

Arkamı döndüm. “Sorun ne?”

Chloe ayağa kalkmıştı. Gözleri delirmiş gibi vahşi vahşi bakıyordu. Titreyen elleriyle Evie’yi bana uzatıyordu. Mama biberonu yere düşmüştü.

“Ne ol-”

“Al onu! Al onu işte!” diye bağırdı Chloe. Bebeği elime tutuşturdu. Evie feryat figan ağlıyordu. Onu göğsüme yasladım ve başını omzuma dayadığında sakinleştirmek için hafifçe salladım.

“Ne oldu öyle?” diye tekrar sordum ama Chloe odadan kaçmıştı bile.

Evie’yi sakinleştirmeyi başarıp biberonu yerden aldım. Temizlerden birini sterilize ettikten sonra yeni mamayla doldurdum. Oturup Evie’nin karnını doyurdum. Bitirdiğinde onu karyolasına bıraktım ve ânında uykuya daldı. Her şeyi toparladım. Bir saat sonra odadan çıktığımda kalbim hâlâ hızla atıyordu.

Chloe’yi arka verandadaki salıncağa oturmuş, ayağıyla kendini ileri geri iterken buldum.

“Şuradaki adam kim?” diye sordu, ben hasır sandalyelerden birine oturduğumda.

Bakışlarını takip ettim. “Simon. Bahçeyle o ilgileniyor.”

Bir şey fısıldadı. *Ateşli* demiş gibi geldi.

“Demin ne olduğunu konuşabilir miyiz, Chloe?” Simon *ateşliydi* şüphesiz. Güneşte açılmış dağınık saçları ve gülümseğinde kenarları kırışan yeşil gözleri vardı. Bir de muhteşem vücudu. Göz alabildiğine kaslı.

Ama yine de...

“O nereden geliyor?” diye sordu.

“Nasıl yani?”

“Buralarda mı yaşıyor?”

“Evet, köyün hemen diğer ucunda, babasıyla yaşıyor.”

“Gerçekten mi? Kaç yaşında?”

“Bilmiyorum, otuzlarında herhalde. Babası işyerinde geçirdiği bir kaza yüzünden yaralanmış. Kolu parçalandığından Simon da ona bakmak için yanına taşınmış.”

“Peki onu nereden buldun?”

“Kilisedeki panoya bir ilan asmıştı. Chloe, lütfen yukarıda olanlar hakkında konuşabilir miyiz?”

Ayak parmağını yere sürttü, salıncağı ileri geri salladı. “Ben sadece... Bebeklere alışık değilim, hepsi bu.”

“Ama...”

“Biraz pratik yapmam lazım, tamam mı?”

Bu çok anlamsızdı. Daha önce bırakın bir bebeği beslemeyi, kucağına bile almamış herkesin pratiğe ihtiyacı olurdu ancak kimse odadan çılgılık çılgılığa kaçmazdı.

Bir nefes aldım. “Bunu yapmak zorunda değilsin aslında,” dedim Paula’nın hâlâ müsait olup olmadığını merak ederek. Tamam, belki de umarak. “Eğer rahat değilsen...”

“Hayır!” diye tersledi. “Yapmak istiyorum. Üzgünüm, tamam mı? Bir daha olmayacak. Tanrım, benden ne istiyorsun!” Salıncaktan kalktı.

“Hâlâ anlayamıyorum...”

Bana baktı. “Bana bir iyilik yap. Babama söylemesen?”

“Ne?”

“Olanları babama söyleme, olur mu?”

“Neden ki?”

“Endişelenmesini istemiyorum, o kadar.”

“Endişelenmesini mi?”

“Bunu yapamam diye. Ona söyleme.” Ağzı kımıldadı, bir şey söylemek istiyor da çıkaramıyor gibiydi. “Lütfen?” diye fısıldadı.

Tereddüt ettim ama sonra bunu aramızda bir bağ kurulması ve onun bana güvenmesi için bir fırsat olarak gördüm. Başımla onayladım. “Tamam. Söylemem.”

Tam o anda arabanın çakıllı yola girdiğini duyduk. Saatiime baktım. “Erken gelmiş görünüyor.”

Chloe çoktan Fransız kapılardan içeri doğru koşturmaya başlamıştı. Saniyeler sonra sevinçle bağırdığını duydum. “Babiş!”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kollarını babasının boynuna dolamış, başını omzuna yaslamıştı. Uzun kirpiklerinin altından bana baktı.

“Güzel kızlarım nasılmış bakalım?” dedi Richard, başının üstünü öpmeden önce onu tek koluyla sardı. Chloe’nin benden hiç ayırmadığı gözlerinde tuhaf bir zafer kıvılcımı vardı.

“Çok güzel bir gün geçirdik,” dedim gülümseyerek. “Çok şükür Evie uyuyor. Diş çıkarıyor ve bende de çok az Calpol kalmış.”

“Evet. Burada.” Richard Chloe’yi bırakıp deri çantasından bir kesekâğıdı çıkardı.

“Ah, teşekkür ederim.”

“Benim de sana bir sürprizim var!”

“Bana mı!” dedi Chloe küçük bir kız gibi.

Richard güldü. “Aslında Joanne’i kastetmiştim.” Chloe başını yavaşça bana doğru çevirdi. Yüzü maske gibiydi ve ne düşündüğünü anlayamadım ama her neyse, hoş bir şey olduğunu sanmıyordum. Çenemi kapalı tutacağıma dair verdiğim söz üzerine kurduğumuz bağ da buraya kadarmış.

Richard’a dönüp gülümsedim. “Bana mı?”

Ön kapı hâlâ açıktı ve Richard tekrar dışarı çıktı. Biz de peşinden gittik. Range Rover’ının bagajını açtı –o büyük, lüks olanı kullanıyordu– ve gidonuna kocaman kırmızı bir fiyonk takılı bisikleti çıkardı. Önünde sepetiyle açık mavi bir bisikletti ve yere koyduğunda biraz yaylandı.

“Bana mı?” dedim tekrar ve bu sefer gerçekten şaşırmıştım.

“Bisiklet istediğini söylemiştin.”

Sanırım söylemiştim. Ama gerçekten niyetlendiğim falan yoktu aslında. Roxanne’le sohbet etmeye çalışıyordum ve aklıma gelen tek şey buydu. O gece Richard’a bundan bahsettiğimi hayal meyal hatırlıyordum.

Güldüm. “Bu çok tatlı, Richard ama Evie’nin sepete sığacağını sanmıyorum.”

Başını eğip bana baktı. “Ama Evie’yi sepete koymana gerek yok ki. Artık ona bakacak Chloe var. Olay da bu ya.”

Başım la onayladım. Bu öğleden sonra olanların ardından Chloe sözünde duracak mı hiç bilmiyordum. Bisikleti ondan aldım ve kapının yanındaki duvara yasladım. “Teşekkür ederim, Richard. Bu mükemmel.”

Richard kaşlarını çatarak bana baktı. “Her şey yolunda mı?”

Chloe bisikletten hiç etkilenmemiş olacak ki içeri dönmüştü. Merdivenin altındaki tırabzana yaslanmış, bizi bekliyordu.

“Bir şeyler içelim mi, babiş?”

“Biraz sonra, tatlım. Yukarı çıkıp Evie’ye bakabilir misin?”

“Evie iyi,” diye karşılık verdi. “Uyuyor.”

Ama bebek monitörünü yukarıda bıraktığımızı hatırladım.

“Aslında, Chloe, monitörü aşağı getirebilir misin lütfen?”

Arkasını döndü ve bir şey demeden yukarı çıktı.

“Bugün bir şey mi oldu?” diye sordu Richard, kaşları endişeyle çatılmıştı.

“Niye sordun?”

“Bilmem ki...”

“Yok, oldu denemez,” diye karşılık verdim. Oturma odasına doğru ilerlerken kolunu omzuma dolamıştı. Çok güzel bir histi ve ona yaslanmak istedim.

Evie’yle ne olduğunu ona anlatabilirdim ama söz sözdür. “Aslında... Merak ettim de...”

Omuzlarımdan tutup yüzümü inceledi. “Ne?”

“Şey, Chloe’nin benden pek hoşlandığını sanmıyorum.” Karşı çıkmasını önlemek için elimi kaldırdım. “Daha erken olduğunun farkındayım. Sabırlı olmam gerek, biliyorum ama Evie’ye bakmak onun için mantıklı mı acaba? Sence burada mutlu mu?”

“Senden pek hoşlanmıyor derken ne demek istiyorsun?”

“Sadece bir his. Benim hakkımda sana bir şey söyledi mi?”

Yüzünde bir şeyler değişti. Beni bıraktı ve daha dik durdu.

“Joanne! Kız daha yeni geldi! Ne bekliyordun ki? Ayrıca Evie’ye bakmayı o teklif etti! Bence bu çok tatlı, sence de öyle değil mi?”

“Evet! Elbette!”

“Belki pek dost canlısı olmayan sensindir,” dedi bara doğru giderek.

Tavrındaki değişiklik beni tamamen afallatmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sadece böyle söylemen cidden tuhaf.”

“Ne demişim?”

“Chloe’nin senden hoşlanmadığını. Tanrım! Mesela sen biraz daha çabalasan? Yapabilir misin sence?”

“Ama çabalıyorum! Sadece tavsiyeni istemiştim!”

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Çabalıyor musun? Gerçekten mi?”

“Elbette çabalıyorum. Bunu neden sordun ki?”

Bir şişe viski aldı. “Bir kere, buraya geldiğinde odasına bir buket taze çiçek koysan iyi olurdu diye düşünüyorum.”

“Ne? Bu da nereden çıktı? Ayrıca koydum! Bahçeden kardelen ve biberiyelerden oluşan bir buket koydum! Çok güzel çeşitlerimiz var. Biberiye yılın bu zamanında hoş bir gümüşe dönüyor. Güzel de kokuyor.”

“Aynen.” Gölüp geçti. Kendine bir içki doldurup bana döndü. “Sadece güzel bir buket çiçek daha uygun olurdu diye düşünüyorum. Özel bir şey.”

Aptala döndüm. “Bahçeden bir buketin özel olduğunu düşünmüştüm.”

İç çekti. “Evet, yani. Öyle düşünürsün tabii.”

Ellerimi belime koydum. “O da ne demek?”

Ama ne demek olduğunu biliyordum. Benim ondan ya da arkadaşlarından daha düşük bir sosyoekonomik geçmişim vardı. Isabella’dan da. Üstelik Diane de zengin doğmuştu. Hem de ne zengin. Ben yeterliliğini alamamış sıradan bir emlakçıydım sadece. Doğru zevklerim yoktu. Richard’la ilk görüşmeye başladığımızda beni Ascot’ta kil güvercin vurmaya götürmüştü. Dehşete düşmüştüm. Ona on altı yaşına kadar kil güvercin vurmanın kil renginde güvercin vurmak anlamına geldiğini sandığımı söyleyince kahkahayı basmıştı.

“Mağarada mı doğdun? Kil güvercin vurmanın ne olduğunu nasıl bilmezsın?”

“Çok gençtim,” demiştim surat asarak. Yine gülmüştü. Gerçi her birini ıskaladığımda gülmemişti. “Maksat nişan alıp vurmak, canım,” demişti yılgınca.

Bir de beni yemeğe Le Gavroche’a götürdüğü akşam vardı. Kadife gömleğime nasıl baktığını hâlâ hatırlıyordum. Ertesi gün beni Harrods’a alışverişe götürmüştü. Derdim de değildi açıkçası. Âşık olduğum adamın benden defile yapmamı istemesi aslında seksi bir deneyimdi. Bir öğlen için kendimi Özel Bir Kadın gibi hissetmişim. Ama ne giyeceğim ya da ne tür bir yemek yiyeceğimiz konusunda önerilerde bulunmaktan hiç vazgeçmemişti. Mutfağı yenilemekten bahsettiğimde planlara bir göz atmak istediğini söylemişti. “Sadece emin olmak için,” demişti.

“Neyden emin olmak için?”

“İkimizin de beğeneceğinden.” Alnımdan öpmüştü. Ona zaten gösterecektim elbette. İkimizin de beğenmesi gerekiyordu herhalde ama içimden bir ses kastettiğinin bu olmadığını söylemişti. Asıl demek istediği daha çok şöyle bir şeydi: *Ikea'dan ucuz şeyler alma diye.*

“Neyse. İçki ister misin?” Omzumun üzerinden baktı. “Chloe, tatlım. İşte buradasın. Ne istersin? Cin tonik?”

Hızla arkamı döndüm ama bir eli cebinde, diğer elinde monitörle kapıya yaslanışından bir süredir orada olduğunu anlamıştım. Bana gülümsüyordu ama ağzının sadece bir tarafıyla. Dalga geçen bir gülümseme. Birden aklımda korkunç bir düşünce belirdi: Richard onun orada olduğunu biliyordu ve bu yüzden bana yeterince çabalamadığım hakkında nutuk atmıştı. Chloe'ye onun tarafında olduğunu göstermek istemişti.

Bu düşünceyi zihnimden atmak için başımı iki yana salladım. Düşüncesi bile korkunçtu.

Paranoyaklaşıyordum. Bu kadar paranoyaklaşmam beni endişelendiriyordu. Hem de çok.

Acaba annem gibi mi olmaya başlıyorum diye düşünmeme sebep oluyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Oldukça sakin geçen akşam yemeğinin ardından, ben kadınları plastik kaplara koyarken bütün akşam esnemesini bastırmaya çalışan Richard da bulaşık makinesini doldurmaya başlamıştı.

“Ben hallederim!” dedi Chloe. “Sen yorgunsundur, babaş. Çok çalışıyorsun. Bir de üstüne bulaşıkların yükünü üstlenmen hiç adil değil!”

“Ah,” dedi Richard, “çok nazıksın, tatlım. Gerçekten yorgunum, bu yüzden sakıncası yoksa sanırım yukarı çıkacağım.”

“Tabii ki yok, babaş!” diye şakıdı. “Joanne’e ben yardım ederim. Seve seve.”

“Teşekkürler, tatlı kız.” Richard onun başının tepesini öptü.

Babası mutfaktan çıkar çıkmaz Chloe masadan şarap şişesini kaptı ve kadehini ağzına kadar doldurdu. Tezgâha yaslandı. Göbeğini açıkta bırakan kısa bir bluz giymişti. Ona yan yan baktım. Çok zayıftı ve karın kaslarına bakılırsa spor yapıyordu. Kollarını kavuşturup içkisinden bir yudum aldı. “Güzel şarapmış.” Kadehini ışığa kaldırdı. “Aslında hiçbir fikrim yok. Bak sana, Joanne, emziremediğin doğru mu? Yoksa her gece kafayı bulabilmek için mi böyle söylüyorsun?”

Omuzlarımı kastım. Tetiklenmeyecektim. Yemi yutmaya caktım. Kalan yemekleri buzdolabına koyarken tam bir kontrol timsaliydim.

“Hayır, cidden, merak ettim,” dedi.

“Bulaşık makinesini yerleştireceğini sanıyordum.”

“Babam yapmak zorunda kalmasın diye öyle dedim. Makineyi doldurmasına izin verdiğine inanamıyorum. Cidden, adam bütün gün çalışıp duruyor. Hem de hep. Eminim çoğu gece de eve geç geliyordur, değil mi?”

Kasıldım. “Bazen. Şu anda çok büyük bir yeniden yapılanma üzerinde çalışıyor.”

“Aynen öyle. Sonra eve geliyor, yorgun olduğu çok açık ve sen de ona makineyi mi doldurtuyorsun?” Başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Pek *meşgul* sayılmazsın, Joanne. Temizlikçin, bahçıvanın, bakıcın var... Yapacak başka işin de yok hani.” Kendini tezgâhtan ayırdı. “Sanırım biraz televizyon izleyeceğim.”

Kapının eşiğine geldiğinde pervaza tutunup kendini geriye savurdu. “Babama makineyi yerleştirmediğimi söylersen inkâr ederim. Ayrıca, sana bir tüyo vereyim. Her zaman beni sana tercih edecek. Bana inanmıyorsan, neden ona sormuyorsun?”

O gece yatağa gittiğimde Richard’a bu konuşmadan bahsetmeyi çok istiyordum. Neredeyse anlatacaktım. Ama ne diyecektim ki? *Benden pek hoşlandığını sanmıyorum. Gerçekten. Hayal görmüyorum. Sen yokken bana çok kaba davranıyor. Ama muhtemelen yeterince çabalamadığım için bunun benim kabahatim olduğunu söyleyecekti, ben de bu yüzden anlatmadım.*

Bir şey beni uyandırdı. Geç olmuştu, etraf karanlıktı ve Richard hafifçe horlayarak yanımda uyuyordu.

Bebek monitörünü alıp gözümü kısarak baktım. Tamamen karanlıktı. Yanlışlıkla mı kapamıştım? Hayır. Ama ses gelmiyordu ve sadece karanlık, grenli bir görüntü vardı.

Yorganı üzerimden attım, sabahlığımı aldım ve kapıyı açtım. Koridor zifiri karanlıktı. Bebek odasına doğru parmak uçlarımda ilerledim ve kapının her zamanki gibi kapalı değil de aralık olduğunu görünce şaşırdım. Ayrıca Evie'nin gece lambası da kapalıydı, oysa oradan çıkarken hep yaptığım gibi açık bıraktığımı biliyordum.

Kapıyı yavaşça iterek açtım. Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Banyonun ışığı yanıyordu ama kapısı kapalıydı. Banyonun ışığını açık bırakmamıştım. Bundan emindim. Yine de kapının altından görebiliyordum.

Çıplak ayaklarım pelüş halının üzerinde sessizce hareket ederken telaşla karyolaya doğru ilerledim. Evie'ye baktığımda kalbim hızla çarpıyordu ama o iyiydi. Uyuyordu; küçük göğsü her nefeste inip kalkıyor, dudaklarından küçük bir tükürük baloncucuğu kaçırıyordu. Ama sonra yanaklarının ıslak olduğunu gördüm. Ağlıyor muydu?

Banyodan gelen bir ses beni irkiltti. Kapıyı itip açarken kalbim güm güm atıyordu ve Chloe'nin lavaboda arkası bana dönük durduğunu gördüm. Calpol şişesini ışığa doğru tutuyordu.

“Ne halt ediyorsun sen?”

Nefesi kesilirken arkasını döndü. Şişe elinden kayıp fayans zemine çarptı.

“Sen ne...”

“Hiçbir şey yapmıyordum,” diye bağırdı.

Yerdeki kırık camı işaret ettim. “Evie'nin ilacıyla ne yapıyordun?”

“Ağlıyor diye biraz ilaç verecektim!”

“Biraz vermek derken?”

“Burada ne oluyor?” diye gürlledi Richard'ın sesi arkamdan.

“Ben hiçbir şey yapmadım, babaş!” diye sızlandı Chloe. “Evie’nin ağladığını duydum ve ona bakmaya geldim. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Diş çıkardığı için biraz Calpol’un yardımı olur diye düşündüm.”

“Ona bir şey verdin mi?” diye bağırdım bileğini sarsarak.

“Hayır! Daha değil. Vermek üzereydim! Bıraksana beni!” Kolunu kurtarıp bileğine masaj yaptı.

“Niye bu kadar rahatsız oldun, Joanne?” diye sordu Richard.

“Çünkü ağlamıyordu! Ağlasa duyardım!” Tekrar Chloe’ye döndüm. “Neden yalan söylüyorsun? Ayrıca onun ilacıyla ne yapıyordun? Bana cevap ver!”

“Sakin ol, Jo,” dedi Richard ciddiyetle, eli omzumdaydı. “Bunu sakın ve makul bir şekilde konuşalım, tamam mı? Yetişkinler gibi.”

Chloe’ye döndü. “Ne oldu, tatlım?”

“Anlatmaya çalışıyorum ya. Evie ağlıyordu...”

“Senden Evie’ye ilacını vermeni istemedim!”

“Senin derdin ne? Neden böyle davranıyorsun?” dedi Richard.

Onu yok sayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Ama bana diş çıkardığını söylemiştin. Parmağına biraz Calpol sürüp dişetlerine sürmenin iyi geldiğini söylemiştin. Yaptığını gördüm. Yardım etmeye çalışıyordum. İyi bir şey yapmak istedim çünkü sürekli streslisin. Biraz uyuyabilesin diye Evie’ye bakmak istedim!”

Uyku güzel olurdu, diye düşündüm otomatik olarak. Bu sırada Evie arka planda uluyordu. Arkamı döndüm, Richard’ın yanından geçtim ve kırık bir cama bastım. Ayak tabanıma battı ve her adımda halının üzerinde küçük kan lekecikleri bıraktı.

Evie’yi kucağıma alıp sırtını sıvazladım ama o kadar çok titriyordum ki daha da huysuzlandı.

Arkamı döndüğümde Richard'ın ağlayan Chloe'yi kucakladığını gördüm. Her hıçkırdığında göğsü inip kalkıyordu. “Yanlış bir şey yapmak istememiştim!” dedi ağlamaklı bir sesle.

“Her şey yolunda, tatlım. Geçti, geçti.”

“Çünkü benden nefret ediyor!” diye bağırdı, gözlerini bana dikmişti. “Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum işte!”

“Nefret mi?” Kulaklarıma inanamamıştım. “Ben bu kadar çabalarken nasıl böyle söylersin! Benden hoşlanmayan asıl sensin.”

“Yeter!” diye kestirip attı Richard. Hâlâ hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Chloe'yi kapıdan çıkardı. “Kontrolden çıktın, Jo.”

“Pardon?”

“Sabah konuşacağız,” dedi omzunun üzerinden.

“Gerek yok,” diye tersledim.

“Ah, evet, var.” Bana çok kızmış görünüyordu, daha önce hiç görmediğim kadar hem de. Benim gördüğümü göremediği için gözlerimin öfkeyle dolduğunu hissettim.

Bana inanmadığı için.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evie'yi uyusun diye yatak odamızda tuttuğumuz küçük karyolaya getirdim. Richard bu gece burada uyumadığından şikâyet de edemezdi. Kapıyı kapadım, hatta Chloe'nin gece yarısı buraya gelip işini tamamlamaya karar vermesi ihtimaline karşı bir berjeri kapının önüne çekecek kadar da ileri gittim. Ne demişler? Paranoyak olman, bebeğini öldürmeye çalışan kötü bir üvey kızın olmadığı anlamına gelmez.

Evie'yi yatıştırmak için kucağıma aldığımda hâlâ titriyordum. Odanın içinde dolandım ama bir türlü sakinleşmiyordu. Küçük yüzü kıpkırmızıydı, yumrukları gözkapaklarına dayanmıştı, gözyaşları yanaklarından hızla süzülüyordu. Çığlık atmak için ağzını kocaman açınca üst dişetlerinin arasında çıkan küçük beyaz noktaları gördüm.

“Ah, tatlım, tabii ki rahatsızsın, zavallı küçük şey.” İşte o zaman onu ilk yokladığımda ıslak olan yanaklarını hatırladım. Ağlayarak uyanmıştı da ben mi duymamıştım? Chloe doğruyu söylüyor olabilir miydi? Ona sadece Calpol vermeye çalışmış olabilir miydi? Şu anda banyonun zeminine saçılmış Calpol'ü?

Bir saatten fazla sürse de sonunda Evie'nin gücü tükendi ve kollarımda yorgunluktan yığılıp kaldı. Onu nazikçe karyolasına yatırdım ve battaniyeyi üzerine örttüm. Sonra yatağın kenarına oturup onu izledim. Acaba az önce aşırı tepki mi göstermişim? Chloe'nin niyeti söylediği kadar masum muydu?

Evie uyuyor mu diye kontrol ettikten sonra parmak uçlarıma basarak dışarı çıktım, kapıyı arkamdan sıkı sıkı kapadım ve bebek monitörünü aramak için bebek odasına döndüm.

Kamerayı halıya dönük şekilde yerde buldum. Kazara devrilmiş gibi görünüyordu. Bu da neden bir şey görmediğimi ve duymadığımı açıklıyordu. Daha önce ben mi düşürmüştüm? Hatırlamıyordum ama sanırım mümkündü.

Yatağa döndüm ve yan yatarak Evie'yi izledim.

Annemi düşündüm. Ben bebekken, insanların beni zehirlemeye çalıştığını düşündüğü için bizi eve kilitlerdi. Anneannemin bile yanıma yaklaşmasına izin vermezdi. İşler o kadar kötüye gitmişti ki yan komşumuz Bayan Delaney çocuk hizmetlerini aramıştı ve evin hâlini gördüklerinde –annem her pencereye ve kapıya barikat kurmuş, temizliği iyice boşlamıştı– ben birkaç aylığına anneannemle yaşamaya gönderilmiştim, annem de daha sonra doğum sonrası psikozu olarak teşhis edilecek hastalıktan dolayı hastanede tedavi altına alınmıştı.

Neyse ki iyileşmişti. Onunla yaşamaya geri dönmüştüm ancak anneannem iki haftada bir bizimle kalır ve bize göz kulak olurdu.

Şimdiyse, geceki olayları zihnimde tekrar tekrar yaşarken, acaba ben de onu gibi miyim diye düşünmeden edemedim.

Ama değildim. Ben Evie'ye hamile kaldığımda bu konuyu aile hekimiyle konuşmamı öneren Richard'dı. Richard annem meselesini biliyordu –bunlar birbirinizi tanıdıkça ortaya çıkan konulardı– ama ben yine de bunu ortaya atmasına şaşır-mıştım.

“Kan testi yapabilirler mi? Annenin hastalığının sana geçip geçmediğini anlamak için?” diye sormuştu ciddiyetle. “Sadece emin olmak için.”

Bu öneri beni biraz rahatsız etse de bebeğimizi önemseydiği için sorduğuna karar vermiştim ve bunun için ona kızamazdım. Aile hekimimle bu konuyu konuşmuştum ve hayır, böyle bir test yoktu ve zaten, Richard’ın deyimiyle, aynı hastalığa yakalanma olasılığımın çok düşük olduğunu, yine de bu konuyu takipte olacağımızı söylemişti. Bir şeylerin takipçisi olmama gerek yoktu. Deli değildim.

Teknik olarak önümüzdeki haftaya kadar işe başlamayacaktım ancak Shelley bu sabah aramış ve öğleden sonra onunla ve Ben’le görüntülü bir toplantı yapıp yapamayacağımı sormuştu. Arayı kapamamı ve işi nasıl bölüşebileceğimizi konuşmak istiyorlarmış. Bana zaten bir e-posta gönderdiğini söylemişti. Hâlâ önceki gecenin etkisinde olduğumdan muhtemelen onun beklediği kadar hevesli görünmüyordum çünkü, “Hâlâ bizimle çalışmak istiyorsun, değil mi? Fikrini değiştirmedin?” demişti.

“Hayır! Hiç alakası yok. Sadece... bakıcıma müsait olup olmadığınızı sorup mesajla teyit etmem lazım ama bunun dışında, yapalım tabii!”

Bu noktada, Chloe’nin burada kalmak isteyip istemediğini bile bilmiyordum. Onu kahvaltıda görmemiştim, sadece Richard vardı, yani tek bildiğim çoktan eşyalarını toplayıp gitmiş olabileceğiydi (yaşasın!).

Ama nerede bende o şans.

“Yatıyor,” demişti Richard kasvetle, Chloe acil serviste peş peşe on iki saatlik dört vardiya yapmıştı sanki. Bana endişeyle bakmış, elimi tutmuştu. “Olanlar için çok üzgünüm.”

“Öyle misin? Gerçekten mi?”

Başıyla onaylamıştı. “Chloe’yi Evie’ye ilaç vermek üzereyken bulmanın ne kadar tedirgin edici olduğunu anlayabiliyorum.”

Duymak istediğim tam da buydu. “Gerçekten mi? Anlayabiliyor musun?”

“Elbette! Ama nasıl aşırı tepki verdiğini anlıyorsundur. Akıldan ne geçiyordu?”

Aklımdan ne mi geçiyordu? Söylemeye dilim varmamıştı. *Bebek kardeşini zehirleyeceği mi?*

Yanına oturmuş ve başımı omzuna yaslamıştım. “Haklısın. Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum.”

Başparmağıyla omzumu okşamıştı. “Bu konuyu Dr. Fletcher’la konuşmak iyi bir fikir olabilir mi, ne dersin?”

“Bilmem.” Geri çekilmiştim. “Sence?”

Boştaki eliyle çenesini ovuşturmuştu. Tıraş olmadığı için bu sabah güzel bir kirli sakalı vardı. “Eğer sende... bilirsin işte... o durumun olma ihtimali varsa, bu çok şeyi açıklardı, sence de öyle değil mi?”

Gözlerimi kırparak ona bakmıştım. “Cidden mi?”

“Gidip bunu Dr. Fletcher’la konuş,” demiş, sonra da, “Benim için,” diye eklemişti.

Başımı sallayarak onaylamıştım. “Düşüneceğim.”

Ardından Chloe kalkınca ondan özür dileyeceğimi söylemiştim ve Richard buna memnun olmuştu.

Ama şimdi kızı bulamıyordum. Onu her yerde aramıştım. Anladığım kadarıyla evde değildi. Dışarı çıktım ve onu o zaman gördüm.

Bahçıvan Simon’la selfie çekiyordu. Oscar bile buna katılmıştı. Yavru köpek gibi etraflarında zıplıyordu. Simon biraz rahatsız görünse de ona uymuştu. Kız adamı kuklaymış gibi tuttu, koluna asılıp boynuna doladı. *Klik!* Parmağıyla yanağına dokundu. Simon da gülüp orayı öptü. *Klik!*

Tereddüt ettim. Onları bölmeli miydim? Bu garip aktiviteye çok dalmış gibilerdi. Yani, eğer eğleniyorlarsa, hatta flört ediyorlarsa, neden olmasındı ki? İkisi de son derece çekici, bekâr insanlardı (en azından Simon'ın öyle olduğunu düşünüyordum). Bunun ne zararı vardı ki?

Ama sonra Simon beni gördü ve öyle bir coşkuyla el salladı ki kurtarılmayı çok istediğini düşündüm.

Çimenliği geçtim. Chloe bana ters ters baktı.

“Selam!” dedim yanlarına ulaştığımda. “İkiniz eğleniyorsunuz, ne güzel.”

Chloe bana ağzının bir yanıyla gülümsedi. Simon şapkasını çıkarıp başını kaşdı. “Bu genç hanım fotoğraf çekmek istedi. Ben de tam...”

“Hayır, sorun değil, gerçekten. Hiç sorun değil. Sadece Chloe'yle birkaç bir şey söyleyecektim, o kadar.”

“O zaman ben...” Şapkasını tekrar taktı ve başparmağıyla omzunun arkasını işaret etti.

“Uzun sürmez,” dedim.

“Hiç sorun değil. Yapacak işlerim var zaten,” dedi. Chloe'ye sırtıttı. Tanrım, gerçekten çekici bir gülümsemesi vardı. Ve belli ki böyle düşünen tek kişi ben değildim. Chloe son bir fotoğraf çekti. Simon kızardı.

“Ee, ne oldu?” dedi Chloe, Simon gittikten sonra demin çektiği fotoğraflarda gezinirken.

“Sadece şunu söylemek istedim...” Tırnağımı ısırdım. Başını kaldırıp baktı, mükemmel kaşlarından bir kalkmıştı.

“Dün gece için özür dilerim. Aşırı tepki verdiğimi biliyorum. Ben... Evie'ye başka birinin bakmasına alışık değilim ve hâlâ bu duruma uyum sağlamaya çalışıyorum.”

Tek kelime etmedi. Sadece bekledi. Sanırım yaptığım şey daha fazla yalvarma gerektiriyordu.

“Her neyse, söylediğim şeyler ve sana davranış şeklim için çok üzgünüm.”

Bileğine baktı. Dün gece tuttuğum yerde başparmağa benzeyen kırmızı bir iz vardı.

“Ah, Tanrım. Bunu ben mi yaptım?” Dokunmadan daha yakından bakmak için elimi uzattım ama hemen elini geri çekti.

“Çok ama çok üzgünüm, Chloe. Bu kesinlikle affedilemez. Bana ne oldu bilmiyorum. Lütfen yeniden başlayabilir miyiz? Bu sefer iyi bir başlangıç yapsak? Lütfen?”

Teklifimi düşünürmüş gibi başını kaldırdı. “Tamam,” dedi.

“Teşekkür ederim. Çok incedin.” Nefes verdim. “Ee. Kahvaltı yaptın mı?”

“Hayır.”

“İstersen sana bir şeyler hazırlayabilirim. Yumurta ister misin?”

“Hımm... Kızarmış peynirli sandviç olsa? Bir de kahve?”

“Elbette.” Birlikte eve doğru yürüdük. “Simon çok yakışıklı, değil mi?”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye karşılık verdi.

“Şey. Yani benim tipim değil ama senin tipin olduğunu görebiliyorum.” Gülümsedim.

Cevap vermedi. Konuya devam etmek istiyor gibi görünmediğinden ben de peşini bıraktım.

“Doğum günü yemeğine kaç arkadaşının geleceğini biliyor musun? Cumartesiye şurada ne kaldı!”

“Evet. Şimdiye kadar olur diyen on kişi var.”

“Bu harika! Eğlenceli olacak. Trenle mi gelecekler? Simon gelip onları istasyondan almaya yardım edebilir mi bir bakayım. Muhtemelen masa kurmak için biraz kalabalık ama misafir odasında açık büfe yapabiliriz. Aralarında gece kalacaklar var mı? Ben yatak odalarını hazırlarım, Roxanne de yardım eder. İster misin?”

Omuz silkti. “Neyse ne.”

“Aa, tamam. Eh, sonra da konuşabiliriz.” Umarım çok sonraya kalmazdı çünkü fazla zamanımız yoktu. Doğum günü yemeğinden bahsettiğimizde on misafir gelmesini beklemiyordum. Ayrıca, *Şimdiye kadar*, dediğini duyduğuma emindim, bu da daha fazla kişi olabileceği anlamına geliyordu.

Ben sandviçini hazırlamak için mutfığa giderken o odasında kayboldu. Birlikte oturur partiyi konuşuruz, menünün üzerinden geçeriz, hatta belki dün gece hakkında konuşuruz diye düşünmüştüm ama aşağı inmedi, ben de sandviçi hazır olduğunda merdivenin dibinden ona seslendim. “Chloe? Sandviçin hazır!”

Biraz sonra saçları yüzüne düşmüşken korkuluklara doğru eğildi. “Yukarı getirebilir misin?”

“Aa! Neden olmasın? Yani düşünmüştüm de biz...”

“Teşekkürler!” Tekrar odasına koşturdu.

Peki, tamam, işleri yoluna koyma konusunda umduğum bu değildi ama neyse. O çok gençti. Kendime bunu hatırlattım. Aslında daha çok ergen gibiydi.

Elimdeki tepside kahvaltısı, tam da sevdiği gibi bir fincan kahve –süt, iki şeker– ve çatal bıçakla kapısını çaldım. Kapıyı hafifçe aralayıp tepsiyi benden aldı.

“Sağ ol.” Tam kapıyı kapamaya başlamıştı ki elimi koydum.

“Sana bir şey sormak istiyorum. Bu öğleden sonra bir iş toplantım var. Ben çalışırken Evie’ye göz kulak olabilir misin? Sorun olmazsa?”

“Kaçta yapacaksın?”

“Bir buçukta. Bir saat kadar sürer sadece.”

“Tamam.”

“Teşekkür ederim. Toplantıdan önce karnını doyurup altını değiştiririm.”

“Karnını ben doyurabilirim.”

Başımı yana eğdim. “Emin misin?”

“Tabii ki eminim.”

“Peki ya...”

“Eminim dedim ya. Yapmak istiyorum. Dün olanları unut, tamam mı?”

Dünün hangi kısmından bahsettiğinden bile emin değildim. Ben, bebeğimi beslemesini istediğimde panikten onu neredeyse pencereden atacak olmasını kastediyorum.

“Tamam,” dedim yavaşça. *Ama sen bunu yaparken ben de masamdaki monitörden izleyeceğim.*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Her şey tamamdı ve başlamaya hazırdım. Makyajımı önceden, her zamanki allık ve rujdan daha güzel olacak şekilde yapmıştım. Eşofmanımı çıkarmış ve eskiden ofiste giydiğim şık lacivert elbisemi giymiştim. Hâlâ üzerime olmasının tek nedeni vücudu saran türden olmasıydı. Yine de kendimi gayet iyi hissediyordum.

Görüntülü toplantı başladı.

“Tabloları gözden geçirme fırsatın oldu mu?” diye sordu Ben hoşbeş faslını bitirdiğimizde.

“Tablolar mı?”

“Bağlantıları bu sabah e-postayla göndermiştim,” dedi Shelley.

“Bir sonraki denetimlerin tarihleriyle birlikte kiralık mülklerin veritabanı. Onları koordine edersin diye düşünmüştüm,” dedi Ben.

“Ah, üzgünüm. E-postadan bahsetmiştin, Shelley ama dikkatim dağılmış. Bir bakayım.”

E-postayı bulmak için çabaladım ve işte gelen kutumdaydı. Aslında birkaç tane gelmişti ve hepsi de sabah altı civarında gönderilmişti.

Hızlıca belgeleri gözden geçirdim. Ben kalemini masaya vurarak bitirmemi bekliyordu. Evie’nin arka planda mızırdandığının farkındaydım. Ağlamıyordu, en azından henüz, daha

çok homurdanma gibiydi. Monitöre baktım. Karyolasında uzanmış, battaniyesini dibe kadar tekmeliyordu. Chloe görünürlerde yoktu.

“Pardon, Ben, ne dedin?”

“Onarımlar için tercih edilen esnafın listesinin olduğu bir bağlantı gönderdim. Aldın mı?”

“Bekle. Bir bakayım.” Evie artık tam anlamıyla ağlıyordu. Bir parmağımı kaldırdım. “Affedersin, Ben, kızım ağlıyor da.”

“Evet, duyabiliyorum,” dedi ve ses tonunda bir bıkkınlık olduğundan emindim.

“Hemen geliyorum.”

Bebek odasına giderken Chloe’ye seslendim ama ses yoktu. Evie acıkmıştı, cidden hemen karnını doyurmazsak bu iş çığlık festivaline dönerdi. Biberon ısıtıcıda hazır duruyordu ama Chloe’den iz yoktu. Evie’nin emziğini ağzına verdikten sonra koridora çıkıp Chloe’nin kapısını çaldım. “Chloe?”

Cevap gelmedi. Uyuyor olabilir miydi? Daha demin uyanıktı. Bu sefer daha sert çaldım. “Chloe?”

Tık yok.

Sahanlıkta korkulukların üzerinden eğildim. “Chloe?”

Yine tık yoktu. Aceleyle bebek odasına döndüm. Evie emziğini karyoladan düşürmüştü. En sevdiği çingırağı aldım –ki onu da atmıştı– ve yüzünün önünde sallayarak ona verdim.

“İşte burada, bebek kızım, gördün mü? Bak, Evie! Bak!” Aldı ve ânında geri fırlatıp ağlamaya devam etti. Koştur koştur ofisime döndüm, başımı kapıdan uzattım. Ben başını eğmiş not alıyordu. Shelley yan dönmüş, ekranın dışındaki biriyle konuşuyordu. “Hemen geliyorum!” diye bağırdım.

Bebek odasına döndüğümde Evie’nin emziğini sudan geçirip tekrar denedim. Bu sefer ağlamayı kesti. Nefes verdim. “Burada uslu uslu dur, tamam mı? Annen birazdan dönecek.”

Ofise döndüm.

“Bunun için üzgünüm!” Oturduğum gibi bir nefes aldım.
“Tamam, nerede kalmıştık?”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Shelley.

“Yolunda. Sadece Evie’nin karnı acıktı ve şey de nerede bilmiyorum... Her neyse. Dinlemek istemezsin. Hadi işe dönelim. Nerede kalmıştık?”

“Tercih edilen esnafın listesi?” dedi Ben.

“Ah, evet, bir saniyeee.”

Bir saniyeden fazla sürdü. Birinin tırnaklarıyla masada tempo tuttuğu duyuluyordu. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Sonunda dosyayı buldum ve bu talepleri halledebilmek için en iyisinin benim onlarla doğrudan muhatap olmam olduğunu konuştuk.

“Sence Marilyn benimle ortak çalışabilir mi?” diye sordum Shelley’ye.

“Marilyn mi? Maryl mi demek istedin?”

“Evet. Pardon.” Başımı iki yana salladım. “Marilyn mi dedim? Maryl demek istemiştim.”

Evie beni yerimden zıplatan bir çılgılık attı. “Hemen dönerim.” Yanına koşturdum. Küçük yüzü ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. Onu kucağıma alıp odada gezdirdim, hafif hafif zıplattım ve sakinleşene kadar sırtını sıvazladım. Karyolasında kalan emziği alıp ona verdim.

“Chloe!” diye tısladım dişlerimin arasından.

Sessizlik.

Evie’yi karyolasına bıraktığım anda tekrar başladı. Bunu birkaç kez tekrarladık, sinir krizinin eşiğindeydim ve arada bilgisayarına doğru, *Hemen geliyorum, Shelley*, diye bağıırıyordum. Sonunda pes ettim. Evie’yi de alıp bilgisayarın başına geçtim.

“Affedersiniz!” dedim yüzümdeki saçları üfleyerek. “Bakıcım sırta kadem bastı da. İnanabiliyor musunuz?” Bir yandan Evie’yi omzumda zıplatıp sırtını sıvazlarken bir yandan da

boştaki elimle saçlarımı toparlıyordum. “Derdi ne bilmiyorum. Toplantıdan önce aşırı sakindi.”

Shelley bana hafifçe tebessüm etti. “Belki daha sonra görüşmeliyiz.”

“Kucağımda olduğu sürece sorun yok,” dedim.

Bir şekilde toplantının kalanını atlatmayı başardık ama çok gergindim ve boştaki elimle her şeyi not almaya çalışıyor olsam da sonrasında okuyamayacağımdan emindim. Ya da bir kiracının elektriğinin kesilir de kalp pilini şarj edebilmesi için elektriğin bir an önce geri gelmesi gerekmesi gibi kritik bir şeyi kaçıracığımdan.

Dürüst olmak gerekirse, Chloe ortaya çıkarsa onu öldürecekdim.

Toplantıyı bitirdik ve Evie’yi karnını doyurmak için odasına geri götürdüm. İşim bittiğinde pencereden dışarı baktım ve Chloe’yi gördüm. Siyah lastik çizmeler –benim miydi onlar?– ve Richard’ın büyük anoraklarından birini giymişti. Bisikletimi yürütüyordu. Saçları dağılmış ve yanakları kırmızıydı, sanki bir yerlerden bisikletle dönmüş gibi.

Sahanlıkta durdum. “Neredeydin?”

Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle yukarı baktı. “Dışarıda.”

“Dışarıda mı?” Ağzım açık kaldı. “Ben toplantıdayken Evie’ye bakacağını söylemiştin! Maması yedirilmemişti, ağlıyordu ve ben de görüntülü görüşmenin ortasındaydım!”

Eşyalarını vestiyer odasına bıraktı – ve evet, benim ayakkabılarımdı. Kendi normal ayakkabılarıyla değiştirdi. “Zihnini okuyamam, Joanne. Bugün çalıştıysan bana söylemen gerekirdi. Emrine amade beklemiyorum. Bana önden haber vermelisin.”

Çenem resmen yeri süpürüyordu artık. “Chloe! O konuşmayı iki saat falan önce yaptık zaten!”

“Yoo, yapmadık.”

Merdivenden çıkmaya başladı. “Chloe,” dedim yavaşça, sahanlığa ulaştığında. “Odanın önündeydik. Sana kahvaltı için kızarmış peynirli sandviç getirmişt看 ve toplantım olduğundan Evie konusunda bana yardım etmeni istedim. Hatta karnını bizzat sen doyurmak istedin, hatırladın mı?”

Odasında kayboldu.

“Chloe?”

Tekrar dışarı çıktı ama bu sefer kirli tabağıyla bardağının durduğu tepsi elindeydi. Elime tutuşturdu.

“Bence sen aklını kaçırıyorsun, Joanne. Tıpkı annen gibi.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Chloe kapısını kapadı ve ben elimde tepsiyle orada kalakaldım, başım dönüyordu. Onu doğru mu duymuştum? Chloe annemi *biliyor* muydu? Biliyorsa da bu bilgiyi nereden almıştı?

Bunun tek bir cevabı vardı tabii. Günün kalanını Richard'ın eve erken gelmesini *isteyerek* Evie'yle geçirdim. Evie'yi yanımda tutabilmek için onu ofisime taşıdığım oyun parkına koydum ve daha önce de kullandığımız yerel bir şirket olan Gourmet Catering'i arayıp cumartesi günkü menüyü organize ettim. Her ihtimale karşı vegan yemeklerin yanı sıra fıstıksız ve glütensiz seçenekler de ekledim.

"Garsona ihtiyacınız olacak mı?" diye sordu Chris. "Size dürüst olayım, Bayan Atkinson, normalde bu çok son saniye olurdu ama bu hafta sonu bizim için biraz durgun geçtiğinden yardım isterseniz karşılayabiliriz."

Tanrım, normalde reddeder, kendi başlarının çaresine bak-sınlar dedim ama Richard her şeyin mükemmel olmasını isteyeceğinden ve maliyeti de umursamayacağından olur dedim. Sonra da pastaneyi arayıp devasa bir Kara Orman doğum günü pastası ayarladım.

Hepsini hallettiğime kanaat getirince aklımı Shelley'nin gönderdiği belgelere verebildim.

Tabloların çıktısını aldım, notlarımı gözden geçirip bilgisayara aktardım. Sonra Richard eve geldi. Alt kattan her zamanki

selamlaması geldi. “Kızlarım nasılmış bakalım?” Yaşanacak olan tartışmanın beklentisiyle bir an gözlerimi kapadım çünkü elbette ona neler olduğunu anlatmak zorundaydım. Chloe bakıcılık yapmaya hazır değilse dadımız olamazdı. Çok şey istediğimi sanmıyordum. Ayrıca ona aşırı kişisel bir bilgi olan annemin hastalığından neden bahsettiğini de öğrenmek istiyordum.

Onunla aşağıda buluştum.

“Merhaba canım. Yarım saat kadar çalışma odamda olacağım. Bazı aramalar yapmam gerekiyor. Chloe nerede?”

“Odasında.”

“Yanına çıkıp selam vereyim.”

“Önce seninle bir konuşalım mı? Şunu alayım.” Paltosunu alıp portmantoya asmasına yardım ettim.

“Bekleyemez mi?”

“Hayır, pek değil.”

“Anlıyorum...” Takım ceketinin düğmelerini açtı ve kravatını gevşetti. Elini tutup onu oturma odasına götürdüm.

“Ne oldu?”

“Chloe’ye annem hakkında ne söyledin?”

Başını şaşkınca salladı. “Ne demek istediğini anlayamadım. Neden? Ne oldu?”

“Bir anlaşmazlık yaşadık da. Chloe ve ben.”

İç çekti ve bu biraz sinir bozucuydu. Benim hatam olduğuna çoktan karar vermiş gibi.

“Tartışmanız ne hakkındaydı?”

“Ben bir iş toplantısındaiken bana yardım etmesini istedim.”

“Toplantı mı? Haftaya başlayacağını söylememiş miydin?”

“Öyleydi. Hâlâ öyle ama Shelley bu sabah arayıp bir oryantasyon toplantısı yapmamızı istedi.” Başımı iki yana salladım. “Bak, bunun konumuzla alakası yok. Chloe’dan Evie’ye bakmak için yardım istedim. Ama o sırra kadem bastı, Evie aç ve gergindi, toplantı da felaket geçti.”

“Gerçekten mi?”

“Babiş!”

Döndük. Chloe kapıda belirmişti. “Babiş! Geldiğini duymadım.” Kollarını kocaman açıp çocuk gibi Richard’a atıldı.

“Aslında, Chloe, izin verir misin?” dedim. Resmen babasının boynundan sarkıyordu. Yüzünü bana döndü.

“Ne?”

“Babanla özel bir konuşma yapmam gerekiyor.”

“Ne hakkında?”

“Joanne bana ikiniz arasında bir yanlış anlaşılma olduğunu anlatıyordu,” dedi Richard ciddi bir ifadeyle.

Chloe üzgün bir suratla bana baktı. “Tadın kaçtığı için üzgünüm, Joanna...”

“Joanne.”

“...ama benim suçum değildi.”

“Ne oldu? Hatlarınız mı karıştı?” diye sordu Richard.

Keskin bir nefes alıp Richard’a döndüm. “Ne yazık ki, Richard, bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum.”

“Kasıtlı mı?” diye haykırdı Chloe, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Kendin bir hata yaptın, şimdi de bunun için *beni* mi suçlayacaksın?”

“Ne hatası?” diye sordu Richard.

“Ben hata falan...”

“Bana toplantıyı söylemeyi unuttu, babiş. Evie’ye bakmama ihtiyacı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bilsem seve seve bakardım. Ama bana bir şey söylemediğinden ben de ne istersem yapabileceğimi varsaydım. Bisikletini ödünç aldım...” Bana döndü. “Üzgünüm! Tamam mı? Bu yüzden mi kızgınsın? Bisikletini ödünç aldım diye mi?”

“Şimdi,” dedi Richard dudaklarını büzüp kaşlarını çatarak. “Joanne’in bisikletini ödünç almanı sorun etmeyeceğinden eminim. İzin istediğin sürece. Öyle değil mi, Joanne?”

Ellerimi kaldırdım. “Bunu bisikletle alakası falan yok!” İki yana indirdim.

Chloe babasının koluna girip ona yaslandı. Richard onun elini şefkatle okşadı.

“Ona ne zaman isterse seve seve çalışacağımı söyledim, babaş ama bana zamanını söylemesi gerekiyor. Ne yapacağım yani? O karar verene kadar hazırolda mı bekleyeceğim? Çalışmadığım zamanlardan evden çıkama iznim olduğunu düşünmüştüm.”

Hâlâ kulaklarıma inanamıyordum. “Öyle olmadı, Chloe ve bunu sen de biliyorsun.”

Gözlerini kocaman açıp Richard’ı bıraktı. “Bir dakika. Simon yüzünden mi bu kadar kızdın?”

“Simon mı?”

“Simon’la sabah takıldık diye? Aman Tanrım! *Kıskandın* mı?!”

Richard’ın başı seğirdi. “Simon derken?”

Bu o kadar çirkin bir ithamdı ki kendimi kızarıırken buldum. “Saçmalık bu,” diye alay ettim.

“Simon meselesi de ne?” diye sordu Richard. Sesi her nasılsa soğumuştı. Öncesinde de pek sıcak sayılmazdı ya.

“Hiçbir şey! Chloe sabah onunla selfie çekiyordu ama bunun konuyla...”

Richard, Chloe’ye döndü. “Selfie mi? Simon’la?”

“Sakin ol, baba, kıyafetlerimiz üzerimizdeydi.”

“Neyse, konumuz bu değil,” diye çıkıştım. “Simon’ı unut.” Ama konunun ucunu kaçırmıştım ve birkaç kez göz kırptım. “Sen bakıcısın, Chloe, unuttun mu? Sana ihtiyacım olduğunda buralarda olmayacaksan başkasını bulmam gerekecek.”

Richard bana döndü. “Anlamıyorum. Bunu Chloe’yle netleştirdin mi, netleştirmedin mi?”

Sanırım çığlık atacaktım. “Netleştirdim. Daha demin söyledim ya.”

“Ama bana sonraki haftaya kadar çalışmak zorunda olmadığınızı söyledin,” dedi Chloe.

“Ama sonra bir telefon aldım. Senin de bildiğin gibi.”

“Bekle bir dakika. Bana da gelecek hafta çalışacağını söylemiştin,” dedi Richard. “Bugün çalışacağınla ilgili hiçbir şey söylemedin. Yanılmış olamaz mısın?”

“Yanılmış mı? Yarım saat bir görüntülü toplantıda olduğum konusunda nasıl yanılmış olabilirim? Bu arada, annem hakkında ona ne söylediğini de bilmek istiyorum?”

“Ne demek istediğini anlayamıyorum.”

“Chloe bir şeyleri unutup durduğumu ve tıpkı annem gibi delireceğimi söyledi.” Kıza ters ters baktım.

“Tımarhaneyi boyladığını söylemiştin, değil mi babaş?”

Bir ona bir diğerine baktım. “Pardon?”

“Öyle dedin,” dedi Chloe, Richard’a.

“Tanrı aşkına!” diye kestirip attı Richard. Kanepeye gidip oturdu ve bacak bacak üstüne attı. “Tımarhaneyi boyladığını söylemedim. Zihinsel sorunları vardı ve hastanede tedavi görmesi gerekti dedim.”

Ağzım şokla açılıp kapandı. “Niye böyle bir şey söyledin?”

“Annenin akıl hastanesine yatırıldığını mı? Çünkü bu doğru, Jo. Devlet sırrı olduğunu fark etmemişim. Hem ayrıca, laf arasında söylemiştim sadece.”

“Aynen öyle. Bunun büyük bir mevzu olduğunu düşünmemiştim,” dedi Chloe tırnaklarına bakarak.

“*Laf arasında* mı? Ama bu benim için oldukça kişisel!”

“Tatlım. Chloe’yle konuşuyordum. Sadece ne zor bir çocukluk geçirdiğini anlatıyordum, o kadar. Kötü bir niyetim yoktu.”

“Ama annem deliymiş gibi konuşuyorsunuz.”

“Tabii ki hayır. Ama sen doğduktan sonra sorunları olduğunu söylemiştin. Seni alıp anneannene götürmek zorunda kaldıklarını. Bu doğru değil mi?”

“Hayır! Evet!” Başımı iki yana salladım. “Öyle değil. Ayrıca konumuz da bu değil.” Chloe’yi işaret ettim. “Ona söylediğine inanamıyorum!”

“Neden?” dedi Chloe. “Ya doğrudur ya değildir. Bence bilmemiz gerekiyor. Çünkü sen de pek dengeli davranmıyorsun. Bu kalıtsal bir durum, değil mi? Sadece soruyorum çünkü cidden garip davranıyorsun.”

Gözlerini devirdi ve babasının yanına gidip başını omzuna yasladı. “Özür dilerim, babış, bugün çalıştığını gerçekten bilmiyordum. Yanlış bir şey yapmak istememiştim. Yemin ederim, babış.”

Richard kolunu ona dolayıp başının tepesini öptü. “Biliyorum, balkabağım. Her şey yolunda. Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Sinirim öyle tavan yapmıştı ki konuşacak durumda değildim. Ayaklarımı vura vura odadan çıkıp Evie’ye bakmaya gittim. Gözleri kapalı olsa da ağzı kıpır kıpırdı. Birazdan günün son mama saati için uyanacaktı.

“Joanne?”

Richard’dı. Sesi yumuşak ve mahcuptu. Arkamdan yaklaşıp ellerini omuzlarıma koydu. “İyi misin?”

“Hayır. İyi falan değilim. Nasıl iyi olayım? O kaba ve güvenilmez. Sen de sürekli onun tarafını tutuyorsun.”

“Sürekli onun tarafını tutmuyorum.”

Ellerini üzerimden silkip attım. “Öyle yapıyorsun, Richard. Bana gaslighting yapmayı kes.”

“Öyle bir şey yaptığım yok. Lütfen. Konuş benimle.”

“Hadi buradan çıkalım. Evie’yi uyandırmak istemiyorum.”
Alt kata inerken bir an tereddüt ettim. Az kalsın Chloe hâlâ

içeride mi diye soracaktım. Çünkü şu anda onu görmek istemiyordum. Sonra bugünkü gerginlikten dolayı kurutucuya çamaşır attığımı unuttuğumu hatırladım. Çamaşırhaneye gittim, makineyi boşaltıp sepete doldurdum.

Richard arkamda dilini şaklattı. “Jo, lütfen. Kavga etmek istemiyorum.”

“O zaman sana bir şey söylediğimde bana güven. Otomatikman onun tarafını tutma. Bu iş gitgide saçma bir hâl alıyor.”

“Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. İkinizin aynı evde olmasına alışkın değilim. Ben sadece herkesin iyi geçinmesini istiyorum.”

Sepeti elimden alıp yere koydu, sonra beni kendine çekti ve ben de teslim olup kendimi kollarına bıraktım.

“Ben de aynı şeyi istiyorum,” dedim.

“Biliyorum.”

Geri çekilip yüzünü inceledim ve yeterince pişman görüldüğüne karar verdim. “Bunları kaldırayım da yemek hazırlayayım.”

Başıyla onaylayıp çalışma odasında kayboldu. Çamaşırları katlayıp bizimkileri yukarı çıkardım, Chloe’ninkileriye sepette bıraktım. Kendisi yukarı çıkarabilirdi. Richard’ın çalışma odasının önünden geçerken telefonla konuştuğunu duydum. Durup dinledim, olur da... Bilmiyordum. Simon’la mı konuşuyordu? Onu kovuyor muydu?

“Ah, öyle mi yaptı? Hayır, bana bahsetmedi. Teşekkürler, Solomon. Eminim bir şey değildir. Sadece meraklı davranıyor.”

Solomon aile avukatımızdı. Dinlemeye devam ettim çünkü bu garip bir konuşmaydı ve kimin *meraklı* olduğunu bilmek için ölüyordum. Ben olmadığımı emindim. Solomon’la aylardır konuşmamıştım. “Seni tam olarak ne zaman aradı? ... Evet. Lütfen öyle yap. Teşekkür ederim.”

Sessizlik. Telefonu kapamış olmalıydı. Sandalyesinin geriye itildiğini duydum ve hızla uzaklaştım. Richard beni kapıda

dinlerken bulsa etkileneceğini sanmıyordum ve onu suçlayamazdım.

Çamaşırları odamıza götürüp yerlerine kaldırırken aklım yine o tuhaf konuşmaya gitti. *Sadece meraklı davranıyor. Eminim bir şey değildir.* Acaba Chloe'den mi bahsediyorlardı? Ona sormalıydım. Tesadüfen oradan geçtiğimi ve kulak misafiri olduğumu söyledim ki tam da öyle olmuştu. Durup dinlediğim kısmı atlayıverirdim.

Yarım saat sonra Evie'yi kontrol etmeye gittim ama karyolasında değildi. Sahanlığa koşup korkuluklara yaslandığımda nabzım tavan yapmıştı. Tek düşünebildiğim, *Chloe onu aldı*, olmuştu.

“Richard?” diye bağırdım.

Merdivenden aşağı koştum ve Richard'ı gözlerini kırpmadan ona bakan, verdiği biberonu mutlu mutlu emen, koluna oturttuğu Evie'yle buldum.

“Tanrım! Aklım çıktı!” Rahatlayarak güldüm.

“Gerçekten mi? Neden?”

Elimi göğsüme yasladım. “Onu almaya gittiğimde yerinde yoktu.”

“Sana seslendim, beni duymadın herhalde.”

Arkamdan gelen bir ses beni durdurdu. Döndüm. Chloe duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. İçeri girdiğimde onu görmemiştim ama Evie'ye bakarken yüzünde beliren ifade kanımı dondurdu.

Saf nefret dolu bir bakıştı.

“Chloe'nin artık dadımız olmamasını gerektiğini düşünüyorum.”

Yemek boyunca dilimi tutmuştum ama şimdi artık Richard'la üst kattaki odamızdaydık. Yastıkları kabartıyordum.

Daha çok yumrukluyordum demeliyim. “Üzgünüm ama kararımı verdim. Zaten yapmak istediğini de düşünmüyorum.”

“Elbette istiyor.”

“Burada istediği kadar kalabilir,” dedim aslında öyle düşünmesem de. “Ama onun Evie’nin dadısı olmasını istemiyorum.”
Onu Evie’nin yakınlarında istemiyorum.

Richard, “işte başlıyoruz” dercesine gözlerini tavana çevirdi. “Bugünkü yanlış anlaşılma mı alakalı?”

“Yanlış anlaşılma falan yoktu, Richard, tamam mı? Sadece ona güvenmiyorum.”

“Tanrım, Jo! Derdin ne senin? Chloe, Evie’yi seviyor! Buraya bu yüzden geldi. Küçük kardeşi için!”

Nedense bu sözler sırtımdan bir ürperti geçmesine neden oldu.” Üzgünüm, Richard ama kararımı verdim.”

“Ben de senden ona bir şans vermeni istiyorum. Sana karşı düşmanca davrandığını düşündüğünü biliyorum ama o sadece bir çocuk.”

“O çocuk değil.”

“Joanne, dinle.” Ellerimi tuttu. “O tatlı bir kız, burada olmaktan mutlu, çok iyi gidiyor. Sadece onu daha yakından tanımam lazım, göreceksin. O çok tatlıdır. Harika bir çocuktur.”

“O çocuk değil. Ne söylerse inan diye öyle davranıyor sadece. Seni manipüle ediyor.”

“Bu ne cüret!”

Sesindeki değişim o kadar aniydi ki duraksamama neden oldu. Çenesini ileri geri oynattı. Ellerimi o kadar sıktı ki eklemeleri bembeyaz oldu.

“Canımı yakıyorsun!”

Bir iki saniye daha delici bakışlarla baktıktan sonra beni bıraktı ve yastığını elimden çekip aldı. “Saçmalayan sensin. Kıskaç olan sensin. Senden daha iyisini beklerdim.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Başka odada uyuyacağım.”

“Sırtını dönüp gitme!” diye yalvardım tam kapıyı açarken. Chloe iki adım ötede duruyordu, yüzü ifadesiz ve feci korkutucuydu. Başından beri bizi dinlediğine bahse girerdim.

Karanlıkta tek başıma uzanırken, Richard’ın söylediği bir şeyi hatırladım, biraz tedirgin edici bir şeyi.

O çok iyi gidiyor.

Bu da ne demekti?

ON ALTINCI BÖLÜM

Evie rüya gibi uyumuştı. Sadece iki kez acıkıp uyanmıştı. Biberonu hazırlamak için bebek odasına gitmem gerekmişti ve ellerimi yıkamak üzere banyoya girdiğimde bir cam parçasına basmıştım. Zemini iyice temizlemiştim ama o parçayı atlamıştım herhalde.

Yerden alıp ışığa tuttum. Chloe o gece Evie'nin ilacıyla ne yapıyordu? Gerçekten de söylediği kadar masum muydu?

Ya öyle değilse?

Saat daha erkendi. Richard'a kahvaltı hazırladım. Her zamanki gibi Chloe'den çıt çıkmıyordu. Hiç erken kalkmazdı. Şikâyet ettiğimden de değildi hani. Daha çok Richard'a odaklanmış durumdaydım.

"Dün gece Chloe hakkında öyle şeyler söylediğine inanamıyorum," dedi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. On yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Üzgünüm, Richard. Dediğim gibi, istediği kadar kalabilir ama Evie'ye bakmasını istemiyorum."

"Ben de Evie'nin dadısı olarak kalabileceğini söyledim, yani böyle olacak. Yeterince açık anlatabildim mi?"

"Neden böyle yapıyorsun? Neden benim fikrime güvenmiyorsun?"

"Bence sen nedenini biliyorsun." Tabasını lavabonun yanına bıraktı.

“Bu da ne demek?”

“Bence Dr. Fletcher’la görüşmelisin. Ne kadar erken o kadar iyi. Bazı şeylere aşırı tepki verdiğini, unutkanlaştığını düşünüyorum. Bence sen...”

“Ne? Söyle gitsin!”

“Saplantılı derecede güvensizsin.”

“Paranoyaksın diyorsun yani. Annem gibi.”

“Sen söyledin, ben değil.”

Richard işe giderken beni öpmeden çıktı.

Şimdiye kadar delirmediysem de aklımı kaçıracaktım. Sanki gerçeği sadece ben görüyordum ama o bana inanmıyordu. Ya durum bundan daha ciddiye? Ya Richard paranoyak olduğumu düşünüyorken aslında değilsem?

Ya Chloe’nin niyeti gerçekten kötüye?

Ürperdim. Bunu çözmek zorundaydım. Kendimi böyle sorgulayıp durmaya devam edemezdim. Nihayetinde biriyle konuşmaya karar verdim.

Robyn’i aradım.

Robyn’i ezelden beri tanırdım. Yani ortaokuldan beri. Daha ilk günden sıkı dost olmuştuk. Onun evinde kendiminkinden fazla zaman geçirirdim. Benim evim mutsuz, yalnız ve ihmal edilmiş gibi gelirdi. Annem doğum sonrası travmasını atlatmış olabilirdi ama her zaman biraz hayal âleminde, biraz kaybolmuş olurdu. Evi temizlemek bizim evde pek umursanmazdı. Ev ödevleri, besleyici yemekler ya da dışarı çıkmak ve spor yapmak da öyle. Ama Robyn’in evinin merkezinde bunlar vardı ve annesinin limonlu ya da kırmızı kadife kek, belki de ona benzer bir şey pişireceğini bildiğimden okuldan sonra oraya gitmeye bayılırdım. Cumartesi öğleden sonraları babası bizi köyün etrafında bisiklet sürmeye ya

da parkta top oynamaya götürürdü. Daha sonra Robyn hukuk okumak için üniversiteye gitmişti, ben de bu hayatta ne yapacağımı düşünürken evde bakım yardımcısı olarak işe girmiştım. Ama dostluğumuz sürmüştü. Robyn şimdi şehirde büyük bir firmada avukatlık yapıyordu ve ikiz oğulların annesiydi.

“Sana bir sorum var,” dedim selamlaştıktan sonra.

“Gönder gelsin.”

“Bir şişenin, ilaç şişesinin içeriğini test ettirmek istesen bunu nasıl yapardın?”

Hemen cevap vermedi. “Belirli bir şey için mi?”

“Yani şişenin içeriğiyle etiketinin tuttuğundan emin olmak istedin diyelim. Bunu yapan yerler var mı?”

“Var. Bir keresinde bir davamız vardı. Bir sağlık takviyesi üreticisi, rakibini ürünlerinin içeriği hakkında yalan söylemekle suçlamıştı. Müvekkilimiz, yalan söylemedikleri sürece bu kadar ucuza satamayacaklarını savunuyordu.”

“Bu tam da aradığım şeye benziyor. Ürün sadece kırık cam parçalarındaysa da test yapabilirler mi?”

“Bilmiyorum ama yapılır herhalde. Sana kullandığımız şirketin bilgilerini gönderirim.” Bir duraksamanın ardından, “Nedenini sorabilir miyim?” dedi.

“Ee... merak ettim sadece,” diye cevap verdim hiç de inandırıcı olmayan bir sesle.

“Sen iyi misin, Jo?”

“Evet! Çok iyiyim, teşekkürler. Sadece çok meşgulüm. Nasıl olduğunu bilirsin.” Şimdi düşündüm de bilmiyordu aslında. Robyn beş yaşından küçük iki çocukla tam zamanlı şirket avukatlığı kariyerini yönetiyor, hem de bunu başüstü durarak yapıyordu. Benim tek derdimse Evie’ydi.

“Tamam,” dedi yavaşça. “Sana birkaç link göndereceğim. Ama beni haberdar et. İyi olduğuna emin misin?”

“Kesinlikle!” Aslında ona anlatabilirdim, o benim en iyi arkadaşımdı ama sanırım bunu el âleme duyurmadan önce üvey kızımın gerçekten bir psikopat olup olmadığını öğrenmek akıllıca olurdu.

“Evet desen içim rahatlardı da,” dedi, “*kesinlikle* demen pek öyle bir etki bırakmadı.”

Güldüm. En sevdiğimiz filmlerden biri olan *İngiliz Hasta*’dan bir replikti bu. O filmi gözlerimizden yaşlar dökülüp ağzımız karamelli patlamış mısırla doluyken herhalde yüzlerce kez izlemiştik.

“Evet,” dedim. “Evet, iyiyim.”

Robyn sözünü tutup ilaç hammaddelerini analiz eden bir şirketin linkini yolladı. Onları bebek odasından aradım ve ne istediğimi açıkladım. O şişede gerçekten CALPOL Bebek Süspansiyonu mu yoksa başka bir şey mi olduğunu öğrenmek istiyordum. Sorun değil, demişlerdi. Görünen o ki çok küçük sıvı kalıntılarının üzerinde de test yapılabiliyormuş. Hızlı tespit için ekstra ödeme yaptım. Bugün ilerleyen saatlerde bir kurye gelip numuneyi alacaktı.

Geçen gece banyonun zeminini temizlerken, kırılan parçaları daha sonra atmak üzere çöp kutusuna dökmüştüm. Şimdi yukarıda uyanık ama keyfi yerinde olan Evie’yi kontrol ettikten sonra kendimi bebek odasının banyosuna kilitledim. Bir cımbız yardımıyla cam parçalarını dikkatlice topladım ve kilitli poşete doldurdum. Bulabildiğim tüm kanıtları topladıktan sonra kilitli poşeti beyaz kâğıtlara sardım. Sonra hepsini karton bir kutuya koyup tam oturması için buruşturulmuş kâğıtlar

ekledim. İşte. Tamam. Lavabonun altına sakladım. Chloe'nin burnunu sokmayacağından emin olduğum tek yer orasıydı.

Kurye öğleden sonraya kadar gelmeyecekti ve halletmem gereken bir şey daha vardı. Video kameralar. Chloe bir şeylerin peşindeyse, bunu öğrenmenin en kolay yolu onu gözetlemektir. Hemen gidip alsam iyi olurdu. Staines'teki alışveriş merkezinde bir Argos vardı. İhtiyacım olan şey orada olurdu.

Evie'yi araba koltuğuna yerleştirdim. Paltomu giydim ve o geldiğinde ön kapıyı kapamak üzereydim.

“Dışarı mı çıkıyorsun?”

Yerimde sıçradım. “Chloe! Beni korkuttun! Ne zamandır ayaktasın?”

“Çok olmadı. Dışarı mı çıkıyorsun?”

“Evet.”

“Nereye?”

“Arabayla dolaşacağım.”

Bana kaşlarını çatarak baktı. İkimiz de bunun alışılmadık bir şey olduğunu bildiğimizden, “Alışverişe gidiyorum. Buzdolabında öğle yemeği için bir sürü yiyecek var. Tek başına idare edersin, değil mi?” diye ekledim.

“Tabii,” dedi tırnağını çiğneyerek. “Evie'yi de mi yanına alıyorsun?”

“Evet. Elbette.”

“Benim de gelmemi ister misin?”

“Sıkılırsın, Chloe. Hem belediyeye de gitmem gerekiyor. Bir randevum var.”

“Ne için?”

Sadece bir an için tereddüt ettim. “Evle ilgili. Verandaya açılan Fransız kapılar eklemek istiyorum.” Ki bu doğrudu, bunu

yapmayı düşünüyordum. Sadece son zamanlarda değil. “Biraz gecikebilirim.”

“O zaman Evie’yi neden burada benimle bırakmıyorsun? Senin için çok daha kolay olur. Sen alışverişte ya da belediyede falan eğlenirken ona göz kulak olabilirim.”

“Belki başka sefere,” dedim gergin bir gülümsemeye.

Topuklarının üzerinde döndü ve başka tek kelime etmeden ayaklarını vura vura üst kata çıktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tam da aradığım şeyi buldum: Pille çalışan, küçük, göze batmayan kablosuz kameralar. Kare şeklinde, beyaz, kurulumu ve saklaması kolay modellerdi. Dükkânda beş tane vardı, ben de hepsini aldım.

Eve dönerken bu akşamki yemek için alışveriş yapmak üzere köyde durdum. Dün geceyi telafi etmek adına Richard'a özel bir şeyler yapmak istiyordum. Tatlı patates, beyaz peynir ve karamelize soğanlı kişimi sevdiğini bildiğimden onda karar kıldım.

Arabayı süpermarketin karşısına park ettim ve indiğimde Chloe'yi gördüm. Kasabın yanındaki tuğla duvara yaslanmış, sigara içiyordu. Yanında, omzunu elektrik direğine yaslamış Roxanne duruyordu. Aynı anda bana döndüler ve elimi kaldırıp şöyle bir selam verdim ama ikisi de selamımı almadı. Beni görmemişler gibi. Chloe sigarasını kaldırırma atıp botunun ucuyla ezdikten sonra ters yöne yürüyüp gittiler. Bu da neydi böyle? Beni görmemiş miydi? Nasıl görmezdi ki? Tam bana doğru bakıyordu, arabayı da tanıyordu. Belki de ondan alışverişe yardım etmesini isterim diye endişelenmişti.

Evie'yi arabasına koyup alışverişimi hallettim. Eve döndüğümde bisikletimin bıraktığım yerde olmadığını fark ettim, bu da Chloe'nin köye nasıl gittiğini açıklıyordu.

Evie'yi uyusun diye yukarı çıkardım. Mutlu ve çok tatlıydı, bana gülücükler saçıyordu. Günlerdir bu kadar mutlu

olmamıştı. Belki de onu daha çok dışarı çıkarmalıydım. Belki de Richard'dan odamızda uyumasına izin vermesini isteyebilirdim. Homurdansa da kabul ederdi, biliyordum. Öyle fazla ayak diremezdi bile.

Chloe'nin kapısının önünden geçerken tereddüt ettim. Evde ilk kez tek başımaydım ve aniden göz atmak için yanıp tutuşuyordum. Tabii ki eve gelip de beni burada bulursa Richard'a söylerdi ve bunu kafama kakıp dururlardı. Şöyle hızlıca bakıp çıkabilirdim. Hatta daha da iyisi, çamaşırhanede bir yığın temiz kıyafeti duruyordu, odasına götürmesini istemiştım ama daha yapmamıştı. Çamaşırhaneye koşturdum, kıyafetlerini düzgünce katlayıp yukarı çıkardım. Zaten bana hizmetçi muamelesi çektiğinden aklına başka bir şey gelmezdi. Bunun da hizmetimizin bir parçası olduğunu söyledim.

Kapalı kapısının önünde durup belki dönmüştür de ben yolda onu görmemişimdir diye iki kez kapıya vurdum ama ses gelmedi. Kapıyı hafifçe ittim ve ağzım beş karış açık kaldı. Gözlerime inanmıyordum. Oda darmadağındı. Yatak sadece toplanmamış değil, sanki çarşafı top yapmış ve çok yüksek bir yerden atmış gibiydi. Kıyafetleri her yere saçılmıştı. Bavulları hâlâ yerde duruyor, içindekiler dökülüyordu. Tuvalet masasının üzerinde bir ton makyaj malzemesi vardı. Bıraktığım kardelen buketi tamamen solmuştu. Yavaşça içeri girip temiz kıyafetlerini yatağın dağınık olmayan tek köşesine bıraktım ve etrafa bir göz attım. Gözüm yerdeki açık bavula takıldı. İçindekileri yavaşça gözden geçirdim, zaten her şey her yerde olduğundan bir şeyin yeri değişse fark edeceğini sanmıyordum.

Parmaklarım bir şeye değdi. Elime aldım. Yüzüstü yatmış, başı kameraya dönük, gülen bir bebeğin fotoğrafıydı. Kenarları kırışp yıpranmıştı. Eski görünüyordu ama ne kadar eski olduğunu söylemek mümkün değildi.

“Odamda ne halt ediyorsun?”

Hâlâ yere çömelmiş durumdaydım ve fotoğrafı el yordamıyla yerine koymaya çalışırken eli tepemden bir yerden atıldı, bir de baktım ki elimdekini kapıvermişti.

“Eşyalarım dokunmaya nasıl cüret edersin?”

“Pardon,” dedim kalkıp dizlerimi silkelerken. “Temiz çamaşırlarını bırakmaya gelmiştim. İşte.” Yatağın köşesini işaret ettim.

Çenesini kaldırdı. “Peki eşyalarım ne yapıyordun?”

“Fotoğrafın ucunu gördüm. Sadece merak etmiştim.”

“Burnunu sokuyordun yani.”

Gülümsemeye çalıştım. “Tamam, beni yakaladın. O kim?”

Kollarını kavuşturdu. “Benim.”

“Ah! Çok tatlı. Bebeklik fotoğrafını hep yanında mı taşıyorsun?”

Bir an tereddüt etti. “Evie’nin bebekken bana benzeyip benzemediğini görmek istedim.”

Başımı yana eğdim. “Gerçekten mi?”

“Ee? Ne olmuş yani?”

“Yok bir şey. Bir daha bakabilir miyim?”

“Hayır. Bakamazsın. Babama buradan gitmem gerektiğini mi söyledin?”

“Ne? Hayır!”

“Söyledin, değil mi?”

“Gitmen gerekmiyor. Ne kadar istersen kalabilirsin.”

“Bunu sormuyorum. İstedğim kadar kalabileceğimi biliyorum. Bu evi babam aldı, unuttun mu? Ona buradan gitmemi istediğini söyledin mi söylemedin mi?”

Nefes aldım. “Hayır. Söylemedim. Ama...”

“Ama ne?”

“Ama Evie’ye bakması için başka birini bulsak daha iyi olur diye düşünüyorum. Ve evet, bu konuşmayı babanla yaptım.”

“Neden?”

“Bir kere, sana ihtiyacım olduğunda ortadan kayboldun.”

“Ama bu senin hatandı.”

“Hadi ama, Chloe. Şurada sadece senle ben varız. İkimiz de bunun hata falan olmadığını biliyoruz.”

Gözlerini kısarak bana bakıp işaretparmağını çenesini vurdu. “Hey, buldum!” Parmağını bana doğrulttu. “Belki de *sen* gitmelisin. Bebeğini de yanında götür.”

Cüreti karşısında öylesine şaşırdım ki bir an konuşamadım. “Pardon?”

“Belki de taşınmalısın.” Kaşını kaldırdı. “Ya da kalabilirsin ama bilirsin, ben burayı sevdim. Sonsuza kadar burada kalacağım. Burası benim evim.” Bebeklik fotoğrafına baktı. “Benden asla kurtulamayacaksın. Bunu ister miydin?”

“Şey...”

“Aynen öyle. Bunu bir düşün. Tek istediğim bu.”

“Neyi düşüneyim?”

“Gitmeyi.”

İnanamayarak güldüm. “Ben burada yaşıyorum, Chloe. Hiçbir yere de gitmiyorum.” Bir elimle yüzümdeki saçları çektim, boş çamaşır sepetini aldım ve kapıya yürüdüm.

“Babama fikrini değiştirdiğini ve bakıcılık yapmamı istediğini söyle, tamam mı?”

“Bu babanla benim aramda.”

“Bekle.” Telefonunu aldı, parmağı ekranda hızlıca gezindi. İstedikini bulduğunda da telefonu gözüme soktu. Geri çekilip gözlerimi kısıtım.

“Bu da ne?”

“Neye benziyor?”

Midem kasıldı. Bu benim açık havada çekilmiş bir fotoğrafımdı. Güneş gözlüğümü takmışım ve saçlarım rüzgârda dağılmış. Ayrıca, Simon kameraya sırtırken ben onun yanağından öpüyorum.

“Bu ne be?” Simon’ı hiç yanağından öpmemiştim, daha doğrusu hiçbir yerinden öpmemiştim. Bu fotoğrafın nereden çıktığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra birden aklıma geldi. *Benim* tarafım, Evie doğmadan önce, geçen yıl Richard’la gittiğimiz Brittany tatilinde çekilmişti. Ama Simon o tatilde yoktu. Simon’ın olmadığı gerçek hâli benim Richard’ın yanağını öptüğüm fotoğraftı.

“Anlamıyorum.”

Telefonu geri aldı. “Sadece biraz fotoşop. Senin fotoğrafını babamın telefonundan aldım. Bu arada orijinal fotoğrafı sildim yani karşılaştırmanın yolu yok. Simon’ınki de dün çekildi. Yani düşündüm de sen babama fikrini değiştirdiğini söyle, ben de kalıp Evie’ye bakayım. Ne dersin?”

Boş boş yüzüne baktım. Şaka mı yapıyordu? Bu tuhaf bir numara falan mıydı? “Evie’nin gitmesini istediğini sanıyordum.”

“Senle Evie’nin, evet. Ama sen gitmeyeceksen bebek bakıcın benim.”

“Ama niye?” diye bağırdım. “Ona zarar vermek mi istiyorsun? Mevzu bu mu?”

“Hayır! Tanrım, Joanne. Bu kadar dramatik olma. Sadece kardeşimle olmak istiyorum, o kadar. Evie’ye zarar vermeyeceğim. Evie’yi seviyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“O fotoğrafı Richard’a gösterecek misin?”

“Sadece Evie’nin bakıcısı olmama izin vermezsen.”

“Bu delilik. Richard buna asla inanmaz!”

“Öyle mi dersin?” Başını yana eğdi. “Sana epey bir hikâye anlatabilirim aslında. Annem öldüğünde sadece on bir yaşında olabilirim ama babamın onunla yaptığı kıskançlık tartışmalarını hâlâ hatırlıyorum. Hem yüzünden anlaşıldığı kadarıyla, sen

de neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Bu yüzden tekrar soruyorum. Buna inanmayacağından emin misin?”

Kalbim göğsümde öfke topu gibi oradan oraya savruluyordu. Bunu yanına bırakamazdım. Ama Richard hakkında doğru bir noktaya parmak basmıştı. Kıskançlık damarı vardı ve aramız şu anda...

Başparmağımın eklemine ısırıldım. Keşke bir daha bakabilsem, Instagram’da gördüğünüz, bellerini daraltmaya çalışırken arkadaki denizi tsunami olacakmış gibi gösteren influencer’ların başarısızlıkları gibi çalışmasında bariz bir kusur var mı görebilseydim.

Mesele şu ki, Richard inanmasa bile aklına takılırdı. Ne olur ne olmaz diye de Simon’ı kesin kovardı. Simon babasına bakıyordu ve bu işe ihtiyacı vardı.

“Harika,” dedi. “Görüyorum ki anlaştık.”

“Bu resmen... şeytanlık.”

“O kadar coşmayalım. Pazarlık yapıyoruz, hepsi bu.”

Ayakta zor duruyordum. Bacaklarım pelteye dönmüştü. Düşünmek zorundaydım. Bu pislikten bir çıkış yolu bulmalıydım. Gitmek üzere arkamı döndüm.

“Bir saniye bekle.”

Tanrım, şimdi ne vardı? Arkamı döndüm. Yerdeki kirli giysileri toplayıp sepetime attı. “Buraya boşuna gelmemiş olursun,” dedi. Tuvalet masasına gidip oturdu ve saçlarını taramaya başladı. “Bu arada, markette gördüm seni. Akşam yemeğinde ne var?”

Hâlâ olanların etkisindeydim. Aynadan ona baktım. Bu sanki mantıklı bir soruymuşçasına kaşını kaldırmıştı.

“İı...” Parmaklarımla alnıma masaj yaptım. “Kiş yapacağım.”

“Kiş mi?”

“Beyaz peynir ve tatlı patatesli, babanın en sevdiği.”

“İyiymiş.”

Kapıya vardığımda, “Babama söyleme,” dedi.

“Babana neyi söylemeyeyim?” diye sordum, bir elim topuzun üzerindeydi. Babasına söylemeyeceğim o kadar çok şey vardı ki ipin ucunu kaçırmıştım.

“Bebeklik fotoğrafımı.”

“Richard’ın niye umurunda olsun ki?”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Geçmiş hakkında konuşmayı sevmez, tamam mı?”

“Ama sadece bir bebeklik fotoğrafı.”

“Tanrım! Joanne! Başka âlemde misin? Hâlâ ailemizi özölüyor, annemi özölüyor, anlamıyor musun? O hâlâ anneme âşık!”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Chloe'nin söylediği tüm o korkunç şeyleri anlamaya çalışırken başım dönüyordu. Richard'ın Diane'e hâlâ âşık olması da dahil. Bu doğru muydu? Bende hiç öyle bir izlenim bırakmamıştı. Simon'la fotoğrafımız da aklıma takılmıştı. Chloe niye böyle bir şey yapardı ki? Aklını kaçırmıştı da o yüzden. Richard buna inanır mıydı? Kızı ona gösterirse vereceği tepkiyi hayal etmeye çalıştım ama gerçekten ne düşüneceğini bilmiyordum. Hem Chloe'nin Evie'ye bakıcılık yapma takıntısı nedendi? Ona istediği kadar kalabileceğini söylemiştik, gerçi şimdi bunu düşünmek bile beni ürpertiyordu. *Benim* gitmemi istediğine inanmıyordum. Yani, bir konuda haklıydı. Bir ömür onun yanımda olmasına katlanabilir miydim? Sadece daha büyük bir ev alırsak. Müştemilatı olan ve birbirimizi hiç görmeden yaşayıp gideceğimiz bir ev.

Sonra bir arabanın geldiğini duydum. Kuryeyi tamamen unutmuştum. Birden keşke bahçe kapısında buluşmak isteseydim diye düşündüm ama artık çok geçti.

Zili çalmasına fırsat vermeden kapıya koştum. Şoföre paketi verdim ve o da hiç acele etmeden imzalamam için bir sekreterlik uzattı. Kalemi ondan alırken Simon'ın çitin etrafındaki yaprakları tırmıklarını gördüm.

“Merhaba,” diye neşeyle seslendi. Simon'ın fotoğrafla alakası olmamasına, zaten fotoğrafın da gerçek olmamasına rağmen

yine de utandım. Elimi kaldırıp yalandan el salladım. Sonunda şoför panelvanına binip gitti.

Ardından kapıyı çarçabuk kapadım.

Öğleden sonranın kalanını bebek odasında, neredeyse Evie'ye yapışmış hâlde geçirdim. Chloe'nin merdivenden indiğini, sonra da kapıların açılıp kapandığını duydum. Sanırım mutfaktaydı ve orada ne yaptığını merak etmeden duramıyordum. Kendine atıştırmalık bir şeyler mi hazırlıyordu? Öğle yemeği yediğini biliyordum; jambonu düzgünce paketlemeden buzdolabına koymasından, bu da yetmezmiş gibi kirli tabağıyla bardağını mutfak masasının üzerinde bırakmasından anlamıştım.

Saat beş olunca kişi için malzemeleri hazırlamak üzere aşağıya indim. İlk fark ettiğim şey masanın üzerine serpilmiş kakao oldu. Masayı silip temizledim, sonra yumurtaları alayım diye buzdolabını açtım ama yoklardı. Etrafı karıştırdım, belki arkaya itilmişlerdir diye her şeyi yerinden oynattım.

Yumurta yoktu.

“Evie uyandı.”

Hızla arkamı döndüm. Chloe üst dolaptan bir bardak alıyordu. “Ne dediğimi duydun mu?” diye sordu. Musluğu açtı.

Midem çalkalandı. Bebek monitörüne baktım. Evie gerçekten de uyanmıştı.

“Ağlıyor mu?” diye sordum.

“Yok. Sadece uyandı.”

“Tamam.” Sanırım en iyisi bu aptal fotoğraf meselesiyle ne yapacağımı bulana kadar normal davranmaktı. Ellerimi bir mutfak havlusuna sildim. “Bu arada, bu öğleden sonra biraz yumurta almıştım. Nerede olduklarını biliyor musun?”

İki üç yudum su içtikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi.
“Acıkmıştım. Omlet yaptım.”

“Ne zaman?”

“Bir saat önce.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Yoo, neden?”

“Altısını da kullandın mı?”

Eviyeye yaslandı. “Dediğim gibi. Acıkmıştım.”

Gözlerimi kapayıp açtım. “Keşke bana sorsaydın. Sana başka bir şey yapardım.”

“Ne istersem alabileceğimi söylemiştin,” dedi.

“Biliyorum da... Bu akşamki yemekte kiş yapmak için yumurtaya ihtiyacım vardı.” Dondurucunun kapağını açıp çekmeceyi çektim ve söylene söylene yiyecek bir şeyler aradım.

“Üzgünüm. Sanırım hâlâ aklını okuyamıyorum. Benim hatam.”

Tam ben de bir şey söyleyecektim ki Richard’ın koridordan gelen sesiyle yarım kaldı.

“Merhaba! Kızlarım bugün nasılmış bakalım?”

“Boş versene,” dedim.

Richard normalden daha stresli görünüyordu ya da belki de evin havasından bana öyle geliyordu. Akşam yemeğinde tekrar ısıtılmış tavuklu güveç servis ettim. Richard masaya güzel bir ev yemeği bile koyamıyorsa bütün gün ne yaptığımı merak ederdi.

“Ee, ikiniz bugün neler yaptınız?” diye sordu.

“Pek bir şey değil, alışverişe gittim.”

“Ben bisiklet sürmeye çıktım,” dedi Chloe.

“Ne güzel,” dedi Richard. “Köye mi gittin?”

“Evet, Joanne burada değildi ve ben de tek başıma yalnız hissettim.”

Richard bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

“Halledecek işlerim vardı.”

“İşler mi?”

“Evet, işler. Alışveriş falan, öyle şeyler.”

“Joanne evle ilgili bir şey konuşmak için belediyeye gitti,” dedi Chloe.

“Aa? Konu neydi?”

Saçıma dokundum. “Aman, bir şey değil, tadilat için sunacağımız planlar falan, öyle genel şeyler yani.”

“Ne kadar ilginç! Bunu yapacağını bilmiyordum!” Eğlenir gibi arkasına yaslandı. “Hangi kısımda?”

“Evet,” diye ona katıldı Chloe. “Hangi kısımda?”

“Mutfağın eklentisi, kuzey duvarından verandaya açılan hani.”

“Ama bana neden söylemedin?” diye sordu Richard. Hem şaşırmış hem de sevinmiş görünüyordu.

Chloe bir kolunu sandalyesinin arkasına atıp sırttı. “Evet, Joanne, neden bize belediyeye gideceğinden bahsetmedin?”

O biliyordu. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Muhtemelen şu anda pancara dönmüştüm. Richard ona kaşlarını çattı ve Chloe’nin sırtışı tatlı bir tebessüme döndü.

“Evie’yi de yanında mı götürdün?” diye sordu Richard.

“Evet.”

“Bence bu harika. Evie’yle dışarı çıkmanız iyi bir şey. Umarım belediyede sorun çıkarmamıştır.”

Haklıydı. Çok gerekli olmadıkça Evie’yle dışarı çıkmazdım. Bebek arabasını ve diğer bebek malzemelerini yükleme-boşaltma sürecini sinir bozucu buluyordum. Onu bile isteye belediyedeki sıkıcı bir toplantıya götürmem hiç mantıklı değildi.

“Joanne tek başına gidebilsin diye bebek bakıcılığı yapmayı teklif ettim,” dedi Chloe.

“Çok naziksin, tatlım,” dedi Richard. Sanki Chloe’nin bakıcılık yapmayı teklif etmesi iyilik olsun diyeymiş, işi bu olduğundan değilmiş gibi. Maaşlı işi. Onun almakta, Richard’ın da ona vermekte ısrarcı olduğu işi. Şimdi de devam edebilmek için bana şantaj yaptığı işi.

“Chloe kendisi teklif ettiğine göre kabul etmemene şaşır-dım, Jo.”

Gerçekten aklımı kaçıracaktım. “Çünkü Evie’yi de yanımda götürüm geldi.”

Richard başını yukarı aşağı salladı. Herkesin yemeğini bitirdiğini görünce, konunun bölünmesinden memnun olarak tabakları toplayıp üst üste koydum. Sonra Richard’ın Chloe’ye başıyla hafifçe işaret ettiğini, Chloe’nin de sandalyesini geriye ittiğini fark ettim.

“Bir şey alacağım. Hemen dönerim.”

Kilere girdi; kiler diyordum da daha çok ikinci bir mutfak gibiydi. Bir masayla derin dondurucuyu alacak kadar büyüktü. Bir de duvardan duvara rafları.

Richard kendi kendine gülümsüyor ve az önce Chloe’nin durduğu yöne bakıyordu.

“Tüm yumurtaları yedi,” dedim.

“Pardon?”

“O çok sevdiğin kişten yapmak istedim. Köye gidip her şeyi aldım. Ama sonra yemeği hazırlamak için aşağıya indiğimde hepsi gitmişti. Onları yemiş. Altısını da. Çünkü acıkmış.”

“Sen iyi misin?”

“Evet! Yani pek değil. Keşke sorsaydı, anlıyor musun?” Başımı iki yana salladım.

“Sürpriz!” dedi Chloe.

Arkamı döndüm. “Bu da ne?”

“Pasta!” dedi. Öyleydi de. Çikolatalı pasta. “Yumurtaları bunun için kullandım, Joanne. Bu konuda özür dilerim, onlara

ihtiyacın olduğunu bilmiyordum. Yedeğinde vardır diye düşünmüştüm. Niyetim iyiydi. Yemin ederim.”

“Sen pasta mı yaptın?”

“Aynen öyle, Joanne,” dedi Richard. “Chloe pasta yaptı. Senin için.”

Ne demeye bana pasta yapmıştı ki? İkisi de beklentiyle bana bakıyordu. “Bana söylemeliydin. Hem kiş hem de pastaya yetecek kadar yumurta alırdım.”

“Senin ihtiyacın olduğunu bilmiyordum!” dedi.

“Ama sana kişten bahsetmiştim!”

“Hayır, bahsetmedin.”

“Affedersin?”

“Yumurtalara ihtiyacın olduğunu bilmiyordum yani. Bir şey demiştin ama... neydi ki? Kiş mi? Fransızca mı o? Ne olduğunu bilmiyorum. Sen ne olduğunu biliyor musun, babış?”

“Evet,” diye karşılık verdi Richard ciddiyetle. Bu tamamen normal bir soruymuş gibi.

“Yüz yumurta gerektirdiğini biliyor muydun?”

“Yüz tane değil, Chloe ama evet, bunu biliyordum.”

“Hah. Ben bilmiyordum. Daha önce yemedim ve bilmiyordum, özür dilerim. Özür dilerim, tamam mı? Çok, çok, çok, çok özür dilerim.” Pastayı masaya bıraktı, dudakları aşağı kıvrıldı, gözleri doldu.

“Ama söylemiştim...”

“Tanrı aşkına!” diye patladı Richard. “Kiş meselesi yetti artık! Senin derdin ne?”

“Üzgünüm, ben...”

“Ne yapsam sana yanlışmış gibi geliyor, değil mi?” diye ağlandı Chloe. “İyi bir şey yapmaya çalışıyordum ama bunun bir önemi çok çünkü benden hoşlanmıyorsun ve beni burada istemiyorsun. Belki de gitmeliyim. Belki de asıl istediğin bu. Belki bu seni mutlu eder.”

Richard hızla ayağa kalktı. "Tatlım, gel buraya." Kollarını ona doladı ve o sırtını sıvazlayıp pıspışlarken kız göğsünde hıçkırı hıçkırı ağladı.

"Ben bir yukarı çıkayım, babaş," dedi hıçkırıklar arasında. "Yüzümü yıkayayım, olur mu?"

Richard kızının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Özür dileirim, tatlım. Sen yukarı çık, ben de birazdan yanına gelirim." Mendilini çıkarıp kızın gözyaşlarını sildi.

"Tamam," dedi alçak sesle. Ama gitmeden önce pasta tabağını alıp çöpe boşalttı, sonra da tabağı lavaboya neredeyse fırlatıp boğuk bir hıçkırıkla kapıdan dışarı koşarcasına çıktı.

"Tanrım, Jo! Senin sorunun ne be?"

Kaşımı kaldırdım. "Oyunculukta kariyer yapmayı hiç düşündü mü? Çünkü ciddi, o çocuğa BAFTA vermek lazım. Hak etti."

"Aklını peynir ekmekle mi yedin sen?"

İç çektim. "Seni manipüle ediyor. Yumurtaları kiş yapmak için aldığını biliyordu. Bunun hakkında konuştuk. Sen seversin diye yapmak istediğimi biliyordu. Bu yüzden yumurtaları bitirdi. Kendini iyi, beni de kötü göstermek istiyor."

Richard bir şey demedi. Ona baktığımda ağzı açık kalmıştı.

"Artık ne diyeceğimi bilmiyorum. Delisin sen. Gerçekten öylesin."

Şarabımı yudumladım. "Doğruyu söylüyorum."

"Chloe'nin senin ondan hiç hoşlanmadığını düşündüğünü biliyor musun? Bunun farkında mısın? Çünkü haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Onda bir sorun mu var?"

"Ne?"

"Chloe'de? Yani o, dengesiz falan mı?"

Yüzünde gerçek bir endişeyle bana baktı. "Kız pasta yaptı, Tanrı aşkına! Ama sen onun dengesiz olduğunu mu söylüyorsun?"

“Bana cevap vermedin.”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Chloe bu öğleden sonra ofisten beni aradı. Dün gece seni üzdüğü için sana sürpriz olarak pasta yapmak istediğini söyledi. Bu onun özür dileme yöntemi. Sonra bana bu Joanne’in hoşuna gider mi diye sordu? Ben de evet dedim. Joanne bundan gerçekten hoşlanır. Çok tatlı bir jestti. Çok düşünceli. Ama şimdi görüyorum ki Chloe ne zaman güzel bir şey yapmaya çalışsa sen onu mahvetmek için elinden geleni yapıyorsun. Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Bir anlamı yoktu. Bunu artık anlamıştım. Zorlarsam Chloe Richard’a fotoğrafı gösterirdi. Sonra ne olurdu? Bilmiyordum. Belki de beni boşardı çünkü şu anda değerli küçük kızının bir melek, benimse kıskanç üvey anne olduğuma ikna olmuş durumdaydı. Chloe fotoğrafı ona gösterirse, Richard bir de bahçıvanla yattığımı düşünecekti.

Bu tartışmayı asla kazanamayacağımı anladığımda gözlerim yanmaya başladı. Chloe beni kötü göstermek istemiş ve başarmıştı. Bana bir tuzak kurmuştu, ben de balıklama atlamıştım.

Teşekkürler deyip o lanet pastayı yemem gerekirdi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Bana söyleme, Jo. Chloe’ye söyle.”

Almayayım... Ama yine de başımla onayladım. “Yapacağım. Gerçekten çok özür dilerim.”

Richard ayağa kalktı, büfeye gidip bir şişe şarap daha açtı. Masayı toplamak için ayaklandım. Kendine bir kadeh doldurdu ve bana ister miyim diye sormadı.

“Gidip kızıma bakacağım,” dedi. Bir an için Evie’ye bakacağını sandım ama sonra yirmi yaşındaki psikopat kızından bahsettiğini anladım.

İç çekişimi yutup başımla onayladım. Sonra kapının eşiğinde bir şey hareket etti. Bir gölge. Ama gitmişti bile.

Chloe. Oydu. Bundan emindim. Orada durmuş, tartışmamızı dinliyor ve muhtemelen her saniyesinden zevk alıyordu.

Daha sonra yukarı çıktığımda Chloe'nin odasında konuştuklarını duydum ve kapının dışında bir an durakladım. Döşeme gıcırdadı. Nefesimi tutarken irkildim.

“Başka ne yapabilirim bilmiyorum, babış! Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum!”

“Şşşş. Tatlım. Her şey yoluna girecek,” diye onu yatıştırdı Richard.

“Hayır, girmeyecek! Benden hoşlanmasını nasıl sağlarım bilmiyorum! Her gün bana daha ne kadar kalacağımı soruyor! Her gün! Ama sen istediğim kadar kalabileceğimi söylemiştin ve gerçekten kardeşimi tanımak istiyorum, anlıyor musun? Gitmek zorunda mıyım, babış? Kalıp kardeşimle zaman geçiremez miyim?”

Yalancı kancığa bak hele. Richard keskin ve öfkeli bir sesle karşılık verdi. “Öyle mi dedi? Demek öyle! Sen bunun için endişelenme, tatlım. Benim ona iki çift lafım olacak.”

Sanırım kusacaktım. Evie'yi yatak odamıza götürdüm çünkü Richard'ın hoşuna gitsin gitmesin, Evie bizimle yatacağı. Gerçi bunun bir önemi de yoktu çünkü üst üste ikinci gece de tek kelime etmeden yastığını alıp misafir odalarından birinde uyumaya gitti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Evin her yerine kameraları yerleştirmem gerekiyordu ve bu işi hemen bu gece halletmeliydim. Tek sorunum evin gıcırda-masıydı. Hem de yüksek sesle. Chloe ya da Richard ne oluyor diye bakmaya kalkarlarsa diye iyi bir bahaneye ihtiyacım vardı.

Tesadüfe bakın ki bahanem vardı.

Uyuyan bebeğime baktım, yatağın kenarına oturdum ve bekledim. Gece yarısını birkaç dakika geçince Evie mama saa-ti için uyandı. Biberonunu verdim ama sonra onu karyolasına geri koymak yerine kucağımdayken ayağa kalktım ve onu kal-çamda hafif hafif zıplattım.

“Küçük bir yürüyüşe çıkacağız, tamam mı tatlım?” Küçük yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. Bıraksam hemen uyuyaca-ğına bahse girerdim, ki bu normalde minnettarlıktan ağlama-sebep olurdu.

Ama bu sefer değil. “Küçük bir maceraya çıkacağız. Ne dersin?”

Telefonumu sabahlığımın cebine sokarken hafifçe sızlandı. Odanın kapısını araladım. Sessizlik. Kalçama sıkı sıkı oturttu-ğum Evie’yle koridorda bebek odasına doğru yürüdüm. Do-labı karıştırıp kameraları bebek battaniyelerinin arkasındaki sakladığım yerden alırken bir gözüm kapıdaydı. Bu odaya ko-yacağım kamera için en iyi yerin oyuncak ayının içi olduğuna çoktan karar vermiştim. Bu konuda cidden uzun uzadıya

düşünmüştüm. Çok ideal değildi çünkü filmlerde hep böyle yaptıklarından herkesin ilk bakacağı yer orasıydı ama aklıma başka bir şey gelmiyordu. Oyuncak ayı Evie için çok büyük olduğundan dolabın üzerinde tozlanıyordu.

Evie'yi karyolasına bırakıp zavallı ayıyı kesip açtım, beyaz dolgu malzemesini çıkardım, kamerayı içine soktum ve dolgu malzemesini yerine geri koydum.

Arkamda bir ses duydum. Belki de hayal etmiştim. Nefesimi tuttum, gözlerimi kapıya dikilmişti. Şu anda biri içeri girse, yaptığım şeye dair mantıklı bir açıklamam yoktu.

Sessizlik. Nefesimi verip işime döndüm. Zavallı ayıcık, onu yerine geri oturttuğumda ve kamerayı doğrudan karyolaya doğrultup iPhone uygulamamdan açının doğru olup olmadığını kontrol ettiğimde biraz dağılmış görünüyordu. Diğer dört kamerayı, alışverişe giderken bebek eşyalarını taşımak için kullandığım büyük mavi bez çantaya attım. Bebek bezlerinin altına soktum, çantayı omzuma attım, yeni uyumuş Evie'yi kucağıma aldım ve odadan çıktım.

Şimdi sıra alt kattaydı.

Merdivenden inerken çıkardığım ses o kadar yüksekti ki iki adımda bir durmak zorunda kalıyordum, yüreğim ağzımdaydı.

Oscar bizi merdivenin dibinde bekliyordu. Yukarı çıkmasının yasak olduğunu biliyordu ve bu konuda çok itaatkârdı. Ama şimdi etrafımızda zıplıyor, kuyruğu bir iki vazoyu kıl payı sıyrırıyordu. Belki de bunu şimdi yapmak kötü bir fikirdi. Oscar üzerime atlıyor diye Evie gülüyordu. Daha önce kimse uyanmadıysa da her an uyanabilirlerdi.

İlk durak, kiler. Chloe bizi zehirlemek istiyorsa, bunu burada yapacaktı. Bir kahve kavanozuna fare zehri damlatmak ne kadar zor olabilirdi ki? Belki de çikolatalı pastayı yemediğim için şanslıydım.

Evie'yi bir battaniyenin üzerine yüzüstü yatırdım, sonra da parmak uçlarıma yükselip un ve kinoa paketlerinin arasına bir kamera sakladım. Paketlerin hepsi öyle ya da böyle beyazdı ve kameranın çok fazla göze çarpmayacağını umuyordum. Hem iyi bir açığı yakalasın hem de olabildiğince görünmez olsun diye birkaç deneme yapmam gerekti ama başardım, olduğu kadar yani.

Sonraki durağım oturma odası oldu. Evie'yi kucağıma aldım, battaniyesini çantaya geri koydum ve geri çekilip yaptığım işi hayranlıkla izledim.

“Burada neler oluyor acaba?”

Arkamı dönerken nefesim kesildi. Richard, tek tarafı kalkmış saçları ve mavi beyaz çizgili pijamalarıyla orada duruyordu.

“Ben...” Yüzünü inceledim, yüreğim ağzımdaydı, ne kadarını gördüğünü anlamaya çalışıyordum. Ama bir cevap beklerken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Raflara, az önce sakladığım kameraya doğru bakmıyordu.

“Evie bir türlü uyumadı. Her şeyi denedim. Seni uyandırmasın diye onu aşağı indirdim.”

“Uyandım artık. Bütün gece evde tepinip durdun.”

“Öyle mi yaptım? Özür dilerim. Ben...” Evie başını omzuma yasladı. Gözkapakları titreşiyordu. Uyuması an meselesiydi.

“Nihayet!” dedim abartılı bir göz devirmeyle.

Richard iç çekti. “Artık hepimiz yatabilir miyiz lütfen?”

“Evet,” dedim. “Sanırım yatabiliriz.” Çantayı alacaktım ki tereddütte kaldım. Battaniyeyi koyarken dikkat etmemiştim ve kameralardan birinin dışarı çıktığını açıkça görebiliyordum. Richard onun ne olduğunu ve ne için olduğunu bilmek isteyecekti. Arkasını döndü. “Geliyor musun?”

“Evet, geliyorum.” Çantayı ayağımla itip alt rafın altına, gözden uzak bir yere kaydardım. Daha sonra alırdım.

Richard'ın peşinden yukarı çıktım. Benimle odamıza gelmesini bekliyor gibiydim ama sahanlığa vardığımızda sola döndü, bana da sağa dönmek kaldı. Görünen o ki affedilmemiştim.

Evie'yi tekrar uyuttum ve kendi yatağıma uzanıp kamera uygulamasına baktım.

Başarmıştım. En önemli iki yere kameraları koymuştum. İkisini de buluta kayıt yapacak şekilde ayarladım ve nihayet uyudum.

YIRMINCI BÖLÜM

“Konuşmamız gerek,” dedim.

Richard sertçe bileğini döndürüp saatine baktı. Dün gece beni odama postaladığından beri ona söylediğim ilk kelimeler bunlardı. Onu kalkmış ve giyinmiş hâlde mutfakta bulunca şaşırılmıştım. Sabah yedi bile olmamıştı daha. Kahve makinesini çalıştırdım ve öğütülmüş çekirdekleri hazneye döktüm.

“Yapamam. İşe gitmem gerekiyor. Öğleden sonra görüşürüz.”

“Ama kahvaltı etmedin.”

“Şehirde bir şeyler alırım.”

Dün bana kızgın olduğunu sanıyordum ama bu bambaşka bir seviyeydi. Bana bakmıyordu bile. “Gerçekten konuşmamız lazım, Richard.” Asıl demek istediğim, Chloe hakkında gerçekten konuşmamız gerektiği idi çünkü dün gece ona her şeyi anlatmaya karar vermiştim. Fotoşopla yaptığı o fotoğrafı anlatacaktım; hatta fotoğrafın sahte olduğuna şahitlik etsin diye Simon’dan da yardım isteyecektim. *Bana* evi terk etmemi, bebeğimi de yanımda götürmemi istediğini söyleyecektim. Onunla ilgili doğru olmayan bir şeyler var, bence bunu sen de biliyorsun ve onun buradan gitmesi gerekiyor, diyecektim.

“Kaçta evde olursun?”

“Dört olmadan dönmeye çalışacağım. Bu akşamki yemekli parti için her şey hazır mı?”

Yüzüm bomboştı. “Ne yemekli partisi?”

Bir elinde pahalı deri çantası, diğer eliyle kravatını çekiştirirken çoktan arkasını bana dönüp odadan çıkıyordu. “Lütfen bana unuttuğunu söyleme!”

“Doğum günü partisi mi? O yarın,” diye geveledim.

“Yarın derken?” Başını yana eğdi. “Şaka mı yapıyorsun? Joanne! Doğum günü bu akşam!”

Gözyaşlarına boğuldum.

“Chloe?” dedim usulca, kapısını çalarak. Az önce Richard’ın bana öfkesi yüzünden hâlâ titriyordum. “Bunu çözsene iyi olur, bak yemin ediyorum,” diye bağırıyordu.

Chloe kapıyı açtı. “Ne?”

“Doğum günü partin yarındı, değil mi?” diye sorarken ister istemez yüzümü buruşturdum.

“Yarın mı?” diye ciyakladı. “Hayır! Bu akşam! Neden ki?”

“Ama bana cumartesi demiştin!”

“Aman Tanrım. Sanki hiç beynin yok. Geldiğimden beri cuma diyorum. Git babama sor.”

Altdudağımı ısırdım. “Evet, o da öyle söyledi.” Tartışmak istiyordum, gerçekten istiyordum, cumartesi dediğinin farkındaydım ve bana tuzak kurduğunu biliyordum. Başarısız olmamı istiyordu. Babasına ne kadar da korkunç, üvey kızının yirmi birinci yaş günü için on üç kişilik basit bir parti düzenlemeye bile tenezzül etmeyen bir üvey anne olduğumu göstermek istiyordu. Hatta eğer Richard konuyu açmasaydı misafirleri gelecek ama parti olmayacaktı. Sadece bir elimde bir tabak zeytin, diğerinde rose şarapla kalakalacaktım.

Burada iki seçeneğim olduğunu fark ettim. Ya Richard’ın onun tarafını tutacağını gayet iyi bilerek fikrimi savunup Üçüncü Dünya Savaşı’na neden olacaktım ya da durumu kurtaracak

ve on üç kişilik –bu kesinlikle kötü bir alametti– bir doğum günü partisi düzenleyecektim. Hem de on iki saatten az zaman kalmışken.

O zaman ikinciye seçiyordum.

Chloe gözlerini kısarak bana baktı. “Bu her şeyin siparişini yanlış güne verdiği anlamına mı geliyor? Arkadaşlarım gelecek ve yiyecek içecek hiçbir şey olmayacak mı yani?”

“Hayır, hayır. Her şey kontrol altında.”

“Öyle olsa iyi olur,” diye tersleyip kapıyı suratıma çarptı.

Masama geçtim ve Gourmet Catering’den Chris’i aradım. Yanlış anlaşılmayı açıkladım ve garsonları katarak bu akşam yapıp yapamayacağımızı sordum.

“Ne yazık ki, Bayan Atkinson, bu akşamki partiniz için hizmet vermemiz mümkün değil. Zaten tamamen doluyuz.”

Altdudağımı ısırdım. “Bu çok fena.”

“Yarınki siparişi iptal edecek misiniz?” diye sordu. “Çünkü kırk sekiz saat aralığında iptal ederseniz ücretin tamamını tahsil ediyoruz. İnternet sitemizde de yazıyor.”

“Anlıyorum. Yapacak bir şey yok sanırım.”

“Korkarım yok, Bayan Atkinson.”

Telefonu kapayıp diğer yemek şirketlerini aradım, her biri gitgide daha uzakta ve daha pahalıydı. Sonunda bütçemden sekiz yüz sterlin daha fazlasına bu işi alabilecek bir şirket buldum. Bu noktada o kadar rahatlamıştım ki kulağa harika gelen bir menü önerdiklerinde neredeyse ağlayacaktım. Kadın şarap isimlerinden, şampanyadan, kokteyllerden bahsetti... “Bu size uygun mu?” diye sordu.

“Evet!” dedim. “Evet, çok uygun. Hem de hepsi! Çok teşekkür ederim. Hayat kurtardınız!”

Kadın güldü. “Endişelenmeyin, Bayan Atkinson. Bu çok sık olur. Öğleden sonra dörtte görüşürüz.”

Ardından pastaneyi arayıp durumu anlattım.

“Üzgünüm ama pastayı zamanında hazırlamam mümkün değil.”

“Anlıyorum,” dedim, hâlâ bir önceki galibiyetimin etkisindeydim. Yarınki siparişi iptal ettim –sadece yarısını ödeyerek ki bu hiçbir şeydi– ve internette bir Kara Orman pastası tarifi aramaya başladım.

Bütün sabahı bebek arabasındaki Evie’yle beraber alışveriş yaparak ve öğleden sonranın çoğunu da Evie mutfaktaki oyun parkındayken pasta yaparak geçirmiştım. Masanın üzerine güzel örtüler serip sandalyeleri ve koltukları ayarladığım sırada onu oturma odasına aldım. Arada karnını doyurdum, altını değiştirdim ve uyuttum.

Chloe ortalıkta görünmüyordu.

Simon bana yardımcı olmuştu. Chloe’nin arkadaşlarını istasyondan alabilmesi için onu ben çağırmıştım. Saat neredeyse dört olmuştu ama ben hâlâ kaç kişi ne zaman gelecek ya da isimleri neler bilmiyordum.

Simon şampanya kadehlerini masaya bırakırken, “Chloe için güzel bir parti veriyorsunuz,” dedi.

“Teşekkür ederim. Umarım mutlu olur,” dedim. Mutlu olsa iyi olurdu. Hiçbir şeyi şansa bırakmamıştım.

Dörde üç kala yemek servisi için geldiler. Onlar her şeyi organize ederken ben yukarı çıkıp üzerimi değiştirdim, Evie

hep kalçamdaydı. Ne ben onu yanımdan ayırıyordum ne de o benden ayrılıyordu. Bu arada Chloe'den hâlâ iz yoktu. Dördü çeyrek geçe Richard eve geldi ve üst katta bana katıldı.

"Her şey muhteşem görünüyor, tatlım," dedi. "Sen de dahil." Kollarına atıldım. O kadar rahatlamıştım ki ağlayabiliyordum. Chloe'nin doğum günü hediyesi de bendeydi. Harrods'tan 250 sterlinlik bir hediye çekinin en iyi seçenek olduğuna karar vermiştik, böylece istediğini seçebilecekti.

"Doğum günü kızı nerede?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Richard Chloe'yi aramaya giderken ben de hazırlanmamı tamamladım. Saat beşte tekrar aşağıdaydım. Evie odamdaki karyolasında uyuyordu.

"Umarım bir şey olmamıştır," dedi Richard endişeli bir ifadeyle. Ona mesaj bırakıp durmuştu ama Chloe aramalarına dönmemişti.

"İşte orada." Pencereyi işaret ettim. Chloe bisikletimi yola doğru sürüyordu, üstü başı dağılmıştı. Onunla antrede buluştuk.

"Neler oluyor?" diye sordu Richard. "Misafirlerin ne zaman geliyor?"

"Misafirlerim mi?" Altdudağı titredi. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Titreyen parmağıyla beni gösterdi. "O yanlış güne planlamış! Tüm arkadaşlarımı arayıp gelmemelerini söylemek zorunda kaldım! Hayatımda hiç bu kadar *utanmamıştım!*"

Ağzım açık kaldı. "Ne? Ama ben..."

"Sen neden bahsediyorsun acaba!" dedi Richard. "Joanne her şeyi ayarladı. Parti salonda hazır!"

Ceketini sert, öfkeli hareketlerle çıkarıp yere attı. "Ama bunu bana söylemedi. Günü karıştırdığı için partinin iptal olduğunu söyledi."

"Hayır, öyle söylemedim," diye patladım, Richard'ın öfkeli bakışlarına şimdiden kendimi hazırlayarak.

Ama bunun yerine o Chloe'ye kaşlarını çatarak baktı. "Joanne bütün günü sana parti hazırlayarak geçirdi."

"Ben bunu bilmiyordum ki. Bana kimse söylemedi."

"Kimsenin gelmeyeceğini mi söylüyorsun yani?" diye sordum inanamayarak.

"Ciddi olamazsın, Chloe!" diye tersledi Richard. "Joanne bunca zahmete girdi ve sen şu anda şımarıklık yapıyorsun."

Chloe babasına saf bir nefretle baktı ama hemen toparlandı. Omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Sonra kolunu gözlerine siper ederken ağzından boğuk bir "Senden nefret ediyorum!" çıktı. Ardından da hıçkıra hıçkıra ağlayarak yukarı koştu.

Evie ağlamaya başladı.

İki garson salona açılan kapının girişinde durmuş, ellerinde birer tepsi şampanya kadehiyle bekliyorlardı.

"Amaaan," diye mırıldandım ve onlara yürüyüp iki kadeh aldım.

"Gerçekten her şeyi yapmışsın," dedi Richard gülerek. Son zamanlarda ilk kez benim tarafımda olduğu için o kadar mutluydum ki Chloe geldiğinden beri en iyi akşamımı geçiriyordum.

Chloe küsmüş ve Richard onu ne kadar ikna etmeye çalışsa da odasından çıkmayı reddetmişti. Garsonları göndermiş, yoğurt soslu naneli kuzu köfteler ve pastırmalı İtalyan arancini toplarıyla akşam yemeğimizi yemiştik. Simon'a soğuk etler ve peynirlerin yanı sıra bütün bir somon ve Tanrı bilir başla nelerle birlikte tabaklarca roka ve nar reçeli ile Prosciutto'ya sarılmış armut vermiştik çünkü onları saklamak mümkün değildi. Koyabileceklerimizi buzluğa koymuştuk, sonra ben Kara Orman pastası ve şampanyayla ziyafet çekmiştim.

O gece Richard yatak odasına, yanıma dönmüştü. Evie'yi yanımdaki karyolada tutmak istediğimi söylediğimde de itiraz etmemişti. "Burada çok iyi uyuyor," demiştim. Bu doğrudu ama asıl nedenin onu bebek odasında bir başına bırakmaktan korkmam olduğunu söylememiştim. Richard'ın kollarına sokuldum.

"Sanırım bu onun açısından bir yanlış anlaşılmaydı sadece," diye fısıldadı.

Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum ama yine de bu kadar çabuk tersine dönmesini beklemiyordum. İç çekişimi yuttum ve konuyu kapadım. O kadar güzel bir gece geçirmiştim ki benim doğum günüm olsa yeriye ve bunu mahvetmeyecektim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“Bunu bilerek yaptı,” dedim Richard’a. Ertesi sabah olmuştu ve Richard ilk kez benim tarafımı tuttuğu için hâlâ bulutların üzerindeydim. Kalkıp aşağıya indiğimizde Harrods hediye çekini şöminenin üzerinde bıraktığımız yerde bulmuştuk. Onu parça pinçik edip tekrar zarfına koymuştu. Gülsem mi tedirgin mi olsam bilememiştim.

Richard’a gösterdiğimde, “Şımarık veledin teki,” diye mırıldanmıştı. Tepkisi karşısında şok olmuştum. Nadiren böyle konuşurdu.

Serin, hoş bir gündü ve bebek arabasındaki Evie ve Richard’ın yanındaki Oscar’la bahçede yürüyorduk.

Richard’la arazide yaptığımız bu yürüyüşlere bayılıyordum. Hepsinin bize ait oluşu aklımı başımdan alıyordu. Çok geniş görünüyordu. İki dönümlük yemyeşil çimler, güzel çiçek tarhları, kestane ağaçları, uçsuz bucaksız manzara. Balık havuzunun yanında durduk, Richard ceplerini karıştırıp onlara biraz yem serpti. Normalde onları isimleriyle çağırırdı. Evet, benim şapşal, harika kocam balıkları ilk aldığımızda onlara isim koymuştu ve seslendiğinde doğru olanın geldiğine beni inandırmaya çalışıyordu ki bu da beni güldürüyordu çünkü hepsi aynı görünüyordu.

Ama bugün onları çağırmadı. Yine de bu onların yüzeye çıkıp yemleri kapışmalarını engelleyemedi.

“Neyi bilerek yaptı?”

Omzuna omzumla çarptım. “Biliyorsun. Bana yanlış günü söyledi! Bugün olduğunu!” Gözlerimi kocaman açtım. “Dün sabah konuyu açmasaydın neler olabileceğini düşünebiliyor musun? Olacakları? Hiçbir hazırlığının olmadığı partiye gelen bir yığın insan? İsteddiği de buydu işte. Beni küçük düşürmek. Benden gerçekten nefret ediyor.” Sonra merak ettim, acaba bir düzine arkadaşı var mıydı ki? Ya da on? Hatta *hiç*?

Richard’a bakmak için döndüm. Boynunun yan tarafında bir damar atıyordu.

“Yani Chloe sana *kasten* yanlış günü söyledi diyorsun.” Ses tonu buz gibiydi. Kelimeler sıkıldığı dişlerinin arasından çıkıyordu. Tam olarak onu diyordum. Gayet açık olduğumu düşünüyordum.

Ancak belki de hiçbir şey söylememeliydim. Neyse, artık çok geçti. Omuzlarımı dikleştirdim.

“Korkarım ki öyle. Tıpkı ben çalışırken Evie konusunda yardımını istediğimi ona söylemediğime dair beni suçladığı zamanki gibi. Ya da marketin önünde buluşmak için sözleşmişken arabaya gittiğinde ve benim öyle söylediğim konusunda ısrar ettiğinde. Ya da geçen...”

Richard yürümeyi kesti. “Derdin ne senin? Bazı şeyleri unutup duruyorsun, Joanne. Sorun değil, olur öyle ama bence sorumluluğunu almalısın, öyle değil mi? Açıkçası, hataların için Chloe’yi suçlamak hem çocukça hem de kindarca. Doğum günü partisinin gününü karıştırman da buna dahil. Chloe’nin olayı bu kadar abartması çocukça, kabul ediyorum ama *kendi* hataların için onu suçlamaya devam edemezsin.”

“Ama ben demek istiyorum ki...”

Richard beni, “Ne demek istediğin umurumda değil,” diye tersleyerek arkasını döndü. Oscar için bir sopa da almıştı ama

onu öfkeyle yan tarafa fırlattı. Eve doğru gider gibi oldu ama elimi koluna koyup onu tuttum.

“Bekle! Richard, lütfen!”

Arkasını dönüp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Hiç senlik değil bu. Senin için çok endişelenmeye başlıyorum.”

Gözlerim doldu. “Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. O...”

Ama bitirmeme fırsat vermedi. “Ne? Ne nasılmış? Arzu ettiğin ne varsa sağlıyorum. Karşılığında da hiçbir şey istemiyorum, tek bir şey dışında!” Parmağını yüzüme doğru salladı. “Kızıma istendiğini ve evinde olduğunu hissettir. Ama sen onu sabotajla suçlayıp duruyorsun! Bu çok yanlış!”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Yorgunsun, Joanne. Sürekli. Doğru düzgün düşünemiyorsun, sorun da bu. Chloe’nin yükün bir kısmını almasına izin vermelisin. Evie konusunda ona güvenmediğini söylüyor? Bu doğru mu?”

Günlerdir tam da bunu söylediğim düşünülünce bana bu soruyu sormasına şaşırmıştım. *Evie konusunda ona güvenmiyorum.* Gözlerimi kapayıp göğsüne yaslandım. *Babama fikrini değiştirdiğini söyle, ben de kalıp Evie’ye bakayım, tamam mı? Yoksa...*

“Hayır, sorun değil. Ona güveniyorum,” dedim.

Daha sonra kamera uygulamasını kontrol ettim. Banyoya kapanmış, küvetin kenarında oturuyordum. Doğrudan kameranın hareket tespit ettiği noktaya atladım. Belli ki çok hareket olmuştu. Hepimiz bu evde yaşıyor ve içeride dolanıyorduk. Hepsine önceden bir göz atmıştım, bu yüzden benim ve Richard’ın kayıtlarını hızlıca geçtim; birçoğu bebek odasına giren beni, iki tanesi de Evie’nin altını değiştirmeye gelmiş Richard’ı gösteriyordu. İleri sardım ve sonra aniden dik

otururdum. Dünden kaçırdığım bir şey vardı. Richard’la ben aşağıdayken Chloe bebek odasına girmişti. Evie’yi geceleri yanıma alıyordum –son birkaç gecedir böyle yapıyordum– ama yata-
na kadar onu bebek odasında bırakıyordum. Zaman ibaresini kontrol ettim. 18:32’ydi. Richard ve ben oturma odasındaydık, şampanyalarımızı yudumluyor, tabaklarımızı kanepelerle dolduruyorduk. Tam o anda güzümü monitörden ayırmış olmalıydım.

Chloe’nin karyolaya uzanmasını dehşetle izledim. Bunun mantıksız olduğunu biliyordum çünkü o zamandan beni neredeyse kesintisiz Evie’yle birlikteydim, yani onun iyi olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Görüntüleri izlerken elim ağzıma kapandı. Korkunç bir an için Evie’nin boğazına uzandığını düşündüm.

“Şşş, şşş, tatlı küçük kız,” dedi Chloe usulca. Onu nazikçe kaldırıp omzuna yasladı ve Evie yüzünü boynuna dayarken odanın içinde dolaştırdı. Evie ağlamıyor, sadece huysuzlanıyordu. Bu noktada yapılacak en iyi şey onu bırakıp beklemektir.

İzlemeden duramıyordum; Chloe onu öyle şefkatle, öyle nazik tutuyordu ki neredeyse şok ediciydi. Ona ninni söylüyordu. Duymaya çabaladım. “Yatakta vardı on kişi ve küçük olan dedi ki...” Richard’ın Evie’ye sık sık söylediği ninniye tanıdım. Evie çabucak sakinleşti.

Chloe onu yavaşça karyolaya yatırdı ve battaniyesini omuzlarına kadar çekti. Birkaç dakika bekledikten sonra Evie’nin başını usulca okşayıp odadan çıktı. Tüm bu sahne en fazla beş dakika sürmüştü.

Artık neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Günlerden pazartesiydi, yani bugün çalışıyordum. Chloe bile kahvaltıda bundan bahsetmişti ve Richard'ın bakışlarını üzerimde hissetmiştim.

“Yani bugün Evie’ye ben bakacağım, doğru mu?” diye sormuştu Chloe. Tam cevap verecektim ki, “Günleri karıştırmış olmak istemem,” diye eklemişti.

İç çekişimi bastırmıştım. “Evet, doğru,” demiştim. “Birkaç saatliğine Evie’ye bakmana ihtiyacım var.” Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu, özellikle de sabah laboratuvar sonuçlarını aldığımdan beri. Richard duştayken saat 7’de telefonuma bir e-posta bildirimi gelmişti. Bütün gece yaptığım gibi yatakta oturmuş telefonuma bakıyor, o güne kadar kaydedilen görüntüleri gözden geçiyordum. Richard’ın Evie’ye oturma odasında mamasını yedirdiği bir görüntü vardı ve o kadar güzeldi ki yirmi kez döne döne izlemiştim. Richard ona öyle bir sevgiyle bakıyordu ki gözlerim dolmuştu. Sonra Chloe’nin bebek odasındaki sahnesini saatlerce tekrar tekrar izlemiştim. Daha önce kaçırdığım bir şey bulmak istediğimi kabul etmesem yalan söylemiş olurum. Richard’a gösterdiğimde onun gerçek Chloe’yi görmesini sağlayacak bir şey. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir şey bulamamıştım. O sadece tatlı, şefkatli ve sevecendi.

Aklını kaçıranın ben olmadığımı biliyordum ama Chloe bana üzerinde oynanmış o aptal fotoğrafı göstermemiş olsaydı

kesinlikle kafama bir bakmaları gerektiğini düşünürdüm. Anneannem, annemin en ufak şeyden bile şüphelenmeye başladığını söylerdi. Beni sımsıkı tutarak mahallede dolaşır, ağaçların arkasından birilerinin atlayıp beni kollarından kapmasını bekliyormuş gibi gözleri etrafı tararmış. Eğer o oynanmış fotoğraf olmasaydı, ben de aynı yolda olduğumu düşünürdüm.

Yüreğim ağzımdayken raporu açmış ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen içerik listesini okumuştum. *Sorbitol, propylene glycol, methyl parahydroxybenzoate...* ve ekrana haykırmak istemiştım: *Ama bunlardan hangisi zehir?*

Nihayet, özetin sonunda tek bir satır: *Tüm içerikler CALPOL Bebek Süspansiyonu olarak sunulan ürünle uyumludur.*

Harika. Demek sorun *bendim*. Gerçekten deliriyordum.

Kahvaltıdan sonra Evie'nin bezini beni gözetimin altında Chloe'nin değiştirmesine izin verdim ve itiraf etmeliyim ki harika bir iş çıkardı. Nazik ve rahattı, Evie de hayranlık dolu bakışlarını ondan alamıyordu. Chloe bezi bağladı ve Evie ona bakıp neşeyle kıkırdadı. Karnı da doyduktan sonra –hiç görülmemiş şekilde– hemen uykuya daldı ve ben de işe hazırlandım.

“Bu sabah nasılsın, Jo?” diye sordu Shelley ekrandan. Ben henüz bize katılmamıştı, görünen o ki geç kalacaktı ve Shelley benimle birkaç noktanın üzerinden geçmek istiyordu.

“İyiyim, teşekkürler, ya sen?”

Kaşlarını çattı, sanki bana daha yakından bakmak istiyormuşçasına hafifçe ekrana doğru eğildi. “Gerçekten iyi misin?”

“Evet,” dedim neşeli bir sesle. “Niye sordun?”

Başını yana eğdi. “Biraz solgun görünüyorsun.” Ki bu berbat görüldüğümü söylemenin kibarcasıydı. Bu sabah makyajla

göz altlarımdaki koyu halkalardan kurtulmaya çalışmışım ama sanırım daha da kötüleştirmişim.

Birden Ben geldi ve Shelley bana talimatları hızlıca özet geçti, ben de Evie uyandığından yarım kulak dinledim. Shelley toplantıdan ayrıldı ve Ben aşağı yukarı onun söylediklerini tekrarladı. Bir gözüm Evie’de olabilsin diye telefonumu uygulama açık bir şekilde konumlandırıdım. Sonra Chloe odaya girdi.

“Her şey yolunda mı, Joanne?” diye sordu Ben.

Aniden başımı kaldırdım. “Evet! Neden ki?”

“Soruma cevap vermedin.”

“Pardon. Evet. Bir saniye.” Telaşla soruyu hatırlamaya çalıştım. Eksperle alakalı bir şeydi. Onlarla doğrudan iletişime geçebilir miydim? Evet. Buydu.

“Dennis Sokağı’ndaki mülk için eksperle konuşmamı istiyordun. Hiç sorun değil.”

“Güzel.”

Ben konuşmaya devam etti ve o sırada ben de not alıyormuş gibi yapıp telefonuma baktım. Gözümü ayıramıyordum. Ben’in bana uyuz olduğunu hissedebiliyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. Chloe, Evie’yi kucağına almıştı. Sesi kısmıştım ama yine de Evie’ye ninni söylediğini duyabiliyordum. Yine aynı şarkı. *Yatakta vardı on kişi ve küçük olan dedi ki...*

“Joanne?”

Hâlâ mırıldanan Chloe arkasını dönüp Evie’nin sırtını pışpışladı. Bir an kameraya, doğrudan bana baktı.

İrkilerek geri çekildim.

“Hâlâ benimle misin, Joanne?”

“Evet, bir saniye.”

Chloe oraya kamera koyduğumu biliyor muydu? Bir anlıktı. Belki de sadece oyuncak ayıya bakmıştı, o kadar. Bu arada Evie sakinleşmişti ve başı şimdi Chloe’nin omzuna yaslıydı. Evie’yi tekrar karyolasına koyup bebek odasından çıktı. Evie uykuya

daldı ve Ben dikkatimi çekmeye çalışsa da onu izlemeyi kesemiyordum. Adam bana sinirlenmeye başlamıştı. Konsantre olamıyordum. Kendimi işe veremiyordum.

Sonunda görüntülü konuşmayı sonlandırdım ve koştur koştur bebek odasına gittim. Evie mışıl mışıl uyuyor, küçük gözleri gördüğü rüyanın etkisiyle titreşiyordu. Yanağından öptüm ve uzun bir nefes verdim.

O akşam yemekte –Beef Bourguignon ve ardından limonlu tart, çalışıyor olmalıydım ama bütün öğleden sonra yemek yapmışım– Richard’ın özellikle keyfi yerindeydi ve en azından babası yanındayken küçük kız neşesine geri dönen Chloe’yle sohbet ediyordu.

Limonlu tartı getirdim.

“Senden ne haber, Jo?” dedi Richard. “Günün nasıl geçti anlatsana.”

“Gayet güzeldi, teşekkürler. Yoğundu.”

“Seninle çalıştıkları için çok şanslılar,” dedi ciddiyetle. “Sen müsait olmasaydın Shelley ne yapardı?”

Richard için bir dilim tart kesip tabağına koydum. “Muhtemelen başka birini alırlardı.”

“Ama işi isteyen sendin, değil mi?” diye ortaya attı Chloe.

Ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

Ama Richard karşılık verdi. “Shelley’nin çalışan ihtiyacı vardı. Joanne’dan onlara yardım etmesi için haftada iki gün çalışmasını rica etti.”

Bir parça tart da Chloe’ye kestim.

“Hah! Roxanne öyle demedi.” Tabağı elimden aldı.

Bir an öyle şok oldum ki konuşamadım. “Roxanne sana niye böyle söylesin ki?” dedim sesimi bulup çıkardığımda.

“Bilmem ki. Sohbet olsun diye.”

“Sohbet olsun diye mi? Bu da ne demek? İkiniz arkamdan mı konuşuyorsunuz?”

Richard'ın başı geriye seğırdi. "Joanne!"

Chloe başını bana doğru eğdi. "İyi misin, Joanna? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Adım..."

"Yanlış bir şey söylediysem özür dilerim ama Roxanne bana buraya taşınmana neyin neden olduğunu soruyordu da. Her zaman sıkıntıdan patlayacakmış gibi görünüyormuşsun."

Ağzım açık kaldı. "Sıkılmış mı?"

"Yani, değil misin? Onu temizlik yaparken izlemekten başka bir şey yapmadığını söylüyor. Ona, babamın bunun senin hayallerindeki ev ve hayallerindeki hayat olduğunu, burayı sevdiğini söyleyip durduğunu söyledim. En azından babamın dediği buydu. Eski patronuna eski işini geri istediğini çünkü burada sıkıntıdan kafayı yiyeceğini söylediğini duyduğunu söyledi."

"Öyle mi dedi?"

Richard bana dik dik baktı. "Bu doğru mu?"

"Hayır! Yani tam değil! Öyle söylemedim!" Ama yüzüm yanıyordu ve bahse varım pancara dönmüştüm. O günü hatırlıyordum. Roxanne buradaydı. Kulaklıkları kulağında olsa da duymuş olmalıydı. Neden Richard'a yalan söyleme ihtiyacı hissetmişim ki? Neden ona ara sıra da olsa çalışmak, beynimi meşgul tutmak istediğimi söylememiştim? Her halükârda umurunda olmazdı zaten. O sadece benim mutlu olmamı istiyordu.

Chloe limonlu tartını dikkatle kesti. "Şaşırdım aslında. Çünkü babamın bu hayatı istediğini sanmıyorum. İstiyor musun, baba?"

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Yaşananlardan sonra böyle kocaman bir evde yaşamak korkunç olmalı. Mutsuz olduğunu biliyorum, babaş. Bunu görebiliyorum. Belki o göremiyor ama ben görüyorum."

"Bu doğru değil," dedi Richard kaşlarını çatarak, her ne kadar istediği kadar etkili olmasa da.

“Katlanılmaz olmalı,” dedi Chloe ağzına çatal dolusu tart atarken.

“Katlanılmaz mı?” deyiverdim.

“Evie’ye düşkün olduğunu biliyorum, babaş. Hepimiz biliyoruz. Ama başka çocuk istememiştin, değil mi babaş? İstemediğini biliyorum. Olanlardan sonra istemezdin.”

“Evie’ye *düşkün* mü?”

Chloe bana döndü. “Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum, Joanna...”

“Adım...”

“...ama o benim babam ve ben sadece onu kollamaya çalışıyorum. Çünkü bu hiç adil değil. Sana özel söylemiyordum yani.”

“Chloe, tatlım. Bu kadarı yeter.”

“Annemle olanlardan sonra nasıl böyle yaşayabiliyorsun?” dedi Chloe.

“Annenle ne oldu?” diye sordum.

Yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle bana baktı. “Bilmiyor musun?”

Richard kötü görünüyordu. Ellerini yüzünden aşağı doğru kaydırды.

“Ona anlatmadın mı? Vay canına. Bence ona gerçekten anlatmalısın, babaş.”

“Bana neyi anlatacak?”

“Bu senin için çok fazla. Kendini onun için böyle feda etmen hiç adil değil.”

“Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?”

“Chloe, tatlım. Kilerden biraz pudra şekeri getirebilir misin lütfen?” dedi Richard.

Ona döndüm. “Tüm söyleyeceğin bu mu? Pudra şekeri mi istiyorsun?”

Richard elini koluma koydu. “En üst raftaydı, değil mi? Git de bir bak, tatlım. Bulacağına eminim.”

Chloe sandalyesini geriye itti ve odada çıktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Chloe odadan biraz çıksın istedim. O çok duygusal bir kız. Hep öyleydi.” Duraksadı, parmaklarını saçından geçirdi. “Sana anlatmadığım bazı şeyler var.”

“Ne gibi?”

Chloe eşikte durdu. Elinde küçük beyaz bir küp tutuyordu.

“Bu ne?”

Gözlerimi kapadım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Bizi mi gözetliyordun?” diye bağırdı Richard.

Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim galiba. Noel partisinde Anthony’yle öpüşmemi söylediğimde bile.

Yumruğunu masaya vurdu. “Bana cevap ver!”

Chloe arkada sırtıyordu.

Nefes aldım. “Evie’yle ben burada çoğu zaman yalnız olduğumuz için temkinli davranıyordum,” dedim. Ne de olsa her zaman ekstra güvenlik konusunda ısrar eden kişi Richard’dı. Şimdi bunu ona hatırlatıyordum.

Chloe’ye döndü. “Beni odanda bekleyebilir misin, lütfen?”

Kız bir an tereddüt etti. Yüzü maskemsi ifadesine dönmüştü. Evdeki kameralar hakkında ne hissediyor, hatta bir şey hissediyor mu hiçbir fikrim yoktu.

Aslında, zaten biliyor muydu diye düşünmeden edemedim.

Chloe odadan çıktı ve Richard kendini sandalyeye bırakıp alnını ellerinin arasına aldı.

“Üzgünüm,” dedim. “Amacım...”

Bana dik dik baktı. “Sürekli üzgünsün, Joanne! O kadar paranoyaksın ki bizi gözetliyorsun, hem de kendi evimde! Üzgünüm demek yeterli olur mu sence?”

“Seni gözetlemiyordum.”

Başını iki yana salladı. “Kendinden utanmalısın.”

“Endişelendim!” Hareket eden gölgeler var mı diye kapıya doğru baktım. “Evie’ye zarar vermek istediğini sandım,” diye fısıldadım.

“Evie’ye zarar vermek mi? Yine mi? Senin sorunun ne? Onları ne zaman yerleştirdin? Kaç tane var?”

“Çok olmadı,” diye geveledim. “Daha yeni koydum.”

Masadan bir bardak alıp duvara fırlattı. Sandalyemde sıçradım.

“Kendi evimde kızımı mı gözetliyorsun? Neredeler? Sakladığın kameralar?”

Ona çocuk odasındakinin yerini söyledim. Mutfak çekmecesinden bir çöp poşeti alıp Chloe’nin bulduğunu öfkeyle içine attı.

“Ne yapıyorsun?”

“Ne yapıyormuşum gibi görünüyor. Bunla çöpe gidecek.”

Ayaklarını vura vura merdivenden çıkarken peşinden gittim.

“Lütfen Evie’yi uyandırma,” diye yalvardım.

Ama sanki beni duymuyordu. Kendi kendine mırıldanıyordu. “Benim evimde, benim kızımı gözetlemek. Kendinden utanmalısın.” Oyuncak ayıyı parçalayıp açtı ve yere attı. Evie’nin gözleri ânında açıldı ve tabii ki ağzı çarpılıp ağlamaya başladı.

“Chloe?” diye seslendim kapalı kapısının önünden geçerken. “Evie’ye bir bakabilir misin lütfen?”

“Aa, şimdi Chloe baksın istiyorsun demek!” dedi Richard öfkeyle.

Chloe kapısını açtı. “Sorun değil, bakarım.”

“Ne cüretle?” diye ağzının içinde gevelerken merdivenden aşağı koşar adım indi. Ben de peşinden koşturdum. Alt kata vardığında bana döndü ve elini uzattı.

“Telefonun.”

“Ne için?” diye sızlandım.

“Uygulamayı görmek istiyorum. Kaç kamera yerleştirdiğin konusunda bana yalan söyleyip söylemediğini kontrol etmek istiyorum.”

Mutfağa gidip ona telefonumu uzattım. Titriyordum. “Yalan söylemedim,” dedim.

“Sanki hiç söylemedin de,” diye tersledi. “Söylediğin hiçbir şeye güvenemem. Artık kim olduğunu bile bilemiyorum.” Ekranımı kapayıp telefonumu geri verdi. “Sildim. Eğer bunu bir daha yaparsan, eğer önce benimle konuşmadan sağa sola kamera saklarsan, ben...” Parmaklarını saçlarından geçirdi. “Ne yaparım bilmiyorum, Jo. Gerçekten bilmiyorum.”

Ardından dışarı çıkıp poşeti çöp kutusuna attı.

O sakinleştikten sonra mutfak masasına geçtik. Hâlâ titriyordum. Burnumu peçeteyle sildim.

“Benden nefret ettiğini anlamam lazım.”

“Senden nefret mi ediyor?” Bana iki kafam varmış gibi bakıyordu. “Bunu nasıl söylersin? Senden nefret etmiyor! Sana gerçekten düşkün!”

Aman Tanrım. “Böyle diyorsun ama bu akşam onu duydun! Aramızı bozmaya alışıyor. Seni burada olmak istemekle, bir bebeğin daha olmasını istememekle suçladı... Diane hakkında ne demek istedi? Bana anlatmadığın şeyler olduğunu söyledin. Ne gibi şeyler?”

Yanaklarını ovuşturdu, tavana baktı. “Resmî olarak, Diane’in ölümünün intihar olduğuna karar verildi.”

Ağzım açık kaldı. “İntihar mı? Ama bana kanserden öldüğünü söylemiştin!”

“Kesinlikle öyle söylemedim. Sen öyle varsaymışsın.”

“Ama hasta olduğunu, uzun bir hastalığın ardından öldüğünü söylemiştin.”

“Evet çünkü hastaydı. Ağır depresyondaydı. Bir süredir de devam ediyordu.”

“Kulaklarıma inanamıyorum. Bunu bana neden söylemedin?”

İki parmağıyla gözlerini ovuşturdu. “Çünkü bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum. Bunu anlamak senin için çok mu zor?”

Yüzüğümü parmağımda döndürerek az önce söylediklerini akla mantığa oturtmaya çalıştım. “Nasıl öldü?”

“Yaşadığımız evin tavana kadar galerili bir antresi vardı. Diane üçüncü katın korkuluklarından düştü. Yerdeki karo zeminde kafa üstü çakıldı. Çarpmanın etkisiyle de öldü.”

“Aman Tanrım.”

Gözleri yaşlarla doldu. “İyi olmadığını biliyordum, içki içtiğini de öyle. Konferans için gitmem gerekiyordu ama her gün en az iki kez aradım. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordum, anlıyor musun? O gün de aradım. Birkaç kez aradım ama Diane açmadı. Dışarı çıkmışlardır diye düşündüm. Komşulardan birini aramalıydım, arabayla gidip kontrol edin demeliydim.”

“Bilemezdin.” Şimdi onu bu konuyu açmaya zorladığım için kötü hissediyordum. Elini tuttum ve bir süre sessizce oturduk. “Chloe için dehşet verici olmuş olmalı,” dedim yavaşça.

“Öyleydi.” Elim sıkıldı. “Chloe iyi bir kız, gerçekten öyle. Keşke sen de bunu görebilsen.”

İç çektim. “Onu yemekte duydun. Başka bir çocuk istemediğini itiraf etmen için sana yalvarıyordu. En azından ‘Evie’ye düşkün olduğunu’ kabul etti,” diye ekledim alay ederek.

Richard bana dönüp yüzümü inceledi. “Yaptığın çok garip bir şeydi, Jo. Onu gözetlemek için eve gizli kameralar yerleştirmek. Bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyorum.”

“Bak, Chloe’nin başına gelenler için çok üzüldüm. Gerçekten. Özellikle de hiç bilmediğim için ve açıkçası keşke bana söyleseydin diyorum. Ama o artık bir yetişkin.” Sesimi alçalttım.

“Bana bu evden çekip gitmem gerektiğini ve sonsuza dek burada kalıp hayatımı cehenneme çevirmek için elinden geleni yapacağını söyledi.”

“Tamam. Buraya kadar.” Birden ayağa kalktı. “Dr. Fletcher’la görüşmeni istiyorum.” Sesinin tonundaki bir şey bana şaka yapmadığını söylüyordu.

“Uydurmuyorum, Richard. Ben... öyle değilim.”

“Öyle olmadığını düşünüyorsun ama öylesin!” diye bağırdı. “Ne dediğini bilmiyorsun!” Bana bakışından, bir an için komşumuz Bayan Delaney’nin anneme yaptığını bana yapar mı diye merak ettim: Annemin akıl hastanesine kapatılmasıyla sonuçlanan süreci başlatmak. Bu çok aşırı olurdu. Yani, Bayan Delaney iyi niyetliydi ve doğru olanı yapmıştı. Oysa ben deli değildim.

Değil mi?

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O gece Richard’la ben yatakta, karanlıkta uzanıyorduk. Ben tamamen uyanıktım ve tavanı seyrediyordum. Tartışmamızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Tam uykuya daldığımı düşündüğüm sırada, “Belki Chloe tekrar evlendiğim için beni biraz kıskanıyordur,” dedi.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda sanki günlerdir çölde sürünüyormuşum da bana bir şişe su uzatmış gibi geldi. Hissettiğim minnettarlık çok yoğundu.

“Biraz mı?” dedim sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak. “Bu evlilikte deli gibi mutsuz olduğumu itiraf etmeni istiyor. Deli gibi mutsuz musun, Richard?”

“Öyle demek istemedi.”

Evet, pek uzun sürmemişti. “Öyle misin?”

Dirseğinin üzerinde doğruldu. “Gözlerimin içine bak, Joanne. Seni seviyorum, ailemi seviyorum, seninle olan hayatımı seviyorum. Beni yıllardır olmadığım kadar mutlu ettin. Hatta onlarca yıldır olmadığım kadar.”

“Yani Isabella’yı özlemiyor musun?”

İrkildi. “Isabella mı? Onun konuyla ne alakası var be?”

Battaniyeyi çekiştirdim. “Seninle ilişkisini bitirdiği için pişman olduğunu biliyorum.”

“Ee? Bu onun sorunu.”

“Yani onu özlemiyor musun?”

“Tanrım, hayır.”

“Onunla görüşmüyorsun?”

“Hayır! Bunu da nereden çıkardın? Aramızdakileri bitirdiğinden beri Isabella’yı görmedim.” Başını avuçlarının arasına aldı. “Neden birdenbire Isabella konusunda endişelenmeye başladın?”

“Bilmiyorum. Endişelenmiyorum, sadece...” İç çektim. “Chloe bana Diane’i hâlâ sevdiğini söyledi. Onu hâlâ özlediğini.”

“Dur bir dakika. Isabella’yı özlüyordum hani?”

“Öyle mi peki? Hâlâ Diane’i seviyor musun?”

“Jo, tatlım, beni dinle. Seni seviyorum. Sadece seni.”

“Bu bir cevap değil.”

“İyi. Diane’i özlemiyorum. Diane’i hâlâ sevmiyorum. Chloe’nin böyle bir şey söylemesini de aklım almıyor.”

“Bunu ben uydurmadım...”

“Geçmişte Chloe’yi şımarttım, bu doğru. Küçükken başına gelenleri telafi etmeye çalıştım. Bırak başka bir aile kurmamı, yeniden evlenmemi bile beklemiyordu ama mesele bu değil. Mesele şu ki, Evie’nin kılına bile zarar vermezdi. Bunu anlamam lazım.”

Başımınla onayladım. “Anlıyorum. Onu Evie’yle gördüm. Ona karşı çok tatlı.”

Nefes verdi. “Şimdi böyle diyorsun da evde her yere kameralar yerleştirdiğini ve geçen gece banyoda onu suçladığın sahneyi düşününce...” İç çekti. “Bu çok fazla, Jo.”

“Biliyorum.”

“Chloe’nin Evie’yi zehirleyeceğine inanmadığını söyle bana. Bunu söylediğini duymam lazım.”

“Chloe’nin Evie’yi zehirleyeceğine inanmıyorum.”

“Dr. Fletcher’la görüşeceğine söz ver.”

Gözlerimi tavana diktim.

“Söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Dr. Caroline Fletcher önümüzdeki perşembe sabahına kadar beni muayene edemeyecekti. Bunu Richard’a söylediğimde memnun oldu.

“Sen yokken Evie’ye bakmak için izin de alacağım.”

“Gerçekten mi? Onu da yanımda götürecektim. Hemen yolun yukarısında nasılsa.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Dünden beri yaşlanmıştı sanki. Bir gecede bir sürü gri saç bitivermiş gibiydi.

“Endişelenmeni istemiyorum. Burada olduğumu ve Evie’yle ilgileneceğimi bilmeni istiyorum.”

“Teşekkür ederim.” Göğsüne doğru başımı salladım. “Bütün gün mü?”

“Evet.”

“Bu durumda, Londra’ya gitsem sorun olur mu? Biraz alışveriş yapmam lazım. Hem müsaitse Robyn’le öyle yemeği de yerdim.”

“Bence bu harika bir fikir,” dedi.

Sonraki üç gün boyunca Chloe’ye iyi davranmak için elimden geleni yaptım. Kısmen Richard’ı yatıştırmak için, kısmen de küçükken başına neler geldiğini artık bildiğimden; bunun, böylesine berbat durumda oluşunun *tamamen* onu suçu olmadığı düşünmekten kendimi alamıyordum.

Ona Evie’ye mamasını vermek ister mi diye sordum, sonra da ne kadar iyi bir iş çıkardığını söyledim. Çarşamba günü Roxanne arayıp gelemeyeceğini, onun yerine cuma geleceğini

söyledi. Ona sorun değil dedim. Öğle yemeğinden sonra Chloe sormadan bisikletimle çıkıp gitti ve hava kararana kadar da dönmedi. Hiç sorun değil, dedim ona ama çoktan yukarı çıkmıştı bile. Akşam yemeğinde Richard Chloe'ye bugün neler yaptığını sordu, o da köye gidip *bir arkadaşını* gördüğüyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Sonra bana baktı, altdudağı titriyordu. Richard bana, beni yavru köpek boğarken yakalamış gibi bakış attı.

Kendime ikisinin de yaralı olduğunu ve sabırlı olmam gerektiğini hatırlattım.

Dr. Fletcher bana sorunun ne olduğunu sorduğunda, ona son zamanlarda kaygılı hissettiğimi söyledim. Nedenini açıklığa kavuşturabilmek adına bana birkaç soru sordu. Kocamın kızının birkaç haftalığına bizimle kaldığından bahsettim. Neredeyse iki yıldır konuşmadıklarından bunun büyük bir olay olduğunu açıkladım. Ona hiçbir şey dememiş ya da yapmamış olmama rağmen görünüşe göre bunun benim hatam olduğundan bahsetmedim. "Hepimiz birbirimizi tanımaya çalışıyoruz," dedim.

Dr. Fletcher başını yukarı aşağı salladı. "Bakın, anlattığınız her şey son derece normal," dedi. "Üvey kızınızın sizinle kalması büyük bir değişiklik gibi görünüyor ve şüphesiz Evie'nin rutini için de aynısı geçerli. Ben olsam bunun için endişelenmezdim. Ne kadar kalacak?"

"Emin değilim. Belirsiz?" Kelimeyi söylememle içim çekildi. Belirsiz ne kadar oluyordu? Bir ay? Bir yıl?

Sonsuza kadar?

Boğazım sıkıştı. Dr. Fletcher kaşlarını çattı. "Anksiyetenizi azaltmak için bir şey yazacağım." Defterine bir şeyler karaladı.

“Teşekkür ederim,” dedim. En azından eve gittiğimde Richard’a gösterebilecektim. Bak gördün mü? Durumum her neyse, onun için bir şeyler alıyorum.

“Konuşmak istediğiniz başka bir şey var mı?” diye sordu reçeteyi uzatırken.

“Hayır,” dedim.

Robyn’le öğle yemeği randevum için istasyona giderken, neredeyse bir U dönüşü yapıp Evie’ye bakmak için gerisingeri eve gidecektim.

Ama yapmadım. Richard hallediyordu. Arayıp her şey yolunda mı diye yokladım. Richard açtığı anda arka planda Evie’nin kıkırdadığını duydum.

“İyi eğlenceler,” dedi. “Robyn’e de benden selam söyle.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Robyn’le yemeklerimizi beklerken hiç durmadan çene çaldık. Robyn, Evie’nin en güncel videolarını görmek istedi, ikimiz de telefona eğilmişken ayy’lar oyy’lar havada uçuştı.

“İşte burada! Ay, baksana! Daha da sevimli olmuş! En sevdiğim vaftiz kızım!”

“Tek vaftiz kızın,” dedim. Gülümsedi, hâlâ ekrana bakıyordu. Ancak garson salatalarımızı getirdiğinde telefonu bana geri verdi.

“Ee, nasıl gidiyor? Yorgun görünüyorsun. Evie hâlâ uyumuyor mu?”

“Dalgalı. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Gayet iyi hatırlıyorum,” dedi. “Dayan biraz. Yakında bitecek. O zaman yepyeni türden sorunların olacak.” Güldü. “Üvey kızın nasıl peki?”

Altdudağımı ısırdım. “Endişeleniyorum, Rob.”

“Neden? Ne oldu?”

Sanki ağızımda baraj kapakları açılıverdi. Ona Chloe’yi, kabalığını, bana karşı tavırlarını anlattım. Konuşmayı kesemiyordum. “Bana, babasını elinden alan kötü üvey anneymişim gibi davranıyor. Bana cidden katlanamıyor. Madem bakıcımız oldu, o zaman bebeğe bakması gerektiğini ona ne zaman hatırlarsam bana sanki ondan dış fırçasıyla yerleri fırçalamasını istemişim gibi bakıyor. Richard bana paranoyak olduğumu

söylüyor. Çünkü Richard ne zaman etrafta olsa kız tadından yenmiyor.”

Robyn’e doğum günü partisini, bana nasıl yanlış tarih söylediğini ve Richard o sabah konuyu açmasa daha da kötü bir felaket olacağını anlattım. “Kızın biraz şımarık olduğunu yalnızca o zaman kabul etti.” Gözlerimi devirdim. “Ve hâlâ bunu kasten yaptığını inanmıyor. Ona göre her şey bir yanlış anlaşılardan ibaret. O çok hoşgörülü bir baba. Kızı tekrar hayatına girdiği için heyecanlanışını anlıyorum ama kız yirmi bir yaşında. Koca yetişkin ama dışarıdan bakınca çocuk zannedersin. Richard’ın yanında babasının on iki yaşındaki küçük kızı gibi davranıyor. Böyle olunca da Richard sorunun bende olduğunu düşünüyor. Ben onun en kötü yönlerini görüyormuşum. Hatta annem gibi paranoyak olabileceğimi düşünüyor.”

“Bunu söyledi mi?”

“Fazlasıyla ima etti diyelim.” Bilerek öne eğildim. “Kız çok iyi. Çok kurnaz. Geçen gün ne yaptı biliyor musun? Benim fotoğrafımı alıp fotoşoplamış, yanıma da Simon’ı...”

“Simon?”

“Bahçıvan. Onu öpüyormuşum gibi göstermiş.”

“Ne?” Robyn çatalını düşürdü. “Richard’a söyledin mi?”

Alnımı ovuşturdum. “Şey, hayır. Daha değil. Richard’ın nasıl olduğunu bilirsin. Doğru ânı bulmam lazım.”

Bir şey söyleyecekti ama sözünü kestim.

“Bir şey daha var. Evie’yi ilk kez kucağına aldığı anda tamamen kafayı yedi. Onu hemen almamı istedi. Ondan korkuyormuş gibi davrandı.”

“Ne?”

“Ayrıca bunu Richard’a anlatmamı istemedi. Ben de anlatmadım. Ama birkaç gün sonra onu gecenin bir yarısı bebek odasındaki küçük banyoda, Evie ağladığı için Calpol şişesiyle kimbilir neler yaparken yakaladım.”

“Aman Tanrım! Jo! Analiz ettirdiğin şey o muydu?”

“Evet! Ama sorun yok, sadece Calpol’müş.”

“Bu çok korkutucu. Bence bir an önce evden çıkması gerekiyor,” dedi Robyn.

“Evet, bu güzel olurdu. Ama öyle bir şey olmayacak. Richard kalmasını istiyor.”

Başını iki yana salladı. “Onu ikna etmen lazım.”

“Çok isterdim ama yapamam. Sonra Richard bana Diane’in intihar ettiğini söyledi. Ben de bunca zaman kanserden öldü sanıyordum.”

“Ne? Tanrım! Nasıl ölmüş?”

Ürperdim. “Üç katlı, her katında galeriyle yüksek tavanlı kocaman bir antresi olan büyük, eski bir evde yaşıyorlarmış. Richard İspanya’da bir konferanstaymış ve Diane üst katlardan birinden atlamış. Ânında ölmüş.”

“Tanrım. Bu korkunç. Chloe kaç yaşındaymış?”

“On bir. Ama en kötüsü bu değil.”

“Dahası da mı var?”

Başımınla onayladım. “İnsanlardan kilometrelerce ötede yaşıyorlarmış. Bu yüzden biri onları bulana kadar saatlerce ölü annesiyle oturup kalmış.”

Robyn elini ağzına kapadı. “Neden birini aramamış? Polisi? Herhangi birini? Telefonları vardır mutlaka.”

“Bilmiyorum. Sanırım şoktaymış.” İkimiz de bir süre sessiz kaldık. “Çok şey atlattığının farkındayım. Babasını neden paylaşmak istemediğini de anlıyorum ama yine de...” Başımı iki yana salladım. “Daha anlayışlı olmaya çalışıyorum ama bu çok zor.”

“Tırlatmışa benziyor, Jo.”

“Biliyorum ama her nasılsa kötü görünen hep ben oluyorum.” Ona Chloe’nin kilerde sakladığım kamerayı bulmasını anlattım. “Tahmin edersin ki Richard epey öfkелendi. Hepsini toplayıp attırdı.”

“Peki bir şey gördün mü? Kameralar çekerken?” diye fısıldadı.

“Komik olan ne biliyor musun? Chloe’nin bebek odasında Evie’yle yalnız olduğu görüntüleri izledim ve daha tatlı olamazdı. Ona karşı çok nazik.”

“Onları yerleştirdiğini bilmediğini mi düşünüyorsun?”

“Sanmam.”

Elini uzattı. “Bakabilir miyim?”

“Richard uygulamayı sildi.” Ama sonra Chloe’nin gözlerinin oyuncak ayıya takıldığını ve gereğinden bir saniye fazla oyalandığı an aklıma geldi. Biliyor olabilir miydi? İzlediğimi bildiği için mi Evie’ye tatlı davranıyordu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum, Rob.”

“Onu evden çıkarman lazım. Yapacağın şey bu.”

Gözlerimin dolduğunu hissettim.

“Ne? Ne dedim ki?”

“Sadece, beni bir tek sen dinliyorsun. Beni bir tek sen anlıyorsun.” Parmaklarımla gözyaşımı sildim. “Bir de ne var biliyor musun?” Ona Chloe’nin bavulunda bulduğum bebek fotoğrafından bahsettim. “Evie’nin değil şükür. Bu cidden tuhaf olurdu. Kendi fotoğrafı olduğunu söyledi. Bu sence de tuhaf değil mi? Kim kendi bebeklik fotoğrafını yanında taşır ki?”

Robyn başını iki yana salladı. “Bir şeyler çok yanlış.”

“Aynen öyle. Ama Richard...”

“Of, sıçayım Richard’a. İçgüdülerine güven. Okuldan Lucille’i hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum.” Lucille bizim sınıftaki kızlardan biriydi.

“Okuldan sonra onu beklediğimiz ama gelmediği günü hatırlıyor musun? Epey bir beklemiştik ve ben artık eve gitmek istemiştım. Yetmişti. Çoktan gittiğini düşünmüştüm. Hatırladın mı?”

Başımla onayladım.

“Ama senin içinde bir his vardı. Yerinden kımıldamadın. Bir sorun olduğunu düşünüyordun. Öyle demiştin. Bir şeyler yolunda değil, içimde kötü bir his var. Biz de onu aramaya çıkmıştık ve kendini yangın merdivenine kazayla kilitlediği ortaya çıkmıştı. Cuma günü öğleden sonra. Hatırladın mı?”

“Elbette.” Zavallı Lucille. Tamamen panik olmuştu. Pazartesiye kadar orada mahsur kalacağını düşünüyordu ve muhtemelen öyle de olurdu. Açlıktan gebereceğinden ve bulunana kadar öleceğinden emindi.

“Senin içgüdülerin kuvvetlidir, Jo. Hep öyleydi. Onu evinden çıkarmak için ne gerekiyorsa yap.”

“Ama nasıl?”

“Bilmiyorum, Jo. Ama bir yolunu bulursun. Bulacağını biliyorum.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Döndüğümde Richard oturma odasında Evie'ye mamasını yediriyordu. Birbirlerine öyle hayran hayran bakıyorlardı ki Oscar kuyruğunu kitaplığa vura vura sallayıp yanıma gelene kadar içeri girdiğimi duymadılar bile.

Richard başını kaldırıp baktı. "Nasıl geçti?"

"İyi. İyiydi." Reçete yazdırmak, sonra da Robyn'le öyle yemeği hakkında bir şeyler geveledim. "Chloe nerede?"

"Dışarıda, arkadaşıyla."

"Roxanne mi?"

"Evet, işte o. Bana doktorun ne dediğini anlat."

"Bana ilaç verdi. Anksiyete için." Eve dönerken eczaneden aldığım tabletleri gösterdim.

Başını ciddiyetle yukarı aşağı salladı. "İyi, iyi. Neden bir tane alıp uzanmıyorsun?"

Neden uzanacaktım ki? Uzanmak istemiyordum. Yol boyunca Robyn'in dediklerini düşünmüştüm: *İçgüdülerine güven, Jo. Ve onu evinden çıkar.*

Kanepeden kalktım. "Dr. Fletcher bana bakmak için bazı meditasyon videoları verdi," diye yalan söyledim. "Gidip öyle yapacağım. Sonra da biraz dinlenirim."

"İyi fikir," dedi Richard. "Sen o işi hallederken ben de küçük meleşimin uykusu gelene kadar onunla vakit geçireceğim."

Evie'yi bacaklarının üzerinde duracak şekilde kaldırdı. Evie güldü ve olduğu yerde biraz oynadı.

"Seni seviyorum," dedim başını öperek.

Richard bana sıcacık gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Jo. Göreceksin iyi olacağız. Sen de yakında iyileşeceksin."

Bilgisayarımda bir tarayıcı penceresi açıp Diane'in adını yazdım. Bulduğum ilk bağlantı, ölümünden bir hafta sonra Kasım 2013'te yerel bir haber sitesinde çıkan bir haberdirdi. Çok fazla bilgi yoktu, sadece bir kadının Basildon yakınlarındaki evinin üçüncü kat balkonundan düştüğünü ve ânında öldüğünü yazıyordu.

Evin fotoğraflarını daha önce görmemiştim. Göz kamaştırıcıydı. Üç katlı, katedral tarzı antrenin bir emlakçının sitesinden alındığı anlaşılan bir resmi vardı. Antrenin ne kadar büyük olduğunu görmek şok etkisi yaratmıştı.

35 yaşındaki Essexli kadın balkondan düşerek öldü.

35 yaşındaki bir kadın evinde üçüncü kat balkonundan düşerek hayatını kaybetti. Kaza, kadının kocası İspanya'nın Madrid kentindeyken meydana geldi. Kadının yanında on bir yaşındaki tek kızları da vardı. Kadın ertesi sabah erken saatlere kadar, düştükten yaklaşık dokuz saat sonra yerel bir marketin eve paket teslim etmeye gelişine kadar bulunamadı.

Polis, kadının ölümünün şüpheli olarak değerlendirildiğini açıkladı.

Arkama yaslandım. Şüpheli mi? Bunu ilk kez duyuyordum. Richard önce Diane'in uzun bir hastalığın ardından öldüğünü

söylemişti, sonra da intihar ettiğini. Ölümünün şüpheli olduğundan hiç bahsetmemişti.

Haber burada bitiyordu ama aynı gazetede dört ay sonra yayımlanmış bir yazı buldum. Bu haberde, polisin başta eve izinsiz giren biri olabileceğini düşündüğü çünkü küçük kızın böyle söylediği belirtilmişti. Kız evde başka birinin sesini duymuş ve tam emin olamasa da annesi düşmeden hemen önce üst balkonda siyah giyimli bir adam gördüğünü sanmış. Ancak dışarıdaki güvenlik kameralarının görüntülerinin incelenmesi ve kapıların içeriden kilitli oluşu da dahil, evde başka birinin olduğuna dair herhangi bir kanıt bulunamaması üzerine, yapılan soruşturma tanığın yaşının küçük oluşu ve kızın şokta olmasıyla birleşince polis iddiayı düşürmüştü.

Otopsi raporunun ardından Essex Adli Tıbbı'nda yapılan soruşturmada ölüm sebebinin intihar olduğu kaydedilmişti.

Bunu okurken bir şey beni rahatsız etti: Diane kızıyla yalnızken neden böyle bir şey yapmıştı? Onu ömür boyu sürecektir bir kedere mahkûm ettiğinin farkında olmalıydı. Eğer gerçekten kendini öldürmeye kararlıysa, onu Richard bulsun diye yapmalıydı, küçük kızı değil.

Ama bu birazdan olacaklarla kıyaslanamazdı bile. Öğrendiklerim karşısında o kadar şaşırmıştım ki Richard'ın geldiğini duymamıştım.

“Evie’yi az önce yatırdım,” dedi arkamdan. “Çok yorulmuştu, zavalılık.”

Arkamı döndüm, yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum.

“Bana neden söylemedin?”

“Neyi söylememişim?”

“Diane’le bir bebeğiniz daha olduğunu?”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Bana neden söylemedin?”

Oturma odasındaydık. Richard bodrumdan bir şişe kırmızı şarap ve iki büyük kadehle dönmüştü. Ne kadar yorgun göründüğünü fark edince şok olmuştum. Acaba Evie yüzünden miydi? Evie’yle geçen bir günün ardından kim olsa böyle yorgun görünürdü.

Richard bana şarap isteyip istemediğimi sormadı. Bir kadehi doldurup bana uzattı. “İlaçlarını alırken içmemen gerektiğini biliyorum...”

Daha içmemiştim ama bunu ona söylemedim. Kadehi aldım. “Teşekkür ederim.”

Pencerenin önünde durmuş, dışarı bakıyordu. “Neden geçmişimi kurcalıyorsun, Joanne?”

Buz gibi sesi boğazımın sıkışmasına neden oldu. Yutkundum. “Kurcalamıyorum. Chloe hakkında daha fazla şey anlamaya çalışıyorum.” Bu bir bakıma doğrudu ama muhtemelen onun düşündüğü şekilde değil. “Onu daha iyi tanımaya çalışıyorum ki yakınlaşalım ve daha iyi bir ilişkimiz olsun. Hem zaten çiftler birbirlerine her şeyi anlatmazlar mı? Sana bekâr bir anneyle büyüdüğümü anlattım, sen de Chloe’ye anlattın. Ki bu da sorun değil ama Chloe benim hakkımda, benim senin hakkında bildiklerimden fazlasını biliyor.”

“Bu doktorunun fikri miydi? Aniden gelişen Chloe’yi anlama ihtiyacı?”

“Bana cevap vermedin,” dedim soruyu geçiştirerek. “Ölmüş bir çocuğun daha varmış. Bana söylemediğine inanamıyorum.”

Bir an tereddüt etti, sonra kanepede yanıma oturdu. “Öyle mi? Jo, aşkım.” Artık sinirli değildi. Avucumun içini öptü. “Neden sana anlatacaktım ki? Bu hayatımın en üzücü kısmı. Ve çok uzun zaman önceydi. Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Evie’ye hamile kaldığında da söylemek aklımın ucundan geçmezdi. O zaman bir kızımı kaybettiğimi bilmek ister miydin gerçekten?”

“Evet. Eğer roller tersine dönseydi ve ben bir bebek kaybetseydim, sen bilmek istemez miydin?”

“Dürüst olayım mı? Hayır. Eğer bunu atlattıysan ve üzerinden çok zaman geçtiyse, bilmeme gerek olmazdı.”

Buna inanmak zordu. Ama belki de bu erkeklerin Mars’tan, kadınların Venüs’ten gelmesiyle alakalı bir durumdu. Richard’ın benim gibi paylaşma ihtiyacı duymadığını biliyordum. Ben ona her şeyi anlatmayı severdim. Ya da eskiden öyleydi. Calpol şişelerini ölümcül zehirler için test ettirmek gibi şeyleri atlamaya başlamadan önce.

Kanepede kolçağa yaslanıp onun yüzüne bakacak şekilde döndüm.

“Adı neydi?”

Gözlerini kadehine dikti. “Sophie.”

“Sophie,” diye tekrarladım. “Güzel isim.”

Richard içkisinden bir yudum aldı.

“Haberde bunun uykuda bebek ölümü olduğu yazıyordu.”

“Evet. Birden oluverdi, ki bunlar hep öyle oluyor ya.”

Elini tutup sıktım. “Çok üzüldüm. Kaç yaşındaydı?”

“Üç aylık.”

“Aman Tanrım! Ben sanmıştım ki...”

“Ne?”

“Çok daha küçükken öldüğünü. Birkaç günlükken.”

“Sence öylesi daha mı kolay olurdu?” diye sordu dişlerini sıkarak.

“Hayır, tabii ki öyle değil.”

Elimi bıraktı ve iki parmağıyla gözlerini ovuşturdu. “Sana neden söylemediğimi anlıyor musun? Neden bu kâbusu hayatımıza taşıyacaktım ki? Bizim mutlu ve sağlıklı bir bebeğimiz var. Geçmişe takılmaya gerek yok.”

“Burada başka bir mevzu daha var, Richard. Belki de bana söylemen daha akıllıca olurdu. Böylece ben de şeyden emin olurdum...”

“Evie’nin başına gelmediğinden mi? Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?”

Şimdi artık Evie’ye karşı neden bu kadar korumacı olduğunu, doğru bebek monitörünü seçerken neden titizlendiği, neden gece gündüz onu kontrol edip durduğunu anlıyordum.

Yerinde kıpırdandı. “Son zamanlarda ani bebek ölümleri çok nadir. Endişelenmeni istemedim. Ben ikimiz yerine de yeterince endişeleniyorum.”

“Çok üzgünüm, Richard. Yine de keşke bana söyleseydin. Özellikle de Chloe buraya gelirken. Olay olduğunda kaç yaşındaydı?”

“Okuduğun haberde yazmıyor muydu?” diye sordu soğuk soğuk.

“Bilmem. Sonuna gelemeden sen geldin.”

“Chloe on bir yaşındaydı.”

“On bir mi?” Ne dediğini anlamaya çalıştım. “Yani...”

“Doğru. Sophie, Diane’den çok da önce ölmemişti. Aslında arada iki ay vardı.”

“Tanrım, ne korkunç!”

Başını yukarı aşağı sallayarak kadehine baktı.

“İki kız arasında da bayağı yaş farkı var. En az on yıl.”

“Sophie güzel bir kazaydı. Diane başka çocuk istemiyordu ve doğum kontrol hapı kullanıyordu ama biz istisnalardanmı-
şız. Hamile olduğunu öğrendiğinde havalara uçmuştu. İkimiz
de sevinmiştik. Ama hamileliği zor geçmişti ve Diane bununla
başa çıkmakta zorlanmıştı. Sophie doğduktan sonra daha da
kötüleşti.”

“Nasıl kötüleşti?”

Burun kemerini sıktı. “Ben gerçekten çok meşguldüm, o sı-
rada şirketimi kurduğumdan sürekli uzaktaydım. Diane gitgide
daha sinirli, daha asabi olmaya başladı. Durmadan Chloe’den
şikâyet ediyordu ki bu hiç adil değildi. Chloe’nin yeni bebeğe
uyum sağlayamadığını söylüyordu, oysa o Sophie’ye tapıyordu.”

“Diane’e göre Chloe ne yapıyormuş?”

“Sophie’yi ne zaman kucağına alsa Chloe’nin avazı çıktığı
kadar bağırdığını ve bebeği yerine koyana kadar da susmadığını
söylüyordu.”

“Ah, vay canına. Peki Diane nasıl idare etmiş? Yani bebe-
ğini kucağına almak zorundaydı sonuçta! Onu altı kirli bıra-
kamazdı ya!”

“Chloe gündüzleri okula gidiyordu ve ben evdeyken de be-
nimle vakit geçirmeyi seviyordu. Ben çalışırken ofisimde ses-
sizce otururdu. Ama dediğim gibi, Diane’in anlattığı davranış-
ları hiç görmedim.”

Ardından, sanki bir şey hatırlamış gibi kendi kendine gü-
lümsemi. “Bir keresinde Chloe, Sophie’nin tüm oyuncaklarını
ve kıyafetlerini çöpe atmıştı. Bu olmuştu işte.”

“Vay canına, Richard, bu kulağa epey ciddi geliyor. Her za-
manki kardeş rekabetinden öteymiş gibi.”

“Diane aşırı yorgundu, o kadar. Nasıl olduğunu bilirsin.
Chloe’ye hemen sinirleniverirdi.” Elini saçlarından geçirdi.
Düzeltilme isteğine karşı koymam gerekti.

“Belki de Diane doğruyu söylüyordu,” dedim usulca. “Belki de Chloe senin önünde düzgün davranıyordu. Kulağa çok tanıdık geliyor,” diye mırıldandım.

Bana öfkeyle baktı ama hemen geçti. Elimi okşadı. “Chloe’nin küçük bir melek olduğunu söylemiyorum ama Diane’in o dönemki hâlini bilmiyorsun. Annelik ona zor gelmişti. Sonra da Sophie ölünce... Tahmin edersin işte. Diane bununla başa çıkamadı. Yataktan çıkmıyordu. Sanki yaşamaktan vazgeçmişti. Altı yedi hafta sonra biraz toparlamaya başlamıştı. O konferans, onlardan birkaç saatten fazla ilk ayrı kalışımı.”

Elimi yanağına koydum. “Bu senin hatan değildi, Richard.”

Gözleri birden öfkeyle doldu. “Tabii ki benim hatam. Onları asla yalnız bırakmamalıydım. Çok erkendi. Kendimi asla affetmeyeceğim. Asla.”

Birden, Richard’ın bana Sophie’den hiç bahsetmemiş olmasının, geçmişte bırakmak konusundan ısrarından çok suçluluk duyması yüzünden mi olduğunu merak ettim.

“Yapabileceğin hiçbir şey yokmuş,” dedim. “Bir süre uzakta olman gerekiyormuş. Bunun olacağını tahmin edemezdin.”

“Edemez miydim?” Bardağın kalanını kafasına dikti.

“Hayır, Richard. Edemezdin.”

“Öyle diyorsan. Her neyse, bu Chloe’yi daha iyi anlamana yardımcı oluyor mu bari?”

Sesindeki alaycılığı duymazdan gelip başımla onayladım. “Travmatik bir çocukluk geçirmiş. Fark ettiğimden daha da travmatik.”

“Aynen öyle. Ona neden nazik olmam gerektiğini anlıyorsundur. Bu tür bir travmayı asla atlatamazsın. Tanrı biliyor ya denedik. O ve ben bir sürü aile terapisine gittik ama o asla normal hâline dönemedi. Ta ki yatılı okulda birkaç yıl geçirene kadar.”

“Ne konuşuyorsunuz bakalım?”

Konuşmamıza o kadar dalmıştık ki Chloe'nin döndüğünü duymamıştık. Eşikte duruyordu, elleri ceplerinde kapı pervazına yaslanmıştı. Ona gülümsedim. O bana gülümsemedi.

“Sadece sohbet ediyorduk,” dedim. Richard'a döndüm. Beti benzi atmıştı. Ona titrek bir gülümsemeyle baktı.

Tekrar Chloe'ye baktım. Gözlerini kısmış, babasına bakıyordu. Richard kendini benden ayırdı.

“Bir kadeh şarap ister misin, tatlım?” Ses tonu tamamen yanlıştı. Kulağa zorlama, aşırı neşeli geliyordu ve gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

Biliyordu. Onun nasıl biri olduğunu biliyor ama bilmiyor-muş gibi yapıyordu. Ya da belki öyle inkâr ediyordu ki kabul etmeye yüreği elvermiyordu. Ama bir şey aniden netleşiverdi: Richard onu kışkırtmak istemiyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yatmadan önce ofisime dönüp haberi okumayı bitirdim.

Tıpkı Richard'ın dediği gibi, küçük Sophie üç aylıkken ölmüştü. Sophie'nin ani ölümü, mahkemenin Diane'in ölümünün intihar olduğuna karar verirken gösterdiği ana sebepti.

Sandalyemde arkama yaslandım. Belki de Chloe'ye çok sert davranmıştım. Kız çok şey yaşamıştı. Önce küçük kardeşinin ölümü, sonra annesinin en korkunç koşullardaki ölümü. Tüm bunlardan sonra Richard'ın onu yatılı okula gönderdiğine inanamıyordum, her kadar yapışkan ya da zor biri olursa olsun. Daha fazla arkadaşı olsun istemesini anlıyordum ama kız hayatında kalan son kişi tarafından terk edilmiş hissetmiş olmalıydı.

Bir karar verdim. Chloe'yle yakınlaşacaktım. Ona korkacak bir şey olmadığını, sevildiğini ve istediği sürece burada kalabileceğini, buranın evim diyeceği bir yer olduğunu gösterecektim. Zor zamanlar geçirmişti ve çok işimiz vardı ama bu genç kadını yola getirecektim. Beni öldürse bile onun mutlu ve dengeli olmasını sağlayacaktım.

Roxanne temizlik günü için gelmişti. Küçük paltosunu giyip beresini takmış Evie'yi kucağıma almıştım ve tam aşağıya

inecektim ki Chloe antrede Roxanne'i karşıladı. Oturma odasından gelmiş olmalıydı.

"Hadi biraz yukarı çıkalım. Temizliği sonra yaparsın," dedi Chloe.

"Peki ya Bayan A?" diye sordu Roxanne.

"Umursamaz ki. Haberi bile olmaz."

"Neyden haberim olmazmış?" diye sordum gayet iyi duymuş olmama rağmen. Merdivenden indim. "Chloe, ben çiftçi pazarına gidiyorum. Benimle gelmek ister misin? Çok güzel bir pazardır. Hoşuna gidebilecek bir sürü yerel el işi var. Bilirsin, mumlar, eşarplar, öyle şeyler."

Bir an ifadesiz bir yüzle bana baktı. Ama gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. *El işi mi? Mumlar mı? Ne?*

"Sen gidebilirsin," dedi. "Ben burada Evie'yle kalırım." Ona doğru uzandı, Evie de küçük kollarını uzatarak ablasına doğru eğildi.

Ama kararlıydım. Evie'yi kollarımda hoplattım. "Evie'yi de alışverişe götüreceğim. Benimle gel, lütfen. Sana kahve ısmarlarım."

"Niye ki?"

"Yani, kız kıza şöyle bir sohbet edelim diye."

"Aynen, almayayım." Tekrar Roxanne'e döndü.

"Evie konusunda yardımına ihtiyacım var o zaman. Biz pazardayken."

Roxanne'e doğru hafifçe gözlerini devirdi. Roxanne sırt çantasından kulaklıklarını çıkarıp kulağına taktı.

Yirmi dakika sonra, bu evde kapıdan çıkmak o kadar sürüyordu, üçümüz ve Oscar arabadaydık.

"Baban bana annenden bahsetti de," dedim. "Nasıl biriydi?"

Başını o kadar hızlı çevirdi ki üç yüz altmış derece dönmekten durdurabilmesi mucizeydi.

"Sana ne ki?"

“Onun hakkında daha fazlasını bilmek isterim. Nasıl biriydi?”

Başka tarafa baktı, parmağının ucunu cama sürtüyordu. “Normaldi. Annemdi. Mutluydu, sonra üzüldü. Sonra da öldü.”

“Olanlar için üzgünüm, Chloe. Özellikle de orada olduğun için. Çok zor olmuş olmalı.”

“Eh ne yaparsın, olur öyle boktan şeyler.”

Bu benim başıma gelseydi, annemin intiharını ve bütün gece onun cesediyle baş başa kalışımı *boktan şeyler* olarak sınıflandırır mıydım bilmiyordum ama yine de ben Chloe’nin çektiklerini çekmemiştim. Eminim trajik geçmişiyile başa çıkmak için türlü yollar bulmak zorunda kalmıştı.

“Onu çok özleyor olmalısın.”

“Pek değil. Ayrıca ne var, biliyor musun? Seninle annem hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?”

“Bunu anlayabiliyorum. Peki bavulundaki o fotoğraf. Bebek fotoğrafı. O sen değilsin, değil mi? O Sophie olmalı.”

Arabadaki gerilimin yükseldiğini hissedebiliyordum. Sanki hava elektrik yüklenmişti. Her şey olabilirdi. Üzerine gittim. “Sophie’yi de özleyor olmalısın.”

“Onu nasıl özleyebilirim ki? Öldüğünde sadece üç aylıktı. Onu hatırlamıyorum bile. Hem bundan sana ne?”

“Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum, hepsi bu.”

“O zaman öyle kalsın.”

İç çekişimi bastırdım. “Tamam.”

Hoparlörden Elton John’un “Rocket Man” şarkısı yükseliyordu. Sorun etmediğimi göstermek için sesi açtım. Bu tartışma şimdilik sona ermişti.

Chloe telefonumu aramızdaki durduğu yerden aldı. “Üzgünüm ama bu şarkı çok dandik ve değiştiriyorum. Şifren ne?”

Ona yan gözle baktım.

“Şifrem mi?”

“Evet.” Hoparlörleri işaret etti. “Listeyi değiştirebileyim diye.”

“Birkaç dakikalık yolumuz kaldı sadece.”

“Aynen.”

Başımı iki yana sallayıp sesi kısıtım. “Cidden, Chloe. Çok yolumuz kalmadı.” Ona şifremi falan vermeyecektim.

“Müziği değiştirmeme izin verirsen, istediğin konuda konuşabiliriz,” dedi.

“Bir beş sıfır bir.”

Parmağı ekranda gezindi ve müzik bir hiphop şarkısına geçti. Gösterge panelindeki ekrana göre Lil Wayne çalıyordu.

“Bana Sophie’den bahset,” diye sordum gürültünün üzerinden.

Koltuğunda kıpırdandı. “Önce ben birkaç soru sorsam?”

“Tamam. Yeterince adil. Sor bakalım.”

Sesi kısıtı. “Babamla nasıl tanıştın?”

Ona Isabella’yla Richard’ın neredeyse alacakları evi anlattım.

“Yani onunla, o başkasıyla beraberken mi tanıştın?”

“Evet.”

“Hah. İlginç. Peki o nasıl biriydi, Isabella yani?”

“Bilmem. Onula sadece iki kez görüştüm.”

“Güzel mi?”

Yüzümün kızardığını hissettim. “Evet.”

“Ne iş yapıyor?”

“Dansçıydı. Sanırım şimdi bir dans stüdyosu var.”

“Vay be. Seksi bir vücudu olmalı. Nasıl görünüyor?”

İç çekişimi yuttum. Isabella hakkında konuşmak istemiyordum ve neden konuştuğumuzu da bilmiyordum ama dudaklarında alaycı bir tebessümle bir şey söylememi bekliyordu.

“Omuzlarına kadar inen koyu renkli, gür, kıvırcık saçları var,” dedim hızlıca, parmaklarımı kendi ince telli saçlarımdan geçirip kabartmaya çalıştım.

“Cildi güzel mi?”

“Evet, güzel bir cildi var. Şeftalimsi.” Kendi cildimi düşündüm, sürekli yorgun olduğumdan artık hep griydi.

“Yani güzel biri?”

“Evet, bunu zaten söyledim. Çok güzel biri. Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum, Chloe.”

“O zaman babam neden onu senin için şutladı ki?”

“Onu benim için şutlamadı. Kadın onu terk etti.”

“Yani onu seviyor musun?”

“Babanı mı? Bu ne biçim bir soru? Elbette onu seviyorum.”

“Yani, gerçekten mi? Onu *gerçekten* seviyor musun?”

“Evet, Chloe! Onu *gerçekten* seviyorum.”

“Yani onu hiç terk etmeyecek misin?”

Bu sefer kafasını çeviren ben oldum. “Bir saniye. Gitmemi istediğini sanıyordum. Şimdi gidebileceğimden endişeleniyor gibisin.”

Alay edercesine gülümsedi. “Yok, endişeleniyorum diyemem.”

“Eh, gitmeyeceğim, asla. Tamam mı? Onu asla terk etmeyeceğim. Buna alışsan iyi edersin.”

“Onun bir ilişkisi olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Pardon?”

“Eve hiç gelmiyor. Sürekli çalışıyor. Bu sana ne anlatıyor?”

“Sağlam bir iş ahlakı var. Bu da onun bazen seyahat etmesini gerektiriyor.”

“Ama her gece eve geç geliyor.”

“Hayır, gelmiyor. Zaten burada olduğundan beri her gün iş bitti mi hemen evdeydi. Yani ne dediğini anlayamıyorum.”

“Ben gelmeden önce peki?”

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, burnumun ucunu kaşıdım. “Ofiste büyük bir yeniden yapılanma sürecindeler. Şu anda ona çok ihtiyaç duyuluyor.”

“Seni aldatıyor, Joanne. Babam seni sevmiyor. Bunu herkes görebilir, sen hariç.”

“Ne demeye böyle bir şey söylüyorsun? Bir ilişkisi olduğunu nereden bileceksin?”

Homurdanarak güldü. “Birincisi, şu hâline bak! Şişmansın...”

“Hayır, değilim!”

“Sıkıcısın, mutsuzsun, sıkıcı olmanın yanında sıkılıp duruyorsun. Ve kendine onun Evie’yi sevdiğini söyleyebilirsin ama babamın başka bir bebek istemesinin imkânı yok.”

Frene asıldım. O kadar sinirliydim ki arabadan inip kapımı çarptım. Evie’nin kulak tırmalayan bir feryat kopardığını söylememe gerek yok sanırım. Chloe yüzünde tokatlamak istediğim bir sırıtışla arabadan indi.

“Baban çok çalışıyor. Ama sen bunu zaten biliyorsun. Annenleyken de çok çalışıyordu. O zaman da hiç evde olmazdı.”

Başını yana doğru eğdi. “Bir bok bildiğin yok, Joanne. Onun bir ilişkisi var. Kadın süper modele benziyor. Uzun boylu, uzun bacaklı, düz sarı saçlı ve senden çok daha genç.”

“Ay, gerçekten mi? Sanırım bunu kanıtlayacak fotoğrafların da vardır?” diye sordum dişlerimin arasından.

“Biliyorum işte, tamam mı?”

“Sana inanmıyorum.”

“Ee, burası özgür bir ülke. Sen bilirsin.”

“Tamam. Bak ne diyorum. Eve kendin dönebilirsin.”

Köydeydik ama arabayı burada bırakamazdım, bu yüzden geri dönüp üç metre ötedeki park yerine sürdüm ve tekrar indim.

Bebek arabasını bagajdan çıkardım ve hep yaptığım gibi salladım. Geçen seferki gibi kımıldamadan kaldı. Chloe uzandı ama bu sefer ben çekip aldım.

“Ben hallediyorum.” Düğmeye bastım ve araba zarıfçe açıldı. Bu sırada Chloe elleri cebinde öylece duruyordu. Onu görmezden geldim ve Evie’yi arabasına oturttum. Hâlâ ağlıyor, kollarını uzatmış Chloe’ye erişmeye çalışıyordu. Kollarını aşağı ittim.

Çiftçi pazarıyla uğraşamayacaktım. Yolun karşısına geçip markete girdim ve hiç düşünmeden gördüğüm birkaç şeyi aldım. Bu da akşam yemeğine karnabahar, taze fasulye ve peynirle bir şeyler yapacağım anlamına geliyordu.

Arabaya döndüğümde Chloe arabaya yaslanmış, sigara içiyordu.

“Eve yürüyeceksin sanıyordum?” diye tersledim.

“Öyle bir şey demedim. Sen dedin.”

“Aynen öyle. Ben söyledim ve arabayı ben kullanıyorum, bu yüzden yola koyulsan iyi olur.”

“Ne yani, eve kadar on kilometre yürümemi mi istiyorsun?”

“İnsanlara kaba davranırsan böyle olur, Chloe. Yaptıklarının sonuçları var. Sanırım bunu sana daha önce kimse açıklamadı.”

“Vay be, bazen gerçekten sürdüğün teki olabiliyorsun.” Sigarasını söndürme zahmetine girmeden yere attı. “Eve yürümemi, gece anca onda evde olmamı ve babama bunu bana senin yaptırdığımı söylememi istiyorsun yani?”

Tek kaşını kaldırmış bekliyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Arabaya bin.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Günün geri kalanında Chloe'yi görmedim. Roxanne temizliği bitirdikten sonra öğleden sonranın kalanında Chloe'nin odasına kapandıklarını biliyordum. Uğursuz bir sessizlik oluşmadan önce orada gülüşüklerini duyabiliyordum ve ne planladıklarını merak ettim.

Richard'ın eve gelmesi için sabırsızlanıyordum. Biricik kızının söylediklerini anlatmak için. Shelley'yi aradığımda hâlâ içim kaynıyordu. İlk çalışta açtı.

“Jo! Selam! N'aber?” Ses tonu hızlı ve profesyoneldi. Kulağa meşgul geliyordu.

“Selam, seni çok tutmayacağım...”

“Hiç sorun değil. Bir şeye mi ihtiyacın vardı? Ben buralarda bir yerdedir... Sana yardımcı olabilir mi?”

“İş için aramamıştım... şey, aslında aramıştım, aradım.”

“Ne oldu?”

“Shelley, üzgünüm ama burada durumlar değişti ve şu anda bu işi yapmaya devam edemeyeceğim,” dedim tek nefeste.

“Şaka mı yapıyorsun? Neden?”

“Sadece bakıcıyla sorun yaşıyorum. Gerçekten üzgünüm.”

“Ah! Tamam, şey, bunu duyduğuma üzüldüm.”

Bu kadar iyi karşılmasına şaşırmıştım. Belki de şimdiye kadar gösterdiğim birinci sınıf performansla bakarak tekrar onlarla çalışmamdan korkuyordu. Muhtemelen rahatlamıştı.

“Sağ ol, Shelley. Seni yarı yolsa bıraktığının farkındayım...”

“Takma kafana, Jo, burası her zaman çılgındır biliyorsun. Belki başka bir bakıcı bulduğunda tekrar deneriz.”

Kucağımda ağlayan Evie’yle bebek odasındaiken Roxanne’in bisikletiyle gittiğini gördüm. Sonra Richard geç kalacağını, akşam yemeğine yetişmek için elinden geleni yapacağını ama onu beklemememiz gerektiğini, Chloe’yle yememi ve eve döndüğünde bir şeyler yiyeceğini söyleyen bir mesaj attı.

Chloe’yle baş başa yemek yemekten daha kötü bir şey düşünemiyordum gerçekten.

Richard sekiz buçuk gibi eve geldi. Evie neyse ki sakinleşmiş olsa da ben hâlâ bebek odasında idim. Chloe merdivenden seke seke inerken kucağımda Evie’yle sahanlığa çıktım.

“Babiş! Eve geldin!”

Bu bir çeşit ritüele dönmüştü. Chloe onu günlerdir görmemiş gibi kollarını boynuna doladı ve o da keyifle güldü. Başını kaldırıp bana baktı, Chloe başını onun omzuna yaslariken hâlâ gülümsüyordu. Merdivenden inip kocamı karşılamam gerekiyordu aslında ama kımıldayamıyordum. Chloe’ye çok kızgındım ve Richard’ın bir ilişkisi olduğuna dair söyledikleri tadımı kaçırmıştı. Chloe’nin söylediği hiçbir şey doğru olmadığından bunun da yalan olduğunu biliyordum ama Richard’a söylediklerini anlatmak istiyordum. O tatlı sevgi gösterisinin ardında aslında ne kadar iğrenç biri olduğunu *bilmesini* istiyordum. Sonra Simon’la benim sahte fotoğrafımızı ona gösterebilir, Richard da onun ne fena bir yalancı olduğunu bildiğinden bunun bir önemi kalmazdı.

“Selam Joanne,” dedi Richard gülümsemeye devam ederek. Sonra ifadesi karardı. “Her şey yolunda mı? Üzgün görünüyorsun?”

Bunun nasıl görüldüğünün farkındaydım. Hiç iyi izlenim bırakmıyordum. Merdivenin tepesinde durmuş, ağlayan bebeğini tutan kıskanç ikinci eş gibi onları izliyordum. Dışarıdan kim baksa sorunun bende olduğunu düşünürdü.

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Her şey yolunda. Sadece biraz yorgunum.”

“Neden yorgunsun, Joanne?” diye sordu Chloe masum masum, Richard’a daha da sokularak. “Bugün alışverişe gitmek dışında bir şey yapmadın ki.”

Dilimi ısırđım ve yine yalandan gülümsedim. “Haklısın.”

Richard paltosunu çıkardı. Tam asacaktı ki Chloe elinden aldı. “Ben yaparım, babiş. Bütün gün çalıştın. Git de oturma odasında dinlen sen.”

Richard ona sevgiyle gülümseyip başının tepesini öptü. “Teşekkür ederim, tatlım. Akşam yemeğini yedin mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı, sonra da bana döndü. “Ya sen, Joanne?”

Yemediğimi gayet iyi biliyordu. Bir kez daha yalandan gülümsedi. En azından gerektiğinde gülümseme konusunda ustalaşıyordum, bunu yiyorlar mı bilmiyordum gerçi. “Seni bekleriz diye düşünmüştüm, Richard. Ocakta ısınıyor.”

Richard ellerini ovuşturdu. “Harika! Açlıktan ölüyorum.”

Evie’yi mama sandalyesine oturttum. Gerçekten uyuması gerekiyordu ama Richard geldi ya, şimdi uyut uyutabilirsen. Yarım saat falan sonra tekrar deneyecektim.

Yemek masasında Chloe, Richard’ın dibine oturdu ve başını omzuna yasladı. Ona gününün nasıl geçtiğini anlatırken sesi küçük kızlarıinki gibi tizdi. “Sonra Joanne’le beraber köye gittim, Evie konusunda yardımcı olmak için.”

Richard eğlendik mi diye sordu. Sanırım olanlara böyle de diyebilirdik. Ona neredeyse gerçeği söyleyecektim; eğlenmediğimizi, kızının şımarık ve ayrıca akli dengesi bozuk olduğunu, onunla gerçekten yakınlaşmak istediğimi ama benim de bir sınıırım olduğunu.

“Sadece market alışverişıydı,” dedim. “Öyle özel bir şey değil.”

İkisi de başlarını bana doğru eğdi, gülümsüyorlardı ama sanki daha fazlasını söylemem gerekiyormuş gibi biraz da şaşkınlardı. Yan odada bir telefon çaldı. Benimki değildi. Chloe ayağa fırlayıp odadan koşar adım çıktı. “Ben bakarım.”

Öne doğru eğildim. “Bugün bana ne dediği hakkında bir fikrin var mı?”

Richard’ın omuzları düştü. “Yine ne dedi?” diye sordu dişlerini sıkarak.

“Görünüşe göre bir ilişkin varmış.” Arkama yaslanıp yüzünü şok bürümelerini bekledim.

Kendi kendine güldü. “Kiminle?”

Chloe’nin diğer odada konuştuğunu duyabiliyordum. “Uzun boylu, sarışın, genç, güzel ve çok uzun bacaklı bir kadınla.”

Çenesini ovuşturdu. “Anladım. Şaka yaptığını biliyorsun, değil mi?”

Elimi havaya kaldırdım ve geri indirdim. “Şaka yapmıyordu.”

“Hayır, tabii ki yapmıyordu. Çünkü tahmin edersin ki genç, uzun boylu, güzel ve uzun bacaklı kadınlar benimle ilişki yaşamak için kapımı aşındırıyor. Bana sık sık Brad Pitt’e benzediğim söylenir, sadece daha yakışıklı ve daha formdayım.”

“Şaka yapmıyordu, Richard.” Evie elindeki boş bardağı yere fırlattı. Onu yerden alıp yerine çingırağını verdim. “Eski sevgililerini duyunca çok etkilendi. Bana Isabella hakkında sorular sorup durdu. Sonra da bana yine senin beni sevmediğini söyledi.”

Richard dünyanın bütün yükü omuzlarındaymış gibi iç çekti. “Joanne, lütfen. Artık sıkılmaya başladı ve açıkçası kulağa hiç Chloe gibi gelmiyor. Buna inanamıyorum.”

İşte o zaman Chloe’nin bana kurduğu tuzağa düştüğümü fark ettim. Richard’ın bir ilişkisi olduğuna dair bu hikâyeyi ona anlatmamı istediği için uydurmuştu, böylece eve kapanıp kalmış, kıskanç, güvensiz bir eş gibi görünecektim. Ayrıca Richard haklıydı. Yani, kocamı deliler gibi seviyordum ama bir süper modelle birlikte olması da pek olası değildi.

“Chloe’yle ne alıp veremediğin var anlamıyorum. Senin böyle bir kadın olduğunu düşünmemiştim. Gerçekten düşünmemiştim.”

“Nasıl bir kadın yani?”

“Bir babanın başka evliliğinden olan kızına yakın oluşunu kabullenemeyen. Bugünlerde senden yalnızca şikâyet dinliyorum. Chloe sana çok iyi davranıyor. Sürekli yardımcı olmaya çabılıyor. Konu o olduğunda neden bu kadar inat ettiğini anlayamıyorum.”

“Richard. Bunu sana yine söylemekten nefret ediyorum ama onu pek iyi tanıdığını sanmıyorum.”

Çatalını şangırtıyla düşürdü. “Benimle bu şekilde konuşmaya cüret etme.”

“İğrenç veledin teki. Kafayı resmen sana takmış. Seninle arasına giren herkesten nefret ediyor.”

“Chloe’yle arama kimse giremez.”

“Ama o girebileceklerini *düşünüyor*. Buna ben de dahilim, Evie de. Ve o bu evden ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyi.”

Tam o sırada Chloe küçük bir kız gibi hoplaya zıplaya odaya döndü. Eğilip Evie’nin yanağını öptü ve Evie’nin keyifle sırtırtmasına neden oldu.

“Yatakta vardı on kişi ve küçük olan dedi ki, ‘Yuvarlan! Yuvarlan!’” Chloc mutlu mutlu şarkı söylerken elleri bacaklarının

arasındaydı, Evie'ye bakıyordu. Evie kıkırdayıp duruyordu. Muhteşem. Oscarlık bir performans daha. İşe de yarıyordu. Richard ona gözleri dolu dolu, hayranlıkla bakıyordu. Aklıma bunu Chloe küçükken ona söylemiş olabileceği geldi, tıpkı şimdi Evie'ye söylediği gibi.

“Sonra hepsi yuvarlandı ve biri düştü!” dedi Chloe, Evie'nin başına bir öpücük kondurup bitirdikten sonra babasının yanına hoplayıverdi. Richard korumacı kolunu onun omzuna doladı ve bana şeytanın ete kemiğe bürünmüş hâliymişim gibi baktı.

“Şey... bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum da,” dedi Chloe.

“Ne demek istiyorsun, tatlım?”

“Evet,” dedim. “Ne demek istiyorsun, tatlım?”

Bana yan gözle bakıp hafifçe gülümsedi. Sırtımdan aşağı bir ürperti inmesine neden oldu.

“Mesele şu ki, ben çok sıkıldım.”

Richard dilini şaklattı. “Üzgünüm, tatlım. Burada seni eğlendirecek pek bir şey olmadığını biliyorum.”

“Aynen. Ben de bu yüzden gitmeyi düşünüyorum.”

Richard bana dehşet dolu gözlerle baktı, bir şekilde bunun benim hatam olduğunu ima eder gibi. Kalbim dans ederken mutluluğumu belli etmemeye çalıştım. Aslında sevinçten zıplamamak için bütün irademi kullanmam gerekti.

“Tatlım! Neden?” diye bağırdı Richard. “Burası senin evin! Burada kendini evinde hissetmiyor musun?”

“Yani...” Chloe tabağındaki yemeklerle oynadı.

“Ama neden bu kadar erken?” diye sordu Richard.

“Richard,” diye araya girdim. “İstiyorsa bırak gitsin. Chloe madem sıkılmış, arkadaşlarının yanına dönmeli. Bu onun için hiç adil değil.”

Richard bana dik dik baktı. “Ama sen nasıl başa çıkacaksın?”

Gülümsedim. “Her zaman nasıl yapıyorsam öyle, canım.”

“Ama işin ne olacak?”

“Bunun sorun olacağını sanmıyorum,” dedi Chloe. “Olmaz, değil mi Joanne?” Yandığımı hissettim. Gülümsemesine bakılırsa, istifa ettiğimi zaten biliyordu. Telefon görüşmemi dinlemiş olmalıydı.

“Ne oldu?” diye sordu Richard.

Evie’nin mama sandalyesinde yan yatarak babasına uzanışını izliyordum ancak babası hiç huyu olmadığı hâlde onu görmezden geliyordu. Evie sabırsızlandı ve oyuncak filini yere attı. Oyuncakçı yerden aldım, üfledim, havada salladım ve ona geri verdim. O da hemen geri fırlattı. Richard fark etmemiş gibi yapmakta o kadar iyi bir iş çıkarıyordu ki sanki Evie odada bile değildi. Eminim Chloe burada olduğu için böyleydi. Chloe etraftayken Evie’ye fazla ilgi göstermekten kaçındığını fark etmiştim. Ya da artık göstermiyordu çünkü eskiden böyle değildi, bu da bana onun bir şeyi fark ettiğini söylüyordu. Richard ona mamasını verirken Chloe’nin Evie’ye nasıl baktığını düşündüm, ona içerliyordu sanki ve acaba Richard da mı fark etti diye merak ettim.

“İşine ne oldu?” diye sordu Richard tekrar.

Yerime geri oturdum. “Ne yazık ki tahmin ettikleri kadar fazla iş yokmuş.” Bunu söylerken doğrudan Chloe’ye baktım, istiyorsa karşı çıksındı bakalım.

“Kötü olmuş,” dedi Richard. “Ama belki de iyi olmuştur.”

“Böylece evin tadilatına ayıracak daha fazla zamanın kalacak,” dedi Chloe gülümseyerek. “Neyse, artık bana ihtiyaç kalmadığına göre Londra’ya dönebilirim.”

“Bence bu çok mantıklı,” dedim. Richard’ın karşı çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

“Ama ben gelecek hafta çarşamba gideceğim. O zamana hâlâ burada olacak mısın? Cuma dönmüş olurum.”

Chloe başını kaldırıp ona baktı. “Gidiyor musun? Nereye?”

“Girişim Sermayesi Zirvesi için Amsterdam’a.”

“Bana bir şey olmaz, Richard,” dedim sıkılı dudaklarımın arasından.

“Belki babam dönene kadar kalabilirim,” dedi Chloe.

“Teşekkür ederim ama gerçekten gerek yok. Evie’yle yalnız kalmaya alışkınım.”

“Bence kalsam daha iyi olur.”

“Sadece bana daha fazla iş çıkarırsın. Cidden. Git sen.”

“Bence kalmalıyım. Sen ne düşünüyorsun, babış?”

Richard kızına gururla gülümsedi. “Bak ne diyeceğim. Seyahatten döndüğümde işten izin alırım ve beraber kaliteli zaman geçiririz. Sadece sen ve ben. Bunu daha önce yapmalıydım.”

“Sorun değil, babış. Tüm bu güzel şeyleri karşılamak için çalışmak zorundasın.” Kolunu şöyle bir savurup etrafı işaret etti. “Joanna’ya da bakman gerekiyor.”

Bu maskaralıktan o kadar sıkılmışımdı ki kendimi elimi kaldırırken buldum. “Aslında Joanne olacak.”

Richard’a döndü. “Ben de öyle dedim!”

Richard onu nazikçe susturdu.

“Ayrıca,” diye devam ettim, “babandan asla para istemedim. Bu evi baban aldı, evet, bu doğru...”

“İçindeki her şeyi de,” dedi Chloe donuk bir sesle.

“Chloe. Lütfen,” diye nazikçe uyardı Richard.

“İçindeki her şeyi de, evet ama bu kararları ona bırakıyorum.” Ki bu tam olarak doğru değildi ama bu noktada ince ele-yip sık dokuyamayacaktım artık. “Ben kendime bakabilirim,” dedim sertçe.

Chloe başını yana eğdi. “Gerçekten mi? Nasıl?”

Saçımı arkaya attım. “Şey, mesela kıyafetlerimi kendim alıyorum.”

Beni yan gözle süzdü. “Deme ya,” diye mırıldandı.

“Hem bilmiyor olabilirsin, Chloe ama benim kendi param var.”

“Ay, pardon, ben de seni emlakçı sanıyordum. Sana para kaldığını bilmiyordum. Havalıymış!”

Richard demin kıkırdamış mıydı? Bana döndü, birden ciddileşmiş ve kaşları çatılmıştı. “Bu doğru. Joanne’in kendi küçük birikimi var.”

“İlginç,” dedi Chloe. “Peki bunu nasıl yaptın? Babamdan önce başka bir zengin kocan mı vardı?” Gözlerini kocaman açarak öne eğildi. “Onu parası için mi öldürdün?”

“Chloe, lütfen,” dedi Richard.

“Sadece şaka yapıyordum, babaş.”

“Biliyorum ama yine de.”

Doğrudan Chloe’nin gözlerinin içine baktım. “Babanın parası umurumda değil. Onu sevdiğim için buradayım. Sen buna inanmayabilirsin ama bu benden çok senin hakkında bir şeyler anlatıyor.”

Sessizlik günlerce sürecekmış gibi geldi. İlk konuşan Chloe oldu. “Her neyse, madem kalmamı istiyorsun, babaş, sen gelene kadar seve seve kalırım.”

Richard başının tepesini öptü. “Teşekkür ederim.”

Son bir kez denedim. “Gerçekten, tek başıma gayet iyi idare ederim. Buna alışığım. Kalmana gerek yok.”

Chloe’nin çenesi titremeye başladı. “Seninle hiçbir şeyi doğru yapamıyorum, değil mi? Sadece yardım etmeye çalışıyorum ya.” Birden gözleri doldu, görünmez bir musluğu açmış gibi. Yanaklarını parmağının ucuyla sildi. “Benden hoşlanman için başka ne yapmak gerekiyor bilmiyorum, Joanne. Gerçekten bilmiyorum.” Altdudağını bükerek Richard’a döndü. “Neyi yanlış yapıyorum, babaş?”

Galiba çılgılık atacaktım. Richard elimi tuttu ve öyle sert sıktı ki eklemleri bembeyaz oldu. “Tabii ki hiçbir şeyi yanlış

yapmıyorsun, tatlım. Ben yokken Joanne burada olduğun için çok mutlu olur. Değil mi, Joanne?”

Bırakmıyordu. Bu savaşı kazanamayacaktım. O çok değerli kızının ağzından çıkan her kelimeye inanmak istiyordu ve yapacağım ya da söyleyeceğim hiçbir şey onu aksine ikna edemezdi.

“Ayrıca burası bizim olduğu kadar senin de evin. Doğru değil mi, Jo?”

“Elbette. Burası senin evin, Chloe.”

Richard elimi bir kez daha sıktı, bu sefer daha nazikti.

“Richard yokken burada kalabilirsin. Zaten sadece iki günlüğüne gidiyor.”

Yanlış bir şey söylemişim. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda anlamışım. “Ama ondan sonra da istediğin kadar kal lütfen. Burası bizim olduğu kadar senin de evin.”

Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Tamam. Sanırım kalacağım.”

O gece telefonuma video uygulamasını tekrar indirdim. Söylemeye gerek yok ama Richard misafir odasına çekilmişti.

Videolar hâlâ izlenebilir durumda mıydı emin değildim ancak aboneliği iptal etmediğimden –aklıma bile gelmemişti– giriş yaptığımda videoların hâlâ durmasını umuyordum.

Ve duruyorlardı.

Onları tekrar gözden geçirdim. Hepsini. Richard’a gösterebileceğim, Chloe’nin sandığı kadar masum olmadığını gösteren bir şey mutlaka olmalıydı. Üzerinde oynanmış fotoğrafı Richard’a göstermeden önce bulmalıydım. Ona göstereceğinden emin değildim ama aksi için bir sebep de göremiyordum. Hem Richard bana inansa bile, ki bunda şüpheliydim çünkü

bu kıymetli kızının yalancı olduğunu kabullenmesi anlamına gelirdi, yine de Simon'ı kovardı.

Eşeği sağlam kazığa bağlamak lazımdı.

Videoları gözlerim kumla dolmuş hissedene kadar arka arkaya izledim ama hiçbir şey bulamadım, en azından daha önce görmediğim bir şey yoktu, bu yüzden tekrar izledim. Çünkü o kızla ilgili yolunda olmayan bir şeyler vardı ve ben bunu bulacaktım. Ne kadar süreceği de umurumda değildi.

İki saat elli beş dakika. Beni yatakta doğrultacak bir şey bulmam işte o kadar sürmüştü.

Karanlıktı, akşamın geç saatleriydi. Evie bebek odasında uyuyordu. Biz alt katta olmalıydık. Bir noktada bir hareket oldu. Evie'nin küçük gece lambası yanmıyordu ama gözlerinizi kısıp baktığınızda karşı duvarda bir gölge görülebiliyordu.

Chloe. Odanın köşesine çömelmişti. Sonra Evie ağlamaya başladı ve bir saniye sonra gölge odadan çıkıp gitti.

Elimle ağzımı kapatarak doğruldum. Richard bebek odasına geldi. Gece lambasını yaktı, Evie'yi kucağına alıp yatıştırdı ve biberon ısıtıcısını kurcaladı.

Sonra da hiçbir şey olmadı. İki saat sonra gelip Evie'yi almam ve odama götürmem hariç. Ama ardından gelen görüntülerin her saniyesini yüreğim ağzımda izledim. Çünkü Chloe'nin orada, karanlıkta çömelmiş hâlde ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama gerçekten ödüm kopmuştu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Chloe erkenciydi. Alışılmadık. Hele de cumartesi olduğu düşünülürse. Kalçamda Evie'yle yukarıda, odamdaydım. Kahvemi yudumlarken pencereden dışarı bakıyordum, Richard ve Chloe bahçedeydiler. Sırtları bana dönüktü. Richard elini gözlerine siper edip etrafa bakındı. Yüzünü bana döndüğünde o kadar şaşırdım ki küt küt atan kalbimle bir adım geri çekildim.

Kil atışları için kullandığı tüfeği elindeydi. Açıktı ve güvenle kolunun altına sıkıştırılmıştı ama yine de... o şeyden nefret ediyordum.

Evie'yi yatırıp aşağı koştum.

“Ne yapıyorsunuz?”

Şimdi tüfek Chloe'deydi. Kapalıydı. Bana nişan aldı.

“Tatlım. Lütfen,” dedi Richard namluyu nazikçe aşağı iterek.

“Şaka yapıyordum.”

“Biliyorum ama komik değil.”

“Chloe'ye atış yapmayı mı öğretiyorsun?” diye sordum, yumruklarımı belime dayamıştım.

“Lütfen abartma, Joanne. Dolu değil.”

“Abartma mı?” Harika. Üvey kızım tımarhanelikti ve babası ona atış yapmayı öğretiyordu. Ama abartan ben oluyordum.

“Amsterdam'dan döndüğümde Chloe'yi güvercin vurmaya götüreceğim. Ona tüfeği nasıl kullanacağını göstereyim dedim.”

“Ascot'a mı?” diye geveledim, sanki fark edecekmiş gibi.

“Bu sefer değil. Brookwood’a gideceğiz.” Chloe’nin omzunu şefkatle sıktı.

Kollarımı kavuşturup, “Ee, harikaymış,” dedim ters ters. Bu arada Chloe tüfeği ne bulduysa ona, göğ, köpeğ, bana doğrultuyordu. Her yeni hedefe geçtiğinde de küçük bir “Dıkşın!” sesi çıkarıyordu.

Richard tüfeği Chloe’dan alıp açtı, tekrar kolunun kıvrımına yerleştirdi ve diğer kolunu Chloe’nin omzuna doladı.

“*Lütfen* şunu kaldırır mısın? Kilitli bir yerlere?”

Chloe bana Noel’i çalan Grinch’mişim gibi baktı.

“Zaten hep kilitli duruyor, Joanne,” dedi Richard düz bir sesle. Ki bu doğrudu. Çalışma odasında kilitli bir dolapta duruyordu, oda da çoğu zaman kilitli oluyordu.

“Eh, şu anda kilitli değil ama,” dedim sertçe.

“Bu gerekli miydi? Chloe’ye tüfeğini göstermen?” diye sordum Richard’a içeri girdiğinde.

“Niye sürekli böyle abartıyorsun anlamıyorum, Jo. Gerçekten. Sana dolu olmadığını söyledim. Niye böyle davranıyorsun?”

“Chloe’nin geçen gece bebek odasında saklanmasına ne dersin?” diye söyleyiverdim.

Gözlerini birkaç kez kırptırdı. “Saklanmak derken?”

“Onu gördüm.”

Gözlerini kapadı. “Joanne. Lütfen.”

“Sana doğruyu söylüyorum.”

“Chloe’yle vakit geçirdim diye mi böyle yapıyorsun? Baba-kız baş başa vakit geçirip eğlendik diye mi? Bu yüzden mi?”

Ben daha karşı çıkma fırsatı bulamadan çıkıp gitti.

Evie’yi karyolasına yatırdım, monitörü aldım ve kordondan parmak uçlarımda ofisime gittim. Chloe’nin nerede

olduğumu bilmesini istemediğim için kendi evimde hırsız gibi yürüyordum. Gelecek hafta sonundan sonra gidecek miydi? Tanrım, bu harika olurdu. Richard ve Evie'yle yalnız kalmak istiyordum artık. Bir daha asla yalnız oluşumdan şikâyet etmeyecektim. Asla. Ancak Chloe bu konuda doğruyu mu söylüyordu. Bu, bizi ayırma ya da beni gönderme planından vazgeçtiği anlamına gelirdi ve nedense bunu pek inandırıcı bulmuyordum.

Ona güvenmiyordum. Onun hakkında olumlu düşünmeye, trajik çocukluğunu da düşününce... tuhaf oluşunun pek de şaşırtıcı olmadığını kabul etmeye ve onunla ilişkiyi güçlendirmeye hazırdım. Ama ya trajik çocukluğuyla bir *ilgisi* varsa? Ya... Tanrım. Bunu düşünmeye bile katlanamıyordum ama aynı zamanda düşünmek de zorundaydım.

Eğer Chloe, Diane'in Richard'a iddia ettiği gibi küçük kardeşini kıskanıyorduyorsa, onun ölümüyle de bir alakası olabilir miydi?

Kapıyı arkamdan kapayıp bilgisayarını açtım. Essex gazetesinin çevrimiçi haberlerine geri döndüm. Her iki haber de aynı gazeteci tarafından yazılmıştı: Jim Preston. Arama çubuğuna adını girdim ve aynı yerel gazetede onun imzasıyla yayımlanmış bir dizi başka haber buldum. Suç haberlerine atanmış olmalıydı çünkü hep bu konuda yazmıştı. Bu ve ölümle sonuçlanan araba kazaları. Adı geçen son haber 15 Nisan 2014 tarihliydi, sonra da başka bir şey yoktu.

Arkama yaslanıp parmağımla çeneme vurdum. Keşke şu Jim Preston'la konuşabilsem de Chloe hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenebilseydim. Sophie'nin ölümü hakkında spekülasyonlar var mıydı? Chloe'nin dahline dair söylentiler?

Bazı sosyal medya bağlantıları ve belki bir form ya da e-posta adresi bulurum diye internet sitesinin Bize Ulaşın sayfasına tıkladığımdan Satış ve Reklam, hatta şikâyet departmanı gibi çeşitli departmanlar için birkaç telefon numarası bulunca çok şaşırdım.

İçerik editörü Jeff Stubbs'ı deneyecektim çünkü satış elemanlarının neden bahsettiğimi anlayacaklarını sanmıyordum. Pazartesiye kadar beklemem gerektiğini sanmıştım ama diğerleri gibi bunun da bir cep telefonu numarası olduğunu fark ettim. Sanırım insanlar bugünlerde uzaktan çalışıyordu.

“Kim?” diye sordu Jeff Stubbs. Onu cumartesi cumartesi aramamdan hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu, sadece şaşırmıştı. Sorumu tekrarladım. Elimde yerel bir haber olduğuna ama geçmişte Jim Preston'la bir işimiz olduğundan bunu yalnızca ona vermek istediğime dair küçük bir yalan attım. Bir suç haberi, dedim. Gerçek suç. Çok karanlık. Jeff Stubbs'ın hâlâ kimden bahsettiğime dair bir fikri yoktu. *Essexli kadın balkondan düşerek öldü* haberinden bahsettim. Tuşlama sesi duydum.

“Ah, evet, buldum. Jim Preston. Sanırım haber işinden emekli oldu.”

“Aa.” Hayal kırıklığı vurdu. 2014'te emekli olduysa, hâlâ hayattı mıydı ki? “Sizde numarası var mı? Bu gerçekten önemli.”

Aklı başında kimse tanımadığı birine numara vermezdi. En fazla Jim Preston'ı arayıp mesajımı ileteceğini söylemesini umuyordum.

“Bir saniye.” Biraz daha tuşlama. “Kaleminiz var mı?” O kadar şaşırdım ki alelacele kalem bulmaya çalıştım ama çoktan numarayı söylemeye başladığından tekrar ettirmek zorunda kaldım. Pencereden baktığımda Chloe'nin bisikletimle gittiğini gördüm. Sürekli bana sormadan bisikletimi aldığı için içimde kabaran öfkeyi bastırdım. Ne de olsa Jim Preston'ı aramak için onun yokluğundan daha mükemmel bir zamanlama olamazdı.

Ama ona ne diyecektim? Kocamın kızının sınırdaki kişilik bozukluğu olan psikopatın teki olduğundan şüphelendiğimi, bebeğimin bekasından endişe duyduğumu ve herhangi bir tavsiyesi olup olmadığını mı?

Kendime Robyn'in söylediklerini hatırlattım. *İçgüdülerine güven*. İçgüdülerim şu anda çılgılık çılgıydı. Bu genç kadında çok ama çok yanlış bir şeyler olduğunu ve ne olduğunu bulamazsam birilerinin zarar göreceğini söylüyorlardı.

Numarayı aradım. İkinci çalışta bir erkek sesi cevap verdi.

“Bay Preston? İsmim Joanne Atkinson.”

Sonraki on dakika hiçbir anlamı olmayan şeyler saçmalayıp durdum çünkü bu konuşmaya hazırlıklı değildim. En azından Jim vakayı iyi hatırlıyordu.

“Sıradışı bir hikâyeydi. Tahmin edebileceğiniz gibi çok da dramatik. Ama size nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum. Bayan Atkinson'ın ölümüyle alakalı tüm bilgiler kamuya açık.”

Bayan Atkinson'ın ölümü demesinden rahatsız oldum. Bir uyarı gibi geldi, ne de olsa ben de Bayan Atkinson'dım. “Şey... daha önce de söylediğim gibi, üvey kızım bizimle yaşamaya başladı ama çok içine kapanık, çok utangaç ve uyum sağlamasına nasıl yardımcı olabilirim diye merak ediyorum.” Konuştukça uydurduğum barizdi. “Onun bakış açısına göre neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Makalede, ikincisinde yani, eve giren biri olabileceğini belirtmişsiniz. Ama sonra polis bu ihtimali elemiş. Neden elediklerini biliyor musunuz?”

“Çünkü eve giren biri yoktu.”

“Ama nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü kız fikrini değiştirdi. O zaman polisle konuşmuştum. Komşular o gün bir arabanın geçtiğini görmediklerini söyleyince kızın hikâyesini değiştirdiğini söylediler. Anlayacağınız üzere, komşular kilometrelerce ötede olsa da hepsi tek bir yol üzerinde yaşıyordu. Bu insanlar ne zaman bir araba geçse

fark eder. Ama o gece bir arabanın geçtiğini ne gören ne de duyan olmuş. Zorla giren kişi, eğer varsa ve muhtemelen bir şeyler çalmak için oradaysa yaya olarak gelmiş olmalı. Ayrıca mülkün ön kapısı her zamanki gibi kilitliymiş. Kapıdaki parmak izleri de sadece bakkala, Richard ve Diane Atkinson'la Chloe'ye aitti. Ama hepsi bu kadar da değil. Bay Atkinson gitmeden önce iç güvenlik sistemini de kurmuş. Yani evin her yerinde güvenlik kameraları varmış. Polis o görüntüleri inceleyince o gün eve gelen kimsenin olmadığını da görmüş. Polis bunları Chloe'ye anlatınca da kız hikâyesini değiştirmiş. Belki de yanıldığını, eve giren birinin olmadığını söylemiş. Ama size şunu söyleyeyim, o kızın hikâyesi hakkında benim de şüphelerim vardı.”

“Ne gibi şüpheler?”

“Bence eve giren kişiyi zaman kaybı olduğu fark edilene kadar soruşturmayı kendisinden uzaklaştırmak için uydurdu.”

Elimi hızla ağzıma kapadım. Chloe'de yanlış bir şeyler olduğun farkındaydım ama bu aklımın ucundan bile geçirmemiştin... Annesini ha? Yok. Olamaz.

Gözlerim penceredeydi. Chloe geri dönüyordu. Şu anda uzakta küçük bir noktaydı ama birazdan burada olurdu. Yakınlarda olmamasına rağmen kendimi fısıldarken buldum. “Gerçekten bilmem gerekiyor. Bir bebeğim var, kocam da sık sık dışarıda...”

“Ve o genç hanım sizinle mi yaşıyor?”

“Evet.”

“O hâlde korkuluklara çok yakın durmayın, Bayan Atkinson.”

Jim Preston telefonda daha fazlasını söylemek istemedi. “Pazartesi öğle yemeğinde boşum. St. Paul yakınlarında bir Güney Amerika mekânı var. Adresi size yazarım.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Pazartesi gelmek bilmemişti. Londra'ya arabayla gitmem mümkün olmadığından Evie'yi slingle göğsüme bağlamıştım, sırt çantam da bebek bezleri ve hazır mamalarla doluydu. Arabayla gitmek saatler sürerdi ve St. Paul yakınlarında asla park yeri bulamazdım.

Normalde Evie'yle bir saatlik tren yolculuğu anksiyeteden kasılmama neden olurdu ama bugün evden ve Chloe'den uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum. Jim Preston'ın söyleyeceklerini duymak için de öyle.

Bütün gün dışarıda olacağımı söylemek için mutfak masasının üzerine bir not bıraktım ve Evie ağlamaya başladığında Chloe'yi uyandırmadan evden gizlice çıkabilmemizi umarak parmak uçlarımda ön kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım. Evie onu kat kat giydirdiğimden lahanaya dönmüştü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Chloe. Oturma odasına açılan çift kapıların önünde belirmişti. İçeriden telefonun sesini duyabiliyordum. Bir elmayı ısırıldı.

"Dışarıya," dedim, göğsümde çılgık atan bir bebek varken zor da olsa rahat bir tavırla konuşmaya çalışarak.

"Evet, onu anladım da nereye?"

Sürekli neredeyim, nereye gidiyorum bilme takıntısı da neyin nesiydi?

"Londra'ya gidiyorum."

“Neden?”

“Randevum var. Şeyle...” Doktorumla diyecektim ama onun buradan çok da uzakta olmadığını biliyordu. Neden uzun sürdüğünü bilmek isteyecekti. Açıkçası, potansiyel bir psiko-patla yaşamak çok yorucuydu. Her şeyi düşünmek zorunda kalıyordunuz.

“Bir uzmanla,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Ne tür bir uzman?”

“Tıp uzmanı.” Saati me baktım. “Gerçekten çıkmam gerekiyor.”

“İstersen onu burada bırakabilirsin.” Çenesini o saniye ağlamayı kesen Evie’ye doğrulttu. “Benim için sorun olmaz.”

Ürperdim. “Hiç gerek yok. Arkadaşım Robyn’le görüşeceğim ve o da Evie’yi görmeye can atıyor, o yüzden beraber öyle yemeği yiyeceğiz.”

“Çok hoşmuş. Yani arkadaşınla yemek yiyeceksin, belki hazır oradayken alışveriş de yaparsın.”

“Evet. Belki yaparım.”

“Şehri özledim, burada sıkışıp kaldım.” Dramatik bir iç çekti. “Hey, buldum! Ben de sizinle geleceğim!”

“Hayır! Yani demek istiyorum ki... Uzmanda işim ne kadar sürer bilmiyorum. Bazen saatler sürebiliyor.”

“Sorun değil, yapmak istediğim bir sürü alışveriş var. Sonra seninle buluşup arkadaşınla öğle yemeğine gelebilirim!” Elma koçanını elime verdi. “Gidip çantamı alayım.”

“Bak, Chloe, Robyn’i epeydir görmedim ve ben...”

Çoktan merdiveni yarılamıştı. Arkasına döndü. “Arkadaşın Robyn’i mi? Ama daha geçen hafta onunla öğle yemeği yedin.”

Parmağımla kaşımın üzerini ovaladım. “Sadece biraz zaman geçirmek...”

“Ne yaparak? Sadece sürekli gördüğün bir arkadaşınla öğle yemeği, değil mi? Yoksa babama benimle olmaktan ne kadar nefret ettiğini ve beni arkadaşınla bile tanıştırmadığını mı

söylemeliyim? Bütün gün beni yalnız bırakmakta ısrar ettiğini. Babama bunu mu söylememi istersin?”

Richard’ın benim orijinal kötü üvey anne olduğuma inanmak için daha fazla bahaneye ihtiyacı varmış gibi.

“Aslında, hava yağacağa benziyor. Belki de gitmem. Senin de dediğin gibi, sadece öğle yemeği...”

“Ama Joanne, doktor randevunu unutuyorsun.”

Altdudağımı ısırđım. “Bak. Şehirde yapacak çok işim var, aklım da dolu. Yalnız olmayı tercih ederim gerçekten.”

Ağzının kenarları aşağı döndü ve çenesi titredi.

“Ciddi ciddi ağlamayacaksın, değil mi?”

Eliyle geçiştirdi. “Amaan, şaka yapıyordum. Peki tamam, istediğin gibi olsun.”

Neredeyse rahatlamayla başımı eğcektim. Fikrini değiştirmeden arkamı dönüp hızla kapıya ilerledim.

“Her şey görüldüğü gibi değildir, bilirsin.”

Durdum. Duvara yaslanmış, tırnaklarına bakıyordu.

“Bu da ne demek?”

“Er ya da geç çözmek durumunda kalacaksın.” Basamakların kalanını çıkmak için döndü. “Ne kadar erken o kadar iyi.”

Öğle yemeği randevuma sadece birkaç dakika geç kaldım.

“Joanne?”

Bana beklentiyle gülümseyen adam en fazla kırklarının başında görünüyordu, birkaç tel kır karışmış koyu renk saçları yukarı taranmış, büyük kulakları iyice ortaya çıkmıştı ve otuz iki diş sırtıyordu. Elimi sıkmak için ayağa kalktı. “Jim Preston. Nasılsınız?”

Başımı iki yana salladım. “Özür dilerim. Daha yaşlı birini bekliyordum. Emekli olduğunuzu sanmıştım. Telefon numaranızı alırken öyle demişlerdi.”

“Öyle mi?” Ben sırt çantamı çıkarırken sandalyemi çekti. Bir garson masaya mama sandalyesi getirdi. Evie’yi slingden çıkardım. Çok mutlu görünüyor, ona parmaklarını dalgalandıran Jim Preston’a sırtıyordu.

Belki de daha çok dışarı çıkmalıydık.

“Araba kazaları ve küçük kasaba uyuşturucu meseleleri hakkında yazmaktan emekli oldum diyelim,” dedi Jim tekrar otururken. “Gençken büyük haberler yapma, belki bir gazetecilik ödülü kazanma hayallerim vardı ama sonunda yerel haberler yapar oldum. Sonra karımla benim bir bebeğimiz oldu...” Evie’ye gülümseyip tekrar bana baktı. “Gerçi size anlatmama gerek yok. Gerçek bir işe ihtiyacım vardı, sosyal hakları olan bir işe. Artık bir veri analistiyim. Bu yakınlardaki büyük bankalardan birinde çalışıyorum.”

“Aa, kocam da finans sektöründe.”

Başıyla onayladı. “Evet, hatırlıyorum. Emekli oldu mu?”

“Emekli mi? Tanrım, hayır. O kadar yaşlı değil.” Gülümsedim.

“Öyle demek istemedim... Sadece o zamanlar şirketiyle ilgili bir durum olduğunu hatırlıyorum, kepenk indiriyorlardı gibi bir şey.”

Başımı iki yana salladım. “Emin değilim. Artık kendi butik yatırım şirketini yönetiyor.”

Garson geldi. Jim bir tabak marine edilmiş ızgara tavuk ve pilav söyledi. Ben de aynısından istedim.

“Her neyse,” dedi Jim, garson gittiğinde. “Buraya bunu konuşmaya gelmediniz. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Chloe’nin evde oluşu konusunda endişeliyim. Davranışları çok tuhaf, özellikle de Evie’ye karşı.” İkimiz de ona baktık. Nefes aldım. “Çok endişeleniyorum, Jim. Sana Jim diyebilirim, değil mi?”

“Elbette. Ayrıca seni suçlamıyorum, Joanne. Senin yerinde olsam ben de endişelenirdim.”

“Polise verdiği ilk ifadeyi geri aldığını söylemiştin. Bunu biraz daha açabilir misin? Sanki yalan söylemiş gibi konuşmuştun.”

Çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. “Polisin bana söylediğine göre, ilk başta evde birinin olduğunu ve annesinin düşmeden önce biriyle tartıştığını duyduğunu söylemiş. Bunu doğrularmanın ne kadar zor olduğu kendisine söylendiğinde de telaşlanmış. Yanıldığını, belki de kimseyi duymadığını, sadece annesini duyduğunu söylemiş. Ağzını her açtığında daha birkaç dakika önce söyledikleriyle çelişiyormuş. İşte o zaman babası araya girmiş. Bir avukat tutmuş, hem de iyi bir avukat ve daha fazla sorgulanmasını engellemiş. Bunun kızı için çok üzücü olduğunu söylemiş ama sorumlu dedektifi iyi tanırdım ve kızın yalan söylediğini düşündüklerini ağzından kaçırdı.”

Garson tabaklarımızı önümüze koydu. Kusacaktım. “Sence annesini itti mi?” deyiverdim.

Cevap vermedi.

“Yaptığın haberde polisin onun yalan söylediğini düşündüğünü belirtmemişsin.”

“Kimse bunu kanıtlayamazdı. Ayrıca ya yanıliyorduydum? Belki de şoktaydı ve kafası gerçekten karışmıştı.” Omuz silkti.

“Ama sen kafasının karışmış olduğuna inanmıyorsun.”

“Şöyle söyleyeyim. Bütün gün ölü annesinin yanında beklemesi sence de tuhaf değil mi? On bir yaşındaydı, üç değil. Telefonlardan birinin kablosunu tekrar takıp yardım çağırabilirdi. Ama yapmadı. Ne zaman...”

Elimi kaldırdım. “Bekle. Geri dön. Telefonların kablosunu takmak derken?”

“Ah, evet, bu da haberde yer almadı. Evdeki tüm telefonların kabloları çıkarılmıştı. Hepsinin. Görünüşe göre bu Chloe’nin sevdiği bir oyundu: Anne babası evdeyken çalmasıdır diye tüm telefonların kablolarını çıkarmak. Yine öyle yapmış ama niyeyse...” Bıçağıyla çatalını kaldırdı. “Unutmuş.”

“Unutmuş mu?”

“Bunu yaptığını. Evet.” Öne eğildi. “999’u arasaymış annesinin hayatını kurtarabilirmiş.”

“Ne?” diye bağırdım biraz fazla yüksek sesle ve Evie biberonunu bıraktı. Sesimi alçalttım. “Ama çarpma ânında öldü.”

“Hayır, ölmedi. Kimse tam olarak ne kadar sürede öldüğünü bilmiyor ama yirmi dakika kadar sürmüş olabilir.”

Boştaki elim ağzıma fırladı.

“Ayrıca sana haber yer almayan bir şey daha söyleyeyim. O evi yeniliyorlardı.”

“Öyle mi?”

Başıyla onayladı. “Tüm korkulukları yenileme sürecindeydiler. Üçüncü katın yarısı çoktan sökülüştü. O korkuluklara yaslanan biri kendi canına kıymış olurdu. Kelimenin tam anlamıyla.” Bir elini kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum, içki içmişti. Otopsi raporunu gördüm.”

Alnımı ovaladım. “Sanırım birkaç kadehti,” dedim şeytanın avukatlığını yaparak. “Depresyondaydı. İntihara meyilliydi.”

“O öğleden sonra kahvesine bir parça rom koymuştu. Eli ayağı tutmuyor değildi. Bütün hikâyeye şüpheli. Daha sonra ruh ve sinir hastalıkları biriminde kaldığı döneme ait tıbbi kayıtlara ulaşmaya çalıştım ama biliyorsun, buna karşı yasalar var.”

“Yani Diane’in ne kadar hasta olduğunu biliyor olmalısın,” dedim, hâlâ şeytanın avukatlığına devam ederek. “Çok ciddi sorunların yoksa ruh ve sinir hastalıklarına düşmezsın.”

“Bayan Atkinson’dan bahsetmemiştim. Küçük kızdı bahsediyordum.”

Ağzım beş karış açıldı. “Ruh ve sinir hastalıkları mı? Chloe mi?”

“Bir yıl sonra hikâyenin devamını takip ettim. Buna mesleki merak diyebilirsin. Bu konuda yazmadım ama Chloe’nin bir çocuk psikiyatri hastanesine sevk edildiğini ve oraya annesi

öldükten sonra gittiğini öğrendim. Bunu sormak için Bay Atkinson'ı aradım ama aramalarım dönmeydi. Aramızda kalsın, sanırım araya birilerini soktu. Bence Chloe'nin annesinin ölümüyle bir ilgisi olduğuna dair kesin bir şüphe vardı. Sanırım bir çeşit anlaşma yaptı. Kızı yardım alırsa, yetkililer bu işin peşini bırakacaktı.”

“Bunu yapabilir miydi ki?”

“Bağlantıları da vardı parası da. Yaptı demiyorum bak. Tahmin yürütüyorum.”

Evie biberonunu itti. Onu kenara bırakıp tabağıma baktım. Şu anda bir şey yiyebilmemin imkânı yoktu. “Bir kızları daha olduğunu biliyorum, birkaç aylıkken ölen Sophie.”

Başıyla onayladı. “Evet, ani bebek ölümü. Soruşturma sırasında gündeme geldi. Bayan Atkinson'ın ruh hâlini açıklayabileceği düşünülüyordu.”

“Sence Chloe'nin bununla bir ilgisi var mıydı?” Altdudağı-mı ısırđım.

Bunu düşündü. “Bilmiyorum ve gerçek bu. Mümkün olabileceğini düşünüyor muyum? Evet. Annesini öldürdüğünü düşünüyor muyum? Bilmiyorum ama bu meselede göz ardı edemeyeceğimiz kadar soru var. Ama sana bir şey diyeyim mi, bir keresinde haberim için Bay Atkinson'la konuşmak üzere eve geldiğimde onu Chloe'yle beraber görmüştüm. Onu hemen odadan yollamıştı ama kızın ona bakışını gördüm ve buz gibiydi. İçi ölmüş gibi. Tüylerim diken diken olmuştu. Sonra Bay Atkinson'ın yüzündeki ifadeyi yakaladım ve inan bana, Joanne, ondan korkuyordu. O adam kendi on bir yaşındaki kızından korkuyordu.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

“Kötü haber yani?”

Chloe bebek odasının kapısında dikiliyordu. Ağzına bir üzüm attı.

Ürperdim. “Neden öyle dedin?” diye sordum masum masum, Evie’yi alt değiştirme masasına bırakırken.

“Bin yıldır oradaydın da. Test sonuçları o kadar kötü müydü yani?”

Test sonuçları. “Hayır, yani, evet, sonuçlar kötü. Kötü haber. Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Neyin vardı ki?” diye sordu.

“Söyledim ya. Sadece bazı testler yaptırmak gerekiyordu o kadar.” Evie’nin yanağını okşadım. Gözleri uykuya dalmak üzereymiş gibi titreyordu. “Dediğim gibi, Chloe, şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Yaslandığı kapıdan ayrıldı. “Neyse ne.”

O gittikten sonra, Jim’in anlattıklarını zihnimden geçirdim. Büyük ihtimalle küçük kardeşini ve annesini öldüren dengesiz bir genç kadınla yaşıyordum.

Richard ondan korkuyor muydu? Bu yüzden mi hep onun tarafını tutuyordu? Jim öyle demişti ama ben buna

katıldığımdan emin değildim. Bugün çok şey öğrenmişim ve Richard'ın o kadar derin bir inkâr içinde olduğunu düşünüyordum ki Chloe'nin normal, tatlı ve harika bir çocuk olduğuna kendini ikna etmek için her şeyi yapar ve söylerdi çünkü diğer seçenek düşünülemezdi bile.

Richard eve erken geldi ve ona aile hekimim tarafından Londra'daki bir uzmana, annemin hastalığının bana geçip geçmediğini anlamak için testler yapabilecek birine sevk edildiğini söyledim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Birbirimizden uzaklaşıyormuşuz gibi hissetmeme neden oluyordu ve işler böyle gitmeye devam ederse onu kaybedecektim.

“Bana neden söylemedin?” diye sordu.

“Seni endişelendirmek istemedim.”

“Peki ne dedi?”

“Henüz bilmiyor. Kan testi yaptı.”

Daha sonra Evie'yi yatak odasındaki karyolasına koydum –bu gidişle sonsuza kadar benimle uyuyacaktı– o sırada Richard içeri girdi ve dolaptan bavulunu aldı.

“Yarın,” dedim. “Yarın gidiyorsun.” Nedense fazladan bir günümüz daha olduğunu düşünmüştüm.

Bana üzgün üzgün baktı, kaşları çatılmıştı. “Sakın bana...”

“Hayır, unutmadım.” Kapıyı kapayıp sırtımı dayadım.

“Chloe'nin akıl hastanesine kapatılmasıyla ilgili bana hiçbir şey söylemedin.”

Birden başını çevirdi. İfadesini okuma çalıştım. Kafası mı karışmıştı? Şaşırmış mıydı?

“Bunu nereden duydun?”

“Lütfen konuyu değiştirme, Richard.”

İki kravat çıkarıp inceledi. “Kapatılmadı. Travmatik bir deneyim yaşadı ve ben de ona yardım ayarladım. Bir profesyonelle birkaç seans geçirmesini sağladım. Ne olmuş ki?”

Kollarımı kavuşturdum. “Bunu benden neden sakladın?” Ama birdenbire daha önceki kadar kendimden emin hissetmemeye başlamıştım. Jim Preston onun çocuklar için özel bir psikiyatri merkezine gittiğini söylediğinde, deli gömleği içindeki Chloe’nin metal bir yatağa bağlandığını ve kapısında polisin nöbet beklediğini hayal etmiştim.

“Neden sana söyleyeyim ki? Seni alakadar etmiyor. Chloe’nin anlatabileceği bir hikâye. Annesi öldü, Chloe onunla saatlerce yalnız kaldı, bunun bir çocuğa ne yaptığını hayal edebiliyor musun?”

“Ama bana olaydan hemen sonra özel bir yatılı okula gittiğini söylemiştin.”

“Hayır, söylemedim, Joanne. Sadece öyle varsaydın.” Yatağın üzerinde bir gömleği dikkatle katladı. “Şoktaydı. Terapiye ihtiyacı vardı, hem de çok fazla terapiye. Korkunç bir dönemdi. Ayrıca sen bunu nereden biliyorsun?”

“Nereden bildiğimin bir önemi yok.” Tanrım, Richard haberi yapan gazetecinin izini sürdüğümü öğrenirse beni asla affetmezdi bence.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. “Eğer doğru değilse neden eve zorla giren biri olduğunu söyledi?”

Bana baktı, muhteşem kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. “Bunu sana anlattı mı?”

“Şu geçen günkü haberde yazıyordu. Benim sorum, bu konuda neden fikir değiştirdi? Neden evde biri var dedi de sonra olmadığını söyledi?”

“Kafası karışmıştı. Evin her yerinde güvenlik kameralarımız vardı. O gün evimize kimse gelmedi.”

“Yani uydurdu.”

“Hayır, kafası karışmıştı. Eve giren biri olamayacağını anladı. Kanıtlar bunu gösteriyordu.”

“Bunun garip olduğunu düşünmüyor musun? Annen öldüyse ve evde birinin olduğunu duyduğuna eminsen neden hikâyeni değiştiresin ki? Güvenlik kameraları olsun olmasın? Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?”

“Hayır, düşünmüyorum.” Elini saçından geçirdi. “Bu deliliğe bir son versen artık? Çünkü gerçekten artık bununla başa çıkamıyorum.”

“Bana bak, Richard.” Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Gözlerime bak ve bana Diane’in ölümünün intihar olduğuna yürekten inandığını söyle.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Söyle hadi.”

“Diane kendini öldürdü! Ne yapıyorsun sen?”

“Peki ya Sophie?”

“Ne?”

“Sophie’ye ne oldu? Chloe’nin Sophie’nin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyor musun? Söyle, Richard.”

Yüzündeki şok beni tereddütte bıraktı. Bileklerimi tuttu ve kollarımı itti. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

“Söyle hadi. En ufak bir şüphen olmadığını gözlerinde görmek istiyorum. Söyle işte.”

“Ne ima ediyorsun?”

“Söyleyemiyorsun bile. Bana anlatmadığın ne var, Richard?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun!”

“Bir şey olduğunu biliyorum, bunu biliyorum işte, söyle bana! Chloe’de bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum ve bu beni endişelendiriyor, Richard. Şu anda evde oluşu beni çok endişelendiriyor, bu yüzden bana gerçeği söyle!”

“Sophie’nin ölümüyle alakası falan yoktu, Tanrı aşkına, orada bile değildi!”

Dondum kaldım. “Değil miydi?”

“Sophie öldüğünde Chloe anneannesi ve dedesinde kalıyordu. Kardeşinin yakınında bile değildi.”

Yatağın kenarına oturdum. Az önce söylediklerini akla mantığa oturtmaya çalıştım.

“Neler oluyor, Jo? Cidden Chloe’nin küçük kardeşine zarar vereceğini mi düşünüyorsun? Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?”

“Özür dilerim, ben...”

“Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?” Bana gözlerini kısarak baktı. “İlaçlarını alıyor musun?”

İlaçlarım. Dr. Fletcher’ın yazdığı anksiyete ilaçlarını kastediyordu. “Bunun onunla alakası yok, tamam mı?”

“Yok mu?”

“Hayır. Yok.” Ama birden artık o kadar da emin değildim. Daha demin Chloe’nin kıskançlık yüzünden kardeşini boğduğuna ve aynı şeyi Evie’ye de yapmayı planladığına adım gibi emindim. Şimdiyse Sophie öldüğünde orada bile olmadığını öğrenmiştim. Peki bu beni nasıl bir duruma düşürüyordu?

“Ah, Jo...” Richard ağlayacak gibi görünüyordu. Birdenbire bu konuşma ürkütücü biçimde tanıdık geldi. “İlaçlarını almıyorsun.”

“Ben... almayı unuttum.”

“Almayı mı unuttun? Joanne! Daha kendine bakamıyorsan, kızımıza ve Chloe’ye bakman için sana nasıl güvenebilirim? Sana neler oluyor nereden bileceğim? Doktor ne dedi?”

Ellerimi kenetledim. “Doktor?”

“Bugün görüştüğün uzman! Ona annen gibi paranoyak olduğunu söyledin mi? Kızımın akla gelebilecek en kötü suçları işlediğinden şüphelendiğini? Kendi annesini öldürdüğünü düşündüğünü? Bir de bebek kardeşini?”

“Hayal falan görmüyorum, Richard,” dedim tırnağımı ısırarak.

“Bundan emin misin?”

Ama birden hatırladım. “Sana bir şey göstermem lazım.” Telefonumu bulmaya çalıştım, sonra onu aşağıda unuttuğumu fark ettim. “Hemen dönerim.” Merdivenden aşağı koşturdum ve onu oturma odasındaki sehpanın üzerinde buldum ki bu tuhaftı çünkü onu orada bıraktığımı hatırlamıyordum.

Yukarı çıktığımda nefesim kesilmişti.

“Şuna bir bak.” Güvenlik uygulamasına tıkladım ve istediğimi, Chloe’nin bebek odasının köşesinde çömeldiği videoyu bulana kadar hepsini geçtim.

Richard omzumun üzerinden baktı. “Bu da ne be?”

“Güvenlik uygulaması. Sana bu videoyu göstermek istiyorum, görünce anlayacaksın.”

“Bu uygulamayı telefonundan sildiğini sanıyordum?”

“Tekrar yükledim.”

“Tanrı aşkına, Joanne! Neden?”

“Bir saniye bekle, göstereceğim.”

Ama artık videoyu bulamıyordum. Baktım, baktım, ileri geri kaydırdım, tarihleri kontrol ettim ama yoktu. “Chloe,” diye fısıldadım.

“Şimdi ne yapmış?”

“Geçen gün şifremi aldı. Telefonumu karıştırmış ve silmiş olmalı.”

Richard ellerini kaldırdı, sonra da indirdi. “Belki de video hiç orada değildi! Bunu düşündün mü hiç?”

“Oradaydı! O sildi!”

“Hayır, Joanne! Yapmadı. Hepsi senin kafanda! Chloe’yi Evie’ye zarar vermek isteyen kötü bir güç olarak göstermek için geçmişimdeki trajediyi kullanıyorsun. Kulağa ne kadar delice geldiğinin farkında değil misin gerçekten? Örüntüyü göremiyor musun? Tıpkı onun gibi davranıyorsun...”

Birden durdu. Ama sorun değildi, ne demek istediğini biliyordum. *Tıpkı annen gibi davranıyorsun.* Küçüklüğümden kalma silik ve uzak bir anı geldi aklıma: Anneannem ağlıyor, anneme bunun gerçek olmadığını söylüyor. Sesini bütün beraklığıyla duyabiliyordum. *Bu gerçek değil. Bu olmuyor. Hepsi kafanda.*

“Ben deli değilim, Richard,” diye mırıldandım.

“Değil misin?” Dolaba girdi ve elinde birkaç tişörtle çıkıp onları yatağa attı.

“Chloe annesini öldürmedi. Kardeşini öldürmedi. Hepsi senin kafanda. Chloe şımarık, evet. Muhtemelen babasını biraz fazla sahipleniyor, evet. Bunu kabul ediyorum ama suç değil ya. Oysa senin yaptığın suç. Ona yönelttiğin bu iğrenç suçlamalar... O daha yeni yirmi bir oldu. Hâlâ çocuk, gerçekten. Yaptığın şey çok korkunç ve açıkçası çocuklarımı seninle bu evde bırakabilir miyim hiç bilmiyorum.”

Ayağa kalktım. “Bu seyahate çıkmayacağın anlamına mı geliyor?”

“Kızları da götürmeyi düşünüyorum. Sen yardım alırken biz de otelde kalırız.”

“Ama bu delilik! Neden böyle bir şey söyledin ki?”

Bana gözlerini kısarak baktı. “Çünkü sana güvenebilir miyim bilmiyorum. Ne yaptığını anlayamıyorum.”

Başım ağrıyordu. Jim Preston olmasaydı, muhtemelen buradaki sorun ben miyim diye düşünmeye başladım. “Ama o...”

“Ne, Joanne? Ama o ne?”

Aramızı açmaya çalışıyor, diyecektim ama öyle bir şey demem aramızdaki tartışmayı daha da uzatmaktan başka hiçbir şeye yaramazdı. Richard bana asla inanmayacaktı ve tabii ki bir noktada Chloe şapkadan tavşan çıkarır gibi Simon’la benim sahte fotoğrafımızı ortaya atacaktı. Richard gördüklerine inanır mıydı? Tabii ki inanırdı. *Sana güvenebilir miyim bilmiyorum.*

Yatağın kenarına oturdum ve iki parmağımı gözkapaklarıma bastırdım. “Özür dilerim, gerçekten. Neyim var bilmiyorum.” Telefonuma, kayıp videoya baktım. Tanrım, bu kız işini biliyordu.

“Ben annem gibi değilim,” dedim alçak sesle. “Sadece yorgunum, o kadar. Yarına toparlarım.”

“Beni korkutuyorsun, aşkım, gerçekten korkutuyorsun.”

“Biliyorum. Ama her şey yoluna girecek.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Dr. Fletcher’ı aramak ister misin?” diye sordu Richard. “Birkaç günlüğüne Hopevale’e gitmek istersen seni sevk edeceğine eminim. Güzelce dinlenirdin.”

“Hopevale’e mi? Hastaneye yani? Hayır! Richard, tabii ki hayır! Evie’ye ne olacak?”

Tanrım, lütfen Evie’ye Chloe bakar deme.

“Burada Evie’yle kalacağım elbette. Bunun sana iyi geleceğini düşünmüyor musun?”

“Kesinlikle hayır.”

Kendini yanıma bıraktı. “Belki de gitmemeliyim.”

“Elbette gitmelisin.” Richard beni gerçekten Chloe ve Evie’yle yalnız bırakamayacağını düşünüyorsa, isteğim dışında yatırılmama bir adım kalmış demektir. Ona tamamen aklımın başımda olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını göstermeliydim.

“Seyahatini iptal edemezsin. Açılış sunumunu yapacaksın. Gitmen önemli.”

Karşılık vermedi.

Başımı iki yana salladım. “Bak. Korkunç şeyler söylediğimin farkındayım. Bunun için çok üzgünüm. Ancak sen iş seyahatine gidiyorsun, biz üçümüz de gayet iyi olacağız.”

Ertesi sabah ben Richard'ın son eşyalarını toplarken o Chloe'yle vedalaşmaya gitti. Pencereden baktığımda onları dışarıda gezinirken gördüm, Richard'ın kolu Chloe'nin omzuna sarılıydı. Havuzun yanında duruyorlardı ve Richard balık yemi dolu kesekâğıdını çıkarıp havuza serpti. Dudaklarının hareket edişine bakılırsa konuşuyordu. Onları işaret ediyor, muhtemelen Chloe'ye isimlerini söylüyordu. Chloe güldü. Richard kesekâğıdını ona verince de başını yukarı aşağı sallayıp ceketinin cebine koydu.

"İşte, hepsi tamam," dedim Richard döndüğünde. Ben bavlunu kapatırken bana baktı, sonra telefonundan e-postalarını kontrol etmeye devam etti.

"Neden Robyn'i aramıyorsun?" dedi. "Buraya gelebilir."

"Neden ki?"

"Çünkü o senin en yakın arkadaşın, ona güveniyorsun ve burada olursa kendimi daha iyi hissederim. Ayrıca birinin aklını başına getirmesi gerekiyor," diye ekledi çarpık bir gülümsemeyle.

Robyn'in içgüdülerime güvenmem konusunda ısrar eden kişi olduğundan bahsetmedim. Başımı iki yana salladım. "Robyn'in işi başından aşkın. Mahkemesi yaklaşan bir davası var. Onu meşgul etmek istemiyorum."

Çenesini ovuşturdu. "Peki ya Roxanne? Misafir odalarından birinde kalabilir."

"Roxanne mi? Neden?"

"Çünkü yalnız kalmanı istemiyorum, Jo, tamam mı? Uzakta olacaksam, burada seninle ve kızlarla biri kalsın istiyorum."

Bunu düşündüm. Roxanne'e bayılmıyordum ama yakınlar da yaşıyordu ve o burada olursa kendimi daha iyi hissedeceğim de doğruydı. Chloe'yi oyalardı. Şansım da yaver giderse

üç günlüğüne Chloe'nin odasına kapanırlardı. İsterlerse onlara tepsiyle yemek bile götürürdüm. "Peki, tamam. Onu arayacağım," dedim.

"Ben ararım." Telefonu hâlâ elindeydi. "Numarası ne?"

Dilimi şaklattım. "Bana güvenmiyor musun?"

Gülümsedi, başını hafifçe yana eğdi. Komodinden kendi telefonumu alıp numarayı söyledim. Belki de onun araması daha iyiydi. Ben arasam Roxanne'in hayır diyebileceğini düşünüyordum.

Pencereye doğru yürüdü ve seyahatini, Evie'nin pek iyi uyuyamadığını, kendisi yokken burada kalırsa içinin rahat edeceğini ve ona zaman ayırdığı için ödeme yapacağımızı anlatışını dinledim.

"Baba?"

Richard, Chloe'nin duyduğu eşige döndü. Bir parmağını kaldırarak Roxanne'le yaptıkları ayarlamayı onaylayıp telefonu kapadı.

"Hemen geliyorum, tatlım. Joanne'le bana biraz müsaade et."

Chloe gözlerini devirdi ve gitmek üzere döndü.

"Bunu gördün mü?" diye sordum o gittikten sonra. Kapıyı işaret ettim.

Kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"

"Boş ver. Roxanne ne dedi?"

"Akşama doğru burada olacak. Bu içini rahatlattı mı?"

"Evet. Teşekkür ederim, Richard. Rahatlattı gerçekten. Hadi şimdi git. Uçağını kaçıracaksın."

"Ben yokken kendine dikkat edeceğine söz veriyor musun?"

"Evet. Söz," dedim.

"İlaçlarını alacağına?"

"Yemin ederim." Kollarımı boynuna doladım. "Endişelenmeyi bırak. Seni seviyorum."

Yarım saat sonra taksinin Richard'ı havalimanına götürmek üzere geldiğini gördüm ve midem kasıldı. Gitmesini istemiyordum. Belki de hâlâ vakit varken kalmasını istemeliydim. Hayır, bu saçma olurdu. Chloe'yle üç gün idare edebilirdim. Hem nasılsa Roxanne de burada olacaktı.

Richard'ı oturma odasında Chloe'yle konuşurken buldum. Kanepede oturuyorlardı, Chloe başını onun omzuna yaslamıştı. Richard alçak sesle onunla konuşurken kız surat asıyor ve Richard'ın telefonuyla oynuyordu.

"Taksin geldi," dedim.

Richard başını kaldırıp baktı. "Birazdan geliyorum." Chloe telefonu onun kucağına bıraktı ve tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti. Onun da üç gün boyunca benimle yalnız kalmak istemediğini fark ettim.

Birkaç saat sonra, Chloe içeri girdiğinde kendime bir fincan çay yapıyordum.

"Sen de ister misin?" diye sordum. Kendisi orada bile değilken kardeşini boğduğundan şüphelendiğim için suçlu hissediyordum.

"Yok, almayayım." Tam bir şey daha diyecekken masadaki telefonum çaldı. İkimiz de kaşlarımızı çatarak ekrana baktık. Arayan Solomon'du, aile avukatımız. Geçen gün kulak misafiri olduğum konuşma parçalarını hatırlayarak telefonu aldım. Richard'a bunu sormayı tamamen unutmuştum. Keşke Chloe gitse de Solomon'a şimdi sorabilseydim.

"Açmayacak mısın?" dedi tezgâhın üzerine oturarak.

Telefonu açtım. Selam sabahın ardından Solomon, Richard'la konuşmak istediğini söyledi.

Saatime bakıp, "Uçakta," dedim.

"Aa, demek o yüzden ona ulaşamadım."

“Yakında iner,” dedim. “Ona mesaj iletmemi ister misin?”

“Onu tekrar ararım ama eğer onunla konuşursan, Chloe’nin vasiyetle ilgili ne zaman aradığını bilmek istemişti. Ona kasımın yirmi dördü olduğunu söyleyebilir misin?”

Bakışlarım Chloe’ye kaydı. Başını bana doğru eğmiş, kaşlarını kaldırmıştı ve ayaklarını sallıyordu.

Yutkundum. “Ona söylerim,” dedim.

Kapadıktan sonra Chloe, “Ee, ihtiyar Solomon ne istiyor-muş?” diye sordu.

Yüzünü inceledim. “Vasiyet hakkında onu aramanla ilgili bir şeyler? Richard bunun ne zaman olduğunu bilmek istemiş.”

Gözlerini benden ayırmadan başını yavaş yavaş yukarı aşağı salladı. “İlginç. Babamın neden bana doğrudan sormadığını merak ettim.” Tırnaklarını inceledi. “Peki moruk Solomon ne zaman olduğunu söyledi?”

Hakareti karşısında irkildim. “Kasımın yirmi dördü.”

Düşünceli düşünceli başıyla onayladı. “Üzerinden o kadar geçtiğini unutmuşum. İlginç.”

Bir anlık tereddüdün ardından, “Konu neydi?” diye sordum.

“Annemin mirasından payıma düşen kısımla ilgili,” dedi tezgâhtan inerek. “Geçen gün bana kaldı da.”

“Geçen dün derken?”

“Yirmi birime bastığımda.”

Bir süre sonra Evie’nin küçük oyun alanında mutlu mesut oynamasını izliyordum. Dışarı baktığımda Chloe’nin balık havuzunun yanında durmuş, elleri ceplerinde aşağı baktığını gördüm; Oscar da yanındaydı. Yine balıkları mı besliyor diye aklımdan geçirdim, sonra çömeliş sopayla bir şeyler yaptı. Telefonum çaldı ve uzaklaştım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Muhtemelen Richard'dı. Şimdiye otele varmış olmalıydı. Onu şimdiden çok özlemiştim. Neşeli konuşmaya kararlı biçimde telefonuma uzandım. Sadece sesini duymak istiyordum.

Ama arayan Richard değil, Jim Preston'dı. Telefonun en iyi çektiği bebek odasının penceresine doğru yürüyüp aşağı baktım. Chloe hâlâ dışarıdaydı, kıpırdamadan durmuş, havuza bakıyordu.

"Chloe'nin kaldığı tesis hakkında sana geri döneceğimi söylemişim," dedi Jim. "Yorkshire'da Vincent Gardens adında özel bir psikiyatri kliniği. Çok pahalı ve seçkin olduğu söylenebilir."

Tanrım, şu anda buna hiç ihtiyacım yoktu. "Teşekkürler, Jim ama kocamla bu konuyu konuştum. Chloe sadece birkaç terapi almış, o kadar. Şartları düşününce çok da şaşırtıcı değil zaten."

Bir an sessizlik oldu ve kapandı sanarak telefona baktım. "...yattı."

"Pardon, ne dedin?"

"Üç ay boyunca orada yattığını söyledim."

"Üç ay mı? Hayır! Bu doğru olamaz. Richard'ın anlattığına göre birkaç kez oraya gitmişler."

"Üç ay bir hafta," dedi. "Tam tarihler elimde. Bak, bunun altında başka bir şey var ya da bu yanlış demiyorum, sadece sana geri döneceğimi söyledim diye aradım."

Pencereden dışarı bakmaya devam etim. Chloe kımıldamamıştı. “Ama Londra’da yaşarlarken neden Yorkshire? Biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok. Tahminimce orası daha göze çarpmayan bir yerdi.”

Başımı iki yana salladım. “Bak, teşekkürler, aradığın için minnettarım ama şu anda bunun bir önemi yok.”

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Richard bana Sophie öldüğü gün Chloe’nin onun yakınlarında bile olmadığını söyledi,” dedim kibarca. “Anneannesi ve dedesiyle kalıyormuş. Kardeşinin ölümüyle bir alakası olmaz.” İşte. Pulitzer’ına bunu sok bakalım.

“İı... Bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum.”

“Eh, öyle ama. Birinci ağızdan öğrendim diyebilirim.”

“Chloe, Sophie’nin öldüğü gece ailesiyle beraber evdeydi.”

Kalbim boğazımda davul gibi atıyordu. Yutkundum. “Değildi. Richard bana olmadığını söyledi. Hem sen bunu nerede bileceksin ki?”

Tam da o anda Chloe arkasını dönüp yukarı baktı. Gözlerimiz buluştuğunda, orada durup onu izlediğimi başından beri bildiği izlenimine kapıldım. Onun hakkında konuştuğum için kendimi suçlu hissederek gergin gergin gülümsedim. O bana gülümsemedi.

“Bayan Atkinson’ın ölümüyle ilgili soruşturma esnasında gündeme geldi,” dedi Jim. “Sophie’nin ölümü, annesinin ölüm nedeninin intihar olarak açıklanmasının başlıca nedeni olarak gösterilmişti. Çok net hatırlıyorum, ayrıca bunların hepsi soruşturma raporuna da geçti. Sophie öldüğünde Chloe de dahil bütün aile evdeydi. Chloe anneannesi ve dedesine kalmaya gitti ve biraz orada kaldı ancak bu küçük Sophie öldükten sonraydı. Bundan eminim.”

“Peki Richard neden o gece anneannesi ve dedesiyle olduğunu söyledi?”

“Belki tarihleri karıştırmıştır. Ya da belki, Joanne umarım bunu söylememe kızmazsın ama belki de kocan gözünün önündekini kabullenmeyi reddediyordur. Belki de bu onun olayları nasıl hatırladığını etkiliyordur.”

Bir konuda haklıydı. Richard başından beri Chloe konusunda inkâr içindeydi. Belki de Chloe’yi savunmak öyle alışkanlık hâline gelmişti ki artık huy edinmişti. *Chloe iyi, o harika, o mükemmel, o harika bir çocuk, zor bir dönemden geçti yani ne bekliyorsun ki? O gerçekten tatlı.*

Madem o kadar tatlıydı, neden onu üç ay boyunca psikiyatriye yatırdın? Madem annesinin ölümünün şokunu atlatamamıştı, neden çok geçmeden onu yatılı okula gönderdin?

Cevaplanmamış pek çok sorum vardı ve hepsi de aynı şeye işaret ediyordu. *Bana anlatmadığın şey ne?*

Kollarımı kendime doladım. Titriyordum ama soğuktan değildi.

Keşke Richard o güvenlik kameralarını atmasaydı.

“Kocanla ilgili söylemem gereken bir şey daha var, sorun olmayacaksa...”

Kameralar. “Affedersin, Jim, gitmem gerek.”

Telefonu kapadım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dışarıya son bir kez göz attım ve Chloe'nin kapıya doğru ilerlediğini gördüm, Oscar da yanındaydı.

Kilere doğru koşarken kalbim hızla çarpıyordu. İçinde kalan kameraların olduğu poşeti rafların altında bıraktığım yerden çıkardım. Üzerindeki tozları silkeleyip içinekilere baktım. Kalan üç kamera hâlâ oradaydı.

Tekrar yukarı koştum. Bir tanesini bebek odasına koydum ve bu sefer zencefilli çörek evi şeklindeki dolabın içine sakladım. Her kapıda baklava şeklinde bir delik vardı ve dolabı açacak olursa görüneceği için Evie'nin battaniyelerinden birine sardım. Bol delikli tığ işi battaniyelerden birini seçtim ve onu sağ taraftaki baklava şeklindeki deliğin hemen ardına yerleştirdim. Mükemmel değildi ama elimden gelenin en iyisi buydu. Chloe'nin onu bulabilmesinin tek yolu o battaniyeyi almasıydı ve bunu yapması için bir sebep göremiyordum.

Tabii onu aramıyorsa.

Tekrar pencereden baktım ve Simon'ı balık havuzunun yanında çalışırken gördüm. Chloe görünürlerde yoktu. Evie uyanıktı ama keyfi yerindeydi ve Simon'la konuşmaya giderken onu karyolasında mı bıraksam diye düşündüm ama sonra fikrimi değiştirdim. Evden çıkarken onu birkaç dakikalığına bile olsa yalnız bırakmak içime sinmiyordu. Onu sarıp sarmaladım ve yanımda götürdüm. Bu noktada onu vücuduma

bağlamayı ciddi ciddi düşünür olmuştum, böylece benden asla ayrılmazdı.

“Selam Simon, senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

Bir çeşit süpürgeyle havuzun dibini temizliyordu. Dimdik duruyordu. Bu adam hiç üşümezdi. Üzerinde sadece bir tişört vardı ve kullanmadığı hâlde bicepsleri şişmişti. Aklıma hemen dengesiz üvey kızımın uydurduğu fotoğraf geldi ve yanaklarımın yandığını hissettim.

“Tabii, sizin için ne yapabilirim, Bayan Atkinson?”

Nedense onun sözleri beni daha da pancara çevirdi. Utancımı gizlemek için biraz öksürdüm. “Bebek odasının kapısına bir kilit takmam gerekiyor. Anahtarla açılıp kapatılanlardan. Sen yapabilir misin?”

Bir an gözlerinde şaşkınlık kırıntılarıyla bana baktı.

“Yapabilir misin?” diye tekrarlardım. “O kilitleri bilirsin.” Baş ve işaretparmağımınla bir daire çizdim. “Yaklaşık bu kadar.”

“Bebek odasında kilit mi istiyorsunuz?”

“Evet, lütfen.”

Evie’ye doğru gülümsedi. Oda sırtıttı. “Evie’nin kalkıp gideceğinden mi endişeleniyorsunuz?”

“Ha ha! Ee, yapabilir misin?”

“Tabii, hiç sorun değil. Yarın gidip nalburdan bir şeyler ayarlarım. Gelecek hafta salı döndüğümde de takarım.”

“Hayır, hayır. Bana bugün lazım.” Evie’yi diğer kalçama aldım. “Şimdi alabilir misin? Balıkları merak etme.” İkimiz de havuza baktık.

“Hepsi ölmüş, Bayan Atkinson.”

Ona gözlerimi kırparak baktım. “Ne dedin?”

“Balıklar. Onları merak edecek bir durum yok. Hepsi ölmüş.”

“Ne oldu ki?” diye sordum. Omuz silkti. Ön kolunu tuttum. “Kilit. Bugün yapmalısın, hem de hemen. Bulabildiğin en göze çarpmayan kilidi seçebilir misin? Ayrıca görürsen Chloe’ye de bir şey söyleme.”

Başını kaşdı. “Ya ben kilidi takarken o da orada olursa?”

“Olmadığından emin olacağım. Hem zaten ona daha sonra kendim söylerim. Kilidi alınca buraya geri dön ama eve girme. Beni kulübede bekle.”

Bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyordu ama umurumda değildi. Hemen içeri girdim, bebek odasına çıktım ve kucağымda Evie’yle pencerenin önündeki sallanan sandalyeye yerleştım. Simon döndü. Külüstür pikabını her zamanki yerine çekti ve kulübeye yürüdü.

Chloe’nin kapısını tıkladım ve başımı içeri uzattım. Ayağında ayakkabılarıyla dağınık yatağına uzanmış, telefonuyla takılıyordu.

“Bisikletimle köye gidip Evie için bebek bezi alabilir misin lütfen? Hiç bezi kalmamış. Biraz acil.”

“Bence ben burada kalmalıyım,” dedi.

“Neden?”

“Kalmam gerektiğini düşünüyorum da ondan.”

“Lütfen, Chloe. Çaresiz kaldım. Çok sürmez. Kendim giderdim ama Evie’yle markete gitmenin nasıl bir olay olduğunu biliyorsun.”

“Bir şey olursa diye kalmalıyım bence,” dedi ağır ağır.

Harika. Richard onunla konuşmuş olmalıydı. Muhtemelen ona talimatlar vermişti. *Ne yaparsan yap Joanne’i gözünün önünden ayırma.*

“Ben iyiyim, gerçekten. Hem Simon da burada!” Kulaklarım yanmaya başladı ve ellerimi üzerlerine koyma isteğıyle savaşmam gerekti.

Chloe tereddüt etti ve hayır derse ne yapacağımı düşündüm ama bacaklarını yataktan sallandırdı.

“Peki, tamam.”

“Teşekkür ederim.”

O gittikten sonra Simon’ı gizlice eve soktum ve işini yaptır-
dım. Alet çantasını karıştırmasını izlerken midem kasıldı, biraz
daha hızlı olmasını diledim.

“İyi bir tane aldım, Bayan Atkinson. Bakın!” Kilidi gö-
reyim diye kaldırdı. Benim için bir şey ifade etmedi. Sadece
bir kilitti işte. Endişemi şüpheyle karıştırmış olmalı ki, “Bi-
liyorum, pek bir şeye benzemiyor ama bana güvenin. En iyi
markadan. Ağır çelikten. Evie hiçbir yere gidemeyecek,” diye
ekleyip kıkırdadı.

“Affedersin, Simon ama biraz acelem var.”

“Uzun sürmez.”

On beş dakikanın ardından sonuç mükemmeldi. Göz hiza-
sında basit bir gümüş daire. Doğrusu sanki hep oradaymış gibi
duruyordu ki Richard ya da Chloe, hatta Roxanne sorarsa da
böyle söyleyecektim. Hep oradaydı. Daha önce fark etmemiş
olmana şaşırdım.

Tepemizde bir döşeme tahtası gıcırdadı. Simon’ın kolunu
tuttum. “Bunu duydun mu?”

“Neyi duydum mu, Bayan Atkinson?”

“Yukarıda biri var.”

Anlamam gerekirdi. Chloe köye gitmemişti, bir yerlere sak-
lanmış beni gözetliyordu.

İkimiz de birkaç saniye dinledik. Sessizlik. “Bu ev gıcırıyor,
Bayan Atkinson. Ben olsam kafama takmazdım. Yukarı çıkıp
bir bakmamı ister misiniz?”

“Evet, lütfen. Teşekkür ederim.”

O gittiğinde anahtarı yatak odamın kapısının arkasında
asılı duran sabahlığımın cebine sakladım. Birkaç dakika sonra
Simon döndü. “Yukarıda bir şey yok, Bayan Atkinson. Sadece
açık bir pencere. Onu kapadım. Başka bir şey var mıydı?”

“Yok, teşekkür ederim.” Onu neredeyse kapıdan dışarı ittim. Beş dakika sonra Chloe geldi. Bana bir paket bez uzattı. “Altını değiştirmemi ister misin?”

“Bunca zamandır köyde miydin?” diye sordum. Masum ve gamsız görünmeye çalışıyordum. Asıl sormak istediğimse şuydu: *Yukarıdaki sen miydin? Gerçekten köye gittin mi?*

Kaşını kaldırdı. “Evet, yani altını değiştirmemi istiyor musun?”

Yüzünü inceledim. O kadar iyi bir yalancıydı ki bu korkutucuydu. Ondan bez paketini alıp iyice inceledim. Benimkilerden biri miydi? Bebek odasındaki dolapta yedek paketlerim vardı. Onları bulmuş olabilir miydi? Ben Simon’ı getirmeye gittiğimde birini alıp sonra da yukarı saklanmış olabilir miydi?

“Yok, teşekkürler. Ben yaparım.”

Ama yapmadım. Odasına kapanmasını bekledim, sonra bir elimde kamera poşetim, diğer elimde bebek monitörüyle evin içinde delinin teki gibi koşturmaya başladım.

Kameralardan birini birinci kat koridorunun aplikinin üstüne yerleştirdim. Yarıya kadar girince parmak ucuma yükseldim ve içinde ampul olmadığını gördüm. Sadece soketi vardı. Patlamış olmalıydı ki bu da Richard’ın niye çıkardığını açıklıyordu ama yenisini takmayı unutmuş olmalıydı. Tüh. Kamera-yı orada bıraktım. Bir bakıma böylesi daha iyi olmuştu. Daha az görünür ama iyi görüntü elde etmek için yeterli. Alelacele aşağı indim, gözüm monitördeydi. Yukarıda her şey yolundaydı. Evie iyiydi. Antredeki konsolun üzerine, vazoun arkasına bir kamera daha koydum. Küçük bir kâğıt yığını, birkaç makbuz ve bir bahçecilik kataloğu vardı. Onları kameranın iki yanına koyarak ortamda kaybolmasını sağlamaya çalıştım. Yine ideal değildi ama bu noktada elimden gelenin en iyisi buydu.

Kamera uygulamasından görüntüyü kontrol etmek için telefonumu almak üzere arkamı döndüm ama orada değildi. Ne

yapmıştım acaba? Elimdeydi. Bir yere koymuştum. Yukarıda mı unutmuştum?

Tepemde bir parke gıcırdadı.

Bebek monitörüne baktım. Olağandışı bir şey yoktu, sadece karyolasındaki Evie başının üzerindeki dönencedeki orman hayvanlarını kavramaya çalışıyordu. Hızlıca merdivenden yukarı çıktım. Burnuma bir koku geliyordu, kimyasal ve olmaması gereken bir şey. Adımlarım takip edip kokuyu tanımlamaya çalışırken monitöre baktım ve neredeyse çığlık atacaktım.

Chloe bebek odasında, pencereye dönük duruyordu. Evie karyolasında değildi.

“Sen ne yapıyorsun?” diye bağırdım kapıya koşarken. Chloe başını çevirdi. Evie kollarındaydı. Chloe’nin saçına yapışmıştı ve keyfi yerinde görünüyordu.

“Dikkatli olmalısın, Joanne,” dedi Chloe tüyler ürpertici bir tonda.

“Ne konuda dikkatli olmalıyım? Lütfen bunu yapma. Altını ben değiştiririm dedim. Lütfen Evie’yi yerine yatır.”

“Üzgünüm, bunu yapamam.”

“Nedenmiş?”

“Gitmen gerek.”

“Gitmem mi?”

“Evie’yi bodruma koyacağım.”

“Aman Tanrım. Lütfen bebeğimi bana geri ver. Lütfen, Chloe, hemen onu bana ver.”

“Bunu yapamam, Joanne. Onu saklamam lazım.”

“Saklaman mı?”

“O dönmeden önce.”

“Kim?”

Dönüp bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Büyük kötü adam,” diye fısıldadı.

Aman Tanrım. Delirmişti. Ağzımı açıp çığlık attım.

“Simon!”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Öne doğru bir adım atıp boynumu eğerek bahçede Simon'ın pikabına bakındım ama yoktu. Evde Chloe'yle baş başaydık ve ben telefonumun nerede olduğunu bilmiyordum. Ellerimi uzattım. Deli gibi titriyorlardı.

“O sadece bir bebek. Senin için tehdit değil. Baban seni seviyor!”

“Babam mı?” dedi küçümseyerek. “Babam beni sevmiyor. Babamın umurunda bile değilim.”

“Tanrım, Chloe, bu konuda çok fena yanılıyorsun.”

“Yanılmıyorum. Bu konuda bana güven.” Boştaki eliyle pencereyi açtı.

“Ne yapıyorsun? Lütfen, Chloe, sana yalvarıyorum. Onu bana ver.”

“Fazla zamanımız yok. Güneş batıyor.”

“Bu da ne demek?”

“O senin sandığın kişi değil.”

“Kim?”

“Babam, senin *kocan*.”

“Tabii ki öyle. O harika bir adam ve seni çok seviyor. Lütfen pencereden uzaklaş.”

“Hayır, sevmiyor, Joanne. O şeytan ve geri dönecek. Ah, senle Evie de öleceksiniz.”

Yer ayağımın altından çekildi sanki. Tanrım, Richard. Neden aramamıştı? Ya da belki de aramıştı da ben duymamıştım çünkü telefonum bende değildi. Ama neden ev telefonundan aramamıştı? Şimdiye kadar otele varmış olmalıydı. Köşedeki telefona baktım. Ona ulaşabilirsem polisi arayabilirdim.

“Dinle, canım, sana yardım edeceğiz, babanla ben. Sana söz veriyorum. Biz seninle ilgileneceğiz.”

Hâlâ dışarıya bakıyordu. “Ölmek istemiyorsan gitmelisin.”

Onu sakinleştirmem lazımdı. Evie’yi her an düşürebilirdi. Çok küçük bir hareketle telefona doğru kaydım. “Babanın hayatının merkezi senken hayatınıza küçücük bir kız kardeşin girmesinin kolay olmadığının farkındayım.”

“Sanmam,” dedi.

“Sophie’nin aranız katılmasının senin için zor olduğunu biliyorum. Ama böyle olmak zorunda değil. Evie’yle ben babanı bırakıp gidebiliriz. Sen onunla burada kalabilirsin. Lütfen pencereyi kapa, Chloe.”

“Güneş batıyor. Görüyor musun?”

“Evet, lütfen kapa. Evie üşütecek.”

Arkasına döndü. “Az önce Sophie hakkında ne dedin?”

“Onun aranız katılmasının senin için zor olduğunu biliyorum.”

“Zor değildi. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Annen başka bir bebeğe o kadar odaklanmışken bence bu son derece doğal. Her kardeş bir dereceye kadar kıskançlık hissederek.”

“Sana böyle mi söyledi?”

Evie başparmağını emiyordu, başı Chloe’nin göğsüne yaslanmıştı. Bana baktı. Kollarımı uzattım. “Evie’yi bana ver.” Evie benden öteye dönüp yüzünü Chloe’nin boynuna gömdü.

“Küçük kardeşimi seviyordum. Onu dünyadaki her şeyden çok sevdim,” dedi Evie’ye sarılarak.

Tanrım. “Onu kucağıma almama izin ver.”

“Olmaz. Ona sana verirsem polisi ararsın.”

“Sana yardım getireceğiz.”

“Polisi ararsan da ölürsünüz. Sen ve Evie.”

“Aman Tanrım. Sen delisin. Tanrım, çok şükür.” Elim ağzıma fırladı. Dışarıda, uzakta Simon’ın pikabı vardı. Geri dönüyordu.

Pencereye koştum, elimi çoktan kaldırmıştım. Bileğimi tutup aşağı indirdi.

“Ben deli değilim, Joanne. Hepsi onun suçu, tamam mı?”

“Evie’yi bana verirsen Richard’a hiçbir şey söylemem. Söz veriyorum.” Tekrar pencereye baktım. Simon neredeyse gelmişti.

“Beni dinle. Soph’u babam öldürdü, sonra da annemi. Yine yapacak. Sana ve Evie’ye aynısını yapacak ve ben bunun tekrar olmasına izin veremem.”

Söylediklerini akla mantığa sığdıramıyordum.

“Bunu sana ve Evie’ye yardım etmek için yapıyorum. Şu anda bana inanmadığını biliyorum ama bana güven, inanacaksın.”

Simon pikabından indi ve... aldığı neydi? Kürek mi? Arkaya attı.

“Simon!” diye bağırdım.

Chloe pencereyi kapayıp bana baktı. “Ne halt ediyorsun?”

“Hiç! Tanrım, lütfen onu bana ver, Chloe.”

“Hayır!” Evie’yi daha sıkı kucakladı. “Sana söyledim. Bunu yapamam.”

Kalbim sıkıştı. Chloe’ye baktım. O yine pencereden dışarı bakıyordu ve ben de başının arkasını görüyordum. Ellerimi ağzıma siper edip Simon’ın adını haykırmak istedim ama nafileydi. O Evie’yi böyle tutarken olmazdı.

Hâlâ dikkati dağınıktı ve ben de bu ânı kullanarak ev telefonuna gittim. Yavaşça açıp ahizeyi kulağıma götürdüm. Çevir

sesi gelmiyordu. Hiçbir şey yoktu. Hat kesilmişti. Ahizeyi düşürdüm ve masanın üzerine tak diye indi. Ellerimi kafama götürdüm. “Sen ne yaptın?” diye feryat ettim.

“Sana söyledim. O geri geliyor ve dediğimi yapmazsan öleceksin.”

“Sen hastasın! Buna hemen son vermek zorundasın!”

Simon pikabının yanında yerde bir şey arıyordu. Başını kaldırırsa belki dikkatini çekebilirdim. Eğer... Ne yapabilirdim ki? Chloe bakmazken elimi mi kaldıracaktım? Bu işe yarar mıydı ki?

“Ben hasta değilim. Babam sana bunu söylemedi mi? Benim hiçbir sorunum yok.”

“Çünkü bunu kabul etmek istemiyor. Ama seni üç aylığına bir psikiyatri hastanesine gönderdi, değil mi?”

“Evet,” dedi sakince. “Bu doğru. Beni oraya tıktı. Herkese o gece evde birinin olduğunu söylemeye devam edersem de asla çıkamayacağımı söyledi.”

Simon tekrar pikabına yürüdü. Kalbim göğsümü dövüyordu. Sonra, bir mucize. Arkasını dönüp yukarı baktı, el salladı. Chloe’nin arkasından elimi kaldırdım ama sanırım beni görmezdi. Sadece onu gördü. Hava şimdiden kararmıştı ve ben pencereden çok uzaktaydım.

Chloe’ye daha yakın durdum. İtiraz etmedi, bana bakmadı. Simon’a el salladı. “Beni çok dikkatle dinle, Joanne. Polisi arama. Simon’ı buraya getirmeye çalışma. Babam İspanya’daki konferansa hiç gitmedi. Gitmiş gibi yaptı sadece ve sonra gizlice eve girip annemi üçüncü katın sahanlığından aşağı itti.”

“Hayır! Chloe, öyle bir şey olmadı, sana yemin ederim. Evinizin her yerinde güvenlik kameraları vardı. Öyle olsa görülürdü.”

“Kameraların kör noktaları vardır. En azından bizimkilerin vardı. Olduğundan emin olmuştu ve bu kör noktaların tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Nasıl yaptığını anlamam yıllarımı aldı. Arabasını havalimanına sürdü ve orada bıraktı,

ardından geri döndü. Simon'a el sallayacak mısın artık? Bekliyor." Evie'yi kucağında hoplattı.

"Polise yakalanırdı. Polis onun konferansta olup olmadığını kontrol ederdi."

"Anlamıyorsun. Babam gidip oymuş gibi davranacak birini buldu ve o adam öldü."

"Ne? Kim?"

Tereddüt etti.

"Söyle bana!"

"İsmi Alfred Butterworth'tü. O zamanlar babamın ortağıydı. El salla, Joanne. Simon bir sorun olduğunu düşünmeye başladı." Evie'nin elini kaldırıp salladı.

Altdudağımı ısırđım ve elimi kaldırdım. Simon başıyla selam verip pikabına girdi ve sonra U dönüşü yaptı.

"Sen delisin."

Chloe bana döndü. "İşleri batmanın eşiğindeydi. Borçlarını ödeyemeyeceklerini bile bile çalışıyorlardı. Babam sana sürekli bu güzel şeyleri nasıl alıyor sanıyorsun? Bu evi nasıl karşılayabildiğini düşünüyorsun?"

"Başarılı bir şirketi var. Bunu biliyorsun."

"İflas edeceklerdi. Ortağına borçları silebileceğini, tek yapması gerekenin konferansa babam olarak gitmek, onun kıyafetlerini giyip birileri tarafından görölmek ama soru sormamak olduğunu söyledi."

"Söylediğın tek kelimeye bile inanmıyorum," dedim.

"Bir düşün. Gazetelerde annemin ölümünden hiç bahsedilmemesi sence de garip değil mi? Ya da televizyonda? Milyonluk evlerde her gün kadınlar kendilerini korkuluklardan atmıyor, değil mi? Neden biliyor musun? İnsanlara para verdi. Haberleri olabildiğince gazetelerden uzak tuttu. Sessiz kalmam için beni tımarhaneye yolladı. Ama ortağı sonunda anladı. Anlayacağın üzere tüm o borçları silecek para babamın anneme yaptırdığı

hayat sigortasından geldi, ayrıca onun parasının yarısı da babama miras kaldı. Bu arada, annem çok zengindi.” Başını bana doğru eğdi. “Sen zengin misin, Joanne?”

“O adama ne oldu demiştin? Alfred Butterworth’e?”

Evie homurdandı. Chloe onu nazikçe salladı. “İş çıkış saatinde Victoria İstasyonu’nda kendini trenin önüne attı. Nasıl olduğunu kimse görmedi.”

“Sen bunları nereden biliyorsun ki?”

“Önemli değil.”

“Önemli.”

“Dul eşiyle konuştum. Hikâyenin parçalarını öğrendim ve bir araya getirdim. Bir noktada kocası kullanıldığını anlamış olmalı. Bu yüzden ölmesi gerekiyordu.”

“Peki neden polise gitmedin?”

“Kafayı mı yedin? Babam beni akıl hastanesine yatırmıştı. O gece orada birinin olduğunu söylemeyi kesmezsem beni sonsuza kadar orada bırakmakla tehdit etti. Olay gerçekleştiğinde benim uyuyor olmam gerekiyordu aslında. Gizlice içeri girebileceğini, annemi öldürüp yine gizli gizli çıkacağını ve ertesi sabah uyandığımda onu ölü bulacağımı düşünmüştü. Bir anda hepsinin olup biteceğini sanmıştı ama öyle olmadı. Tartıştıklarını duydum ve uyandım.”

“İddia ettiğin gibi bir canavarsa neden seni de öldürmedi?”

“Çünkü intihar gibi görünmesini istedi. Büyük bir soruşturma olmasını değil, sadece şipşak kapanan bir vaka olmasını istiyordu. Ama bu sefer beni de öldürecek. Seni ve Evie’yi öldürdükten sonra. Ardından da kendimi öldürmeden önce ben yapmışım gibi gösterecek.”

İyice tırlatmıştı bu kız. Boğazımdaki yumruyu yutkundum. “Bunu neden yapsın ki?”

“Para yüzünden tabii ki. Babam söz konusu olduğunda olay hep paradır.”

“Yalan söylüyorsun. Söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum. Bebeğimi bana ver!”

“Onu sana veremem. Son sözüm bu. Onu korumak zorundayım ve sana verirsem bunu yapamam.”

Hıçkırarak ağlamaya başladım. “Birazdan Roxanne gelecek, tamam mı? Her an burada olabilir.”

“Roxanne gelmiyor.”

“Geliyor. Baban onu aradı ve gelip bizimle kalmasını istedi. Yakında burada olacak. Lütfen hâlâ vakit varken bu deliliğe bir son ver ve bebeğimi bana geri ver.”

“Onu aramadı. Aramış gibi yaptı. Bunların hepsi sana kendini güvende hissettirmek için yaptığı planın bir parçası. Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek.” Hafifçe öne eğildi. Bana bir sır verecekmış gibi. “Bu sefer onu öldüreceğim. Yanına kalmayacak. Evie güvende olacak. Bana inanmadığını biliyorum ama dert değil. Güven bana. İnanacaksın.”

Yine o koku. Dondum. “Bu da ne?”

“Ne?” diye sordu.

“Şu koku.”

“Ne kokusu?”

“Aman Tanrım. Benzin.”

“O burada,” dedi.

“Ne yaptın, Chloe? Sen ne halt ettin?”

“Joanne?”

“Ah, Tanrı’ya şükür, Richard!” Odadan dışarı koştum ve kocama çarptım.

Beni omuzlarımdan yakalayıp kol boyu mesafede tuttu. “Ne oldu?”

“O delirmiş!”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

“Delirmiş bu kız! Bir şey yapman lazım! Evie’yi aldı!”

“Tamam. Sakin ol. Burada neler oluyor?”

“Selam baba.”

“Chloe. Tatlım. Ne yapıyorsun?”

“Yine başlıyoruz, değil mi babaş? Tıpkı eski günlerdeki gibi. Yani, tam da değil gerçi. Bu sefer hazırlıklıyım ama ne dediğimi anlıyorsundur.”

“Richard?”

Bana döndü. “Joanne, çok üzgünüm. Oraya kadar gitmiştim ama Solomon’dan bir mesaj alınca dönmek zorunda kaldım. Her şey için çok özür dilerim.”

“Ne yaptığını biliyorum, baba.”

“Evie’yi bana ver, tatlım, lütfen.”

“Ona zarar vermeyeceğim ama sen bunu zaten biliyorsun.”

“Hiç gitmemeliydim. Roxanne nerede?”

“Bilmiyorum!” diye bağırdım. “Telefonumu da bulamıyorum!” Chloe’ye parmağımı doğrulttum. “O telefonumu çaldı! Ev telefonunu da kesilmiş! Polisi aramamız lazım!”

Richard beni nazikçe kenara itti. “Bebegi bana ver, Chloe tatlım.”

Chloe hafifçe öne eğildi. “Ona elini sürmeye kalkarsan yemin ederim seni öldürürüm.”

“Tanrım.”

“Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun, tatlım?”

Ses tonu karşısında şaşkınlığa düşerek Richard’a baktım.

“Bir şeyler yap!” diye tısladım.

“Ne yapmamı istiyorsun?” dedi.

“Evie’yi ondan uzaklaştır!”

Kolumu tutup bana dik dik baktı. “Yapacağım. Ama sakinleşmen lazım. Bunu halledebilirim. Beni aşağıda beklemeye ne dersin?”

“Aklını mı kaçırdın sen?” diye bağırdım. “Hiçbir yere gitmiyorum! Burada kalıyorum!”

Birden banyo kapısı çarparak kapandı ve ardından kilidin dönme sesi duyuldu.

Kapıya koştum. “Chloe! Aç kapıyı!”

Richard kapıya yumruğuyla vurdu. “Kapıyı aç, Chloe!”

Gürültü yüzünden Oscar gelip havlamaya başladı.

“Kapa çenen!” diye patladı Richard ve bir an bana söylüyor sandım ama Oscar’ı ayağıyla yoldan çekmeye çalışıyordu.

“Polisi aramamız lazım,” dedim.

Elini omzuma koydu. “Ben hallederim. Neden gidip bu konunun ne olduğunu öğrenmiyorsun?”

“Ne olduğunu biliyorum, Richard! Benzin! Bir yerlere benzin dökmüş!”

“Aynen öyle. Nereye döktüğünü bulmalıyız çünkü dışarı çıkarsa bizi ateşe verecek. Mecbur kalırsak en güvenli çıkış yolunu hesaplamak için benzini tam olarak nereye döktüğünü bilmemiz gerekiyor.”

“Tanrım, haklısın. Çok haklısın. Sence çıkıp kaçacak mı?”

“Sanmıyorum. Onu bu rezaleti bitirmeye ikna edebileceğimi düşünüyorum ama hazırlıklı olmalıyız. Her ihtimale karşı.”

“Tamam.” Başımla onayladım ve ellerimi birbirine vurdum. “Gidip ne bulabileceğime bakayım.”

Omzumu sıktı. “Her şey yoluna girecek. Sadece gidip nereden geldiğini bul.” Tekrar kapıya döndü. “Beni dinle, tatlım, her şey yoluna girecek. Her ne yaptıysan da bir şey olmayacak, söz veriyorum. Sadece kapıyı aç.”

Odadan koşarak çıktım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Richard omzunu banyonun kapısına her çarptığında Oscar'ın havlamaları eşliğinde büyük bir gümbürtü kopuyordu. Diğer tarafta dehşete düşmüş Evie'yi gözümde canlandırmaya çalıştım ama öyle yüksek sesle haykırıyordu ki yüreğim parçalanıyordu. Köşeye sıkıştığını hissederse Chloe'nin ona neler yapabileceğini düşünmemeye çalıştım. Richard'ın ne yaptığını bildiğine, hem gerçek hem de mecazi anlamda ona nasıl ulaşacağını bildiğine güvenmek zorundaydım.

Koridordaki ışık düğmesine bastım ama bir şey olmadı. Ampuller patlamış olmalıydı. Hayır, bir dakika, koridorun her iki tarafında beşer aplik vardı. Hepsi birden patlamamıştı ya? Parmak ucuma yükselip ışıklardan birine baktım. Boğazım daraldı. Ampul yoktu, sadece boş priz.

Koridorda aşağı yukarı yürüyüp benzin kokusunun kaynağını bulmaya çalıştım. O kadar yoğundu ki nereden geldiğini tespit etmek güçtü. Islak mı değil mi diye halıyı yokladım. Ofisinin kapısını açtım. Chloe ofisimi benzine bulamış olabilir miydi? Kesinlikle. Aslında yapmasa şaşırırdım ama koku burada o kadar güçlü değildi. Aramaya devam ettim, sonra adımlarımı geri sardım ve geçtiğim her kapıyı açtım: misafir odaları, misafir banyoları, Chloe'nin odası.

Tam kapıyı tekrar kapayacaktım ki bir telefonun titrediğini duydum. Şifoniyerden geliyordu. Işığı açtım ama yine bir şey

olmadı. Chloe'nin telefonu muydu? Tanrım, bu onun telefonuysa, o zaman polisi aramak için kullanabilirdim! Şifoniyere koştum ve üst çekmeceyi açtım. Telefon hâlâ buruşuk tişörtlerin arasında titriyordu.

Elime aldım ve başparmağımı ekranda kaydırdım. "Alo?"

Sessizlik.

"Alo?"

"Merhaba, ben Ro." Sesi robot gibi geliyordu. Hat yüzündendi, burada hiç çekmiyordu. "Alo?" diye tısladım.

Çatırtı. "...ister misin?"

Roxanne. "Roxanne! Ben Joanne! Neredesin?"

"Bayan A? Ben... aramıştım."

"Ama neden burada değilsin?"

"...olmalı mıydım?"

"Evet! Richard bu sabah seni aradı, unuttun mu? Birkaç gece kalacaktın? Burada olacağını söylemiştin! Geleceğini? Tanrım, korkunç bir şey oldu. Alo? Orada mısın?"

Daha fazla çatırtı. Pencereye gittim. Hat düzelir gibi oldu. "İptal etti."

"İptal mi etti?"

"Evet. Artık ihtiyaç kalmadığını söyledi."

Bu doğru olamazdı. Bu doğru olamazdı çünkü doğruysa, Chloe doğruyu söylüyor demektir. *Onu aramadı. Aramış gibi yaptı. Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek. Ama aramıştı. Sonra da tekrar arayıp iptal etmişti.*

"Alo? Roxanne? Beni dinle..."

"Jo? Ne yapıyorsun?"

Richard'ın arkamdan gelen sesiyle nefesim kesildi. Telefonu kulağımdan çektiğimde Roxanne gitmişti.

Kusacakmış gibi hissediyordum ve bu sadece korkunç koku yüzünden değildi.

Yere düştüm, karanlıkta halıyı hissedebiliyordum, kalbim boğazımda atıyordu. “Arıyordum, buraya benzin döktüğünü sandım.” Ona gerçeğı söylemeliydim. Ona telefonu göstermeliydim. *Bak ne buldum. Chloe’nin olmalı.* Sonra elimde tekrar titredi ve ekranda *Ro* kelimesi yanıp söndü.

“Ver onu bana.” Richard’ın eli telefonu almak için üzerimden uzandı. “Bunu da ne cehennemden buldun?”

“Şifoniyerde. Açman gerekmiyor mu? Roxanne arıyor! Acele et! Kaçıracaksın!”

Başparmağını ekranın üzerinde kaydırıp telefonu kulağına götürdü. “Alo?” Telefonu kulağından çekti. “Burada çekmiyor.” Telefonu cebine soktu. “Burada koku falan almıyorum,” dedi. “Zamanını boşa harcıyorsun.”

Ona baktım. Şu anda kafam çok karışık. Ayağı kalkıp dizlerimi temizledim. “Neler oluyor?” diye sordum. Evie çığlık atmayı kesmişti. “Chloe nerede?”

“Çıkıyor. Kulübeden bir balta alıp kapıyı kıracağım.”

Nefesim kesildi. “Balta mı?”

“Çok sürmez. Ah, bir de telefonunu buldum.”

“Buldun mu? Nerede?”

“Demin ofisinde. Masanın üzerinde. Orada bırakmış olmalısın.”

“Niye ofisimdeydin ki?”

Richard üzgün gözlerle bana baktı. “Sana inanmadığım için özür dilerim, tatlım. Chloe iyi değil. Anlamam gerekirdi ama ben sadece...” Elini saçlarından geçirdi. “Nasıl olduğunu bilirsin. Konu kendi çocuğun olduğunda, onda bir sorun olduğuna asla inanmak istemezsin.”

Artık neler olduğunu çözemiyordum. Telefonumu kaldırdım. “Polisi arayacağım.”

“Gerek yok. Ben halledeceğim.”

“Ama polisi aramamız lazım!”

Omuzlarımı tuttu. "Polisi aramak istemiyorum. Henüz olmaz."

"Neden?" diye bağırdım. "Evie'yi aldı! Polisi aramamız lazım! Hemen aramalıyız!"

"Bunu polisi karıştırmadan çözebilirim. Polis karışırsa o hapse girer. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Evet! İyi işte! Umarım girer! Umarım sonsuza kadar hapse kalır!"

Elini yanağıma koydu. "Tatlım, tüm bunlar için çok üzgünüm. Bırak bunu kendi yöntemimle halledeyim. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Oraya git de konuşarak onu vazgeçirmeye çalış. Ben o kapıyı öyle ya da böyle açacağım."

Gözlerinin içine baktım. "Ama ya çok geç olursa?"

"Olmayacak. Oraya dön. Hemen döneceğim."

Işık düğmesine bile basmadan merdivenden aşağı koştu. Işıkların çalışmadığını bildiği için mi? Merdivenin başına kadar birkaç adım attım. "Richard?"

Arkasına döndü. "Ne oldu?"

"Roxanne'i aradın, değil mi?"

"Aradığımı biliyorsun. Sen de oradaydın. Neden?"

Neden mi? Bariz değil miydi? "O zaman neden burada değil?"

"Ben ne bileyim! Chloe ona gelmemesini söylemiştir muhtemelen. Chloe çıkarsa diye lütfen oraya döner misin? Bir yere ayrılma, tamam mı? Beni bekle."

Başımla onayladım. "Tamam." Kımıldamadan öylece durup bana baktı.

"Oraya dön!" diye bağırdı.

Tekrar bebek odasına gittim. Oscar yan yatmış, nefes nefeseydi. Nesi vardı böyle? Elimi uzattığımda inledi. Şu anda bunun için endişelenemezdim. Anahtar boşluğundan konuşabilmek için kapının yanına çömeldim. "Chloe, benim. Kapıyı aç."

Cevap gelmedi.

“Chloe. Sana inanıyorum.”

İç çektiğini duyduğuma emindim. “Aynen. İyi deneme, Joanne.”

“Dinle, telefonunu odanda buldum ve Roxanne’le konuştum. Richard’ın ona gelmemesini söylediğini söyledi.”

Bir an durdu. “Sana söylemiştim.”

“Biliyorum.”

“Yani artık bana inanıyor musun?”

Tanrım. Başparmağımın eklemimi ısırdım. “Sanırım.”

“Telefonum sende mi?”

Altdudağımı ısırdım. “O aldı.”

“Ona güvenemezsin, Joanne. Söylediği tek kelimeye bile inanamazsın. Bizi tecrit ediyor. Ev telefonunu kesti, tıpkı eski evimizde yaptığı gibi. Havalimanına gitti, arabayı oraya park etti ve bir şekilde buraya döndü. Saatlerce evin içinde bir yerlerde havanın kararmasını beklemiş olmalı.”

Önceden evde duyduğum sesleri düşündüm, etrafta dola-
nan birileri varmış gibi. Chloe olduğunu sanmıştım. Şimdi baş-
şından beri Richard olduğunu mu söylüyordu?

“Ama telefonumu bana verdi. Bizi tecrit etmek istiyorsa bunu neden yapsın ki?”

“Kontrol ettin mi? Şarjı var mı? SIM kart takılı mı?”

Telefona baktım. İşte o zaman ekrandaki yazıyı gördüm.
SIM kart takınız.

Elim ağzıma gitti. “SIM kart yok.”

Sesli sesli iç çekti. “Sana söylemiştim.”

Ödüm kopuyordu. Artık kime inanacağımı bilmiyordum.
“Nereden bildin?”

“Sence nereden? Geçen sefer bize de aynısını yapmıştı.”

“Ah, Tanrım.” Saçımı avuçladım. “Her an geri gelebilir. Ka-
pıyı aç, Chloe!”

Banyonun kapısını o kadar hızlı açtı ki öne doğru sendeledim. Evie'yi hâlâ göğsüne bastırmışken elimi tutup beni kaldırdı. Evie bana sıırttı. Ce-ee ya da saklambaç oynadığımızı düşünüyordu.

Sanırım oynuyorduk.

“Şimdi onu alabilir miyim?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Sana güvenmiyorum.”

Ön kapı gıcırdayarak açıldı.

“O burada!” diye fısıldadım. Chloe'yi bebek odasından çekeleye çekeleye çıkarıp yatak odama ittim. “Sen Evie'yle burada saklan. Ben gidip onu durduracağım.”

“Nasıl?”

Kapının arkasına asılı sabahlığımı kurcalayıp anahtarı buldum. “Bebek odasının kapısına kilit taktırdım.”

Richard'ın başının tepesi merdivende görününce sahanlığa çömeldim. Bebek odasına geri döndüm ve banyo kapısının açık olduğunu fark ettim. Oraya doğru atıldım. Tam kapatmışım ve önüne çömelmişim ki Richard içeri girdi, baltası yanında sallanıyordu. Simon'ın şöminelik odun kesmek için kullandığı küçük bir baltaydı ama yine de... Yeterince büyüktü.

Oscar korkuyla havladı.

“Oscar'ın nesi var?” diye sordum.

“Onu tekmelemiş olabilirim,” dedi sabırsızlanarak. “Bilmiyorum. Ayağıma dolandı. Sadece onu itmek istemişim o kadar.”

“Onu tekmeledin mi?”

“Yaptıysam da hafifçeydi.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum.” Elim sevmek için Oscar'ın üzerine koymuştum ki Richard bana doğru iki adım atıp baltayı omzunun üzerine kaldırdı. Çığlık atmak için ağzımı açtım, kollarımı yüzüme siper etmişim.

“Tanrı aşkına, Jo! Yolumdan çekil!” Baltayı omzunun üzerine kaldırmışken bana embesilmişim gibi bakıyordu.

Çabucak çekildim. İlk darbe ben tam odadan çıkarken geldi. Çat! Kapıyı kapadım ve titreyen parmaklarım yüzünden anahtarı kilide sokmakta zorlandım. Tek düşünebildiğim Evie’ydi. Evie’yi kollarıma almalı ve bizi buradan çıkarmalıydım. Sonunda anahtarı soktum ama sıkıştı. *Tanrım. Tanrım, lütfen.* Gök gürültüsü gibi bir çatırtı daha. Tahtanın parçalanma sesi. Evie’nin içeride olmadığını nasıl fark edemezdi. Ağlamıyordu bile.

Eh, her an çözebilirdi. Bu sefer daha yüksek bir çatırtı geldi, neredeyse patlama gibi. Kereste kırılıyordu. Kapıyı tekmeliyor olmalıydı.

Anahtarı oynattım ve bu sefer döndü.

“Bu kız hangi cehennemde?” diye kükredi.

Yatak odama geri koştum.

“O kapı daha ağır ama o çıkmadan önce fazla vaktimiz yok. Buradan çıkmak zorundayız.”

“Joanne!” diye bağırdı Richard bebek odasının kapısını yumruklayarak. “Ne boklar dönüyor? Kapı kilitli!”

Evie parmağını emiyordu. Gözleri merakla kocaman olmuştu. Korkmuş görünmüyordu. Olan gürültü onu hiç endişelendirmemiş gibiydi.

“Peki şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Chloe.

“Evie’yi ben alayım,” dedim. Gözlerimizin kenetlendiği, ikimizin de diğerine güvenip güvenemeyeceğini tarttığı bir an geçti. Richard’ın kapıya vurma sesiyle irkildik.

“Hayır.”

“Neden?”

“İkinizi de kurtaracağım, ondan.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Başka seçeneğim yoktu. Sonuçta Evie'yi onun kollarından güreşerek alamazdım ya. Ayrıca ona inanıyordum. Gerçekten inanıyordum. Şu anda Evie'ye zarar vereceğini düşünmüyordum. Ama sonra, parmak uçlarımızda sahanlıktan merdivene ilerlerken, Evie başını kaldırıp bebek odasını işaret etti.

“Yaya!”

Elimi yavaşça ağzının üzerine kapadım. Nefeslerimizi tuttuk.

“Jo?”

Duymuştu. Chloe kolumu tutup çekiştirdi. “Gidelim,” diye ısrar etti alçak sesle.

“Jo, dinle beni, tatlım. Seni seviyorum. Seni ya da bebeğimizi incitecek bir şey asla yapmam. Chloe sana ne dedi bilmiyorum ama yalan söylüyor. Lütfen kapıyı aç, tatlım.”

Sesi o kadar nazik, o kadar yatıştırıcı, o kadar yakındı ki kendimi ona kapılırken buldum. Birden kapıyı açıp kollarına atılmak, ona üzgün olduğumu, aklımdan ne geçtiğini bilmediğimi söylemek istedim.

“Onun iğrenç yalanlarını dinleyerek hem kendi hayatını hem de bebeğimizin hayatını tehlikeye atıyorsun. Sen haklıydın. O şeytan. Bunu artık görüyorum. Diane bana anlatmaya çalıştı, sen bana anlatmaya çalıştın. Bence o annesini öldürdü. Küçük kardeşini bile boğmuş olabilir.”

Kalbim güm güm atarken orada kalakaldım.

Sesi çatladı. “Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Ve bu senin hatan değil. O seni büyüledi. Tıpkı beni de büyülediği gibi.”

Büyülenmiş miydim? Oyun oynuyor olsaydık, mesela çağrışım oyunu, *Chloe* dendiğinde aklıma ilk gelen kelime *büyülenmek* olur muydu bilmiyordum ama beni bir şekilde ikna mı etmişti? Onun o iğrenç yalanlarına mı kanmıştım?

“Ona inanamazsın,” diye tısladı *Chloe*, hâlâ kolumu çekiştiriyordu. “Gitmemiz lazım!”

“Kime inanacağımı bilmiyorum,” diye fısıldadığım sırada *Richard* yumruğunu kapıya öyle bir vurdu ki kapı sallandı.

“Aç şu siktiğimin kapısını!”

Her an baltayı indirebilirdi. Merdivenden aşağı koştuk, fark ettim ki benzinin döküldüğü yer burasıydı. Halı yer yer öyle ıslanmıştı ki ayaklarım o şeye vıcık vıcık battı. Belli ki birisi birinci kattan kaçış yolumu kesmek istemişti.

Kucağında *Evie* olmasına rağmen *Chloe* benden daha hızlıydı. Çoktan ön kapıya varmış, çekebildiği kadar sert çekiyordu. “Kilitli,” dedi ve sanırım sesinde biraz panik duydum.

“Tanrım. Nasıl?”

“Şimdi ne yapacağız?” diye bağırdı.

Kendimi toplamalıydım. Bizi dışarı çıkarmalıydım. “Arka kapı,” dedim. Koridordan geçip mutfığa koştuk. Geçerken tüm pencereleri tek tek denedim ama hepsi kilitliydi.

“Arka kapı da kilitli,” diye sızlandı. Kolumu yakaladı. “Bodruma inmeliyiz.”

“Bodruma mı? Neden?”

“Çünkü şu anda en iyi saklanma yeri orası. Çünkü oraya girmekten korktuğunu biliyor.”

Durup aşağı baktım, boşluğa bakarken başım döndü. Işık düğmesini arandım. Chloe elini koluma koydu. “Hayır.”

“Ama buradaki ampulleri çıkarmamış olabilir.”

“Aynen öyle. Kapının altından ışığı görür. Bu riske giremeyiz.”

“Sen delirdin mi? *Oraya* karanlıkta girmemi mi istiyorsun?”

Baam! Bu sefer Richard kapıya omuz atıyormuş gibi bir ses geldi. Kapının hâlâ dayandığına inanamıyordum. Simon’a zam yapacaktım, tabii onu bir daha görebilirim.

Boğazımdaki yumruyu yutkundum ve Chloe’nin kollarındaki Evie’ye baktım. Bana sırttı. Bunun şimdiye kadarki en eğlenceli macera olduğunu düşünüyordu.

Chloe birkaç adım inip arkasını döndü. “Geliyor musun?”

Tereddütle ayağımı uzattım.

Baam!

İki elimle tırabzana tutunup aşağıya ilk adımımı attım. Bacaklarım pelteye dönmüştü.

“Yatakta vardı on kişi ve küçük olan dedi ki...”

Durdum. “Ona şarkı mı söylüyorsun? Şu anda?”

“Onu sakinleştiriyor. Yuvarlan! Yuvarlan!”

Evie kıkırdadı.

“Bana epey sakın göründü.”

“Sonra hepsi yuvarlandı...” diye alçak sesle devam etti.

Komik ama eskiden şarkı söylemesini tüyler ürpertici bulurken şimdi inanılmaz derecede rahatlatıcı geliyordu.

“Ve biri düştü.”

Evie keyiften çıldırdı.

“Bu son basamak,” diye fısıldadı Chloe. Elimi tuttu ve basacağım yeri bulana kadar parmağımla zemini yokladım. Burası soğuk ve nemliydi, nedense aklıma Richard’ın burayı sinemaya dönüştürme planları geldi, yoksa bilardo odası mıydı? Bir an üzerime nostalji çöktü.

Gerçekten aklımı kaçıırıyordum.

“İyi misin?”

“Pek değil.”

“Bu taraftan. Duvara ulaşana kadar dümdüz gideceğiz.

“Karşı duvara? Ta oraya kadar? Beton duvarın arkasına?”

“Aşağı gelirse saklanmak için en güvenli yer orası.”

“Buraya inmeyeceğini söylediğini sanıyordum.”

Beni duymazdan geldi. “Sadece elimi tut ve diğer kolunu sağa sola sall.”

“Neden?”

“Örümcek ağları. Yüzüne çarpmasınlar diye.”

“Tanrım.”

“Yatakta vardı dokuz kişi ve küçük olan dedi ki... Hadi, Joanne. Aklını ondan uzaklaştırır. Benimle söyle.”

Aklımı *ondan*, o artık her neyse, uzaklaştırmayacaktı ama yutkundum, elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım ve titrek bir fısıltıyla söylemeye başladım.

“Yuvarlan, yuvarlan...” Evie neşeyle ciyakladı. Küçük kızım gerçekten hiçbir şeyden korkmuyordu. “Sonra hepsi yuvarlandı ve biri düştü...”

Yol boyunca usulca şarkı söyleyerek diğer uca vardık.

Elim duvara değdi. Parmaklarımın altında sertti. “Ya etrafta fareler ve örümceler kol geziyorsa?”

“Onlar senden, senin onlardan korktuğundan daha çok korkuyordur.”

“Nedense bundan şüpheliyim.”

Yutkundum, oturdum ve bacaklarımı önüme uzattım. Sadece kapıya vuran baltanın gümbürtüsünü duyabiliyorduk. “Kırması çok sürmez,” dedim. Evie’ye baktım. “Lütfen?”

Bir an tereddüt etti. “Sana Evie’yi verirsem, buradan çıkma-mıza yardım edeceğine söz veriyor musun? Bana yardım edeceğine?” Yüzümü inceledi. “Beni burada o adamla bırakamazsın. Beni öldürür. Buraya senle Evie için geldim.”

“Evet. Yani hayır. Seni arkada bırakmam,” dedim. Bana inanacağını umarak –bunun için dua ederek– dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu noktada Evie’yi geri almak için her şeyi söyleyebilirdim. Onu bana verdiğinde hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istedim. Kızım kollarımda güvendeydi. Nihayet nefes alabiliyordum. Onu kucağıma oturttum. “Uyuyakalmış.”

İnanılmazdı ama görünüşe bakılırsa felaket şarkı söyleyişimiz onu uyutmuştu.

“Ne yapacağız?” diye sordum.

“Bekleyeceğiz. Dinleyeceğiz. Ön kapı tepemizde bir yerde. Kilidi açarsa duyabiliriz.”

“Ama ya kapıyı arkasından kilitlerse?”

“Bekleyip görelim. Zaten dışarıda olduğumuzu düşünürse kilitlemez.”

“Sonra ne olacak?”

“Sonra buradan olabildiğince hızlı kaçarsınız. Muhtemelen arabanın anahtarlarını da almıştır ama kulübede saklanabiliriz. Gün ağarana kadar dayanmalıyız. Ondan sonrası daha kolay olur.”

“Arabamın anahtarları bende.”

“Öyle mi?”

“Üzerimde değil ama arka tekerin orada bir tane var. Onun bundan haberi yok çünkü bir keresinde kaybettim diye bana çok kızmıştı. Son zamanlarda çok unuttum...”

“Hey, muhtemelen değildin ya da hiçbir şey de olağandışı değildi. Bu onun yöntemi sadece. Sende bir sorun varmış havası yayıyor, sonunda sen de buna inanmaya başlıyorsun.” Küçük, acı bir kahkaha attı.

Hıçkırarak ağlamaya başladım.

“İyi misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedim usulca. “Gerçekten korkuyorum. Bundan nefret ediyorum.”

Elime bir şey bıraktı. Telefonumdu. “Koşmaya başlamamızdan önce düşürdün.”

“Sağ ol.” Elimin tersiyle burnumu sildim. “Ama işe yaramaz, unuttun mu?”

“Feneri var.”

Ekrana dokundum ve ışığı yandı. Chloe kolumu tuttu. “Şimdi açma. Şarjını bitirmek istemezsin.”

“Bekle.” Ona ekranı gösterdim. “Hâlâ wi-fi’ya bağlı.” İkimiz de gözlerimizi kısıp küçücük çubuğa baktık. Yani minik, miniminnacık çubuğa. Çıplak gözle zor görülüyordu.

“Baksana! Mesajım var!” Doğrulup oturdum. Evie kıpırdandı. Mesaj Jim Preston’dandı.

“O kim?”

“O zamanlar annenin ölümü hakkında yazan gazeteci. Onunla temasa geçmiştim.”

“Öyle mi yaptın? Neden?”

“Sana ne olduğunu anlamak istedim. Richard bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu.”

“Evet,” diye güldü. “Eminim hoşlanmıyordur. Peki ne öğrendin?”

“Sadece gazetelerde yazanları. Bir de babanın seni akıl hastanesine gönderdiğini. Ama bak! Ona mesaj atabiliriz! Bize yardım çağırabilir!”

“SIM kart olmadan mesaj gönderemezsin.”

“Ama ondan mesaj gelmiş işte!”

“Telefonun eski mesajları saklar, sadece yeni mesaj atamaz ya da alamazsın.”

Ama ben bunu daha önce okumamıştım. Mesajı açtım.

Joanne, sana daha önce de söylemeye çalıştım. Konuyla alakalı mı bilmiyorum ama kocanın işiyle ilgili. Sıkıntıda olduğuna dair söylentiler var. Bir saadet zincirinden bahsediliyor. O zamanlar diğer işinde de sorunlar olduğunu hatırladım ve

bilemiyorum... Bu benim kafamda alarm çanları çaldırdı. Dikkatli ol sadece.

“Biliyordum,” dedi Chloe omzumun üzerinden okuyarak.

“Aman. Tanrım.”

Şüphem kaldıysa bile artık yok olmuştu. Chloe’nin Richard’ın para sorunları hakkında söylediklerinin hepsi doğruduydu. Her şey doğruduydu. Evlendiğim adam, bunca zamandır deliler gibi âşık olduğum adam bir canavardı. Roxanne, ona gelme dediğini söylediğinde bile Richard’ın bir açıklaması olacağını düşünmüştüm, öyle olmasını ummuştum.

Mesajı kaparken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Gözlerimi kısarak ekrana baktım, elimin tersiyle yaşları sil dim. “Aa.”

“Ne?”

Güvenlik kamerası uygulamasının simgesini işaret ettim ve açmak için dokundum. Yüklemesi zaman aldı ve bir an nafile olduğunu sandım, burada yeterince çekmiyordu ama nihayet açıldı.

Ekran bebek odasındaki kameranın görüntüsünü gösteriyordu. Karanlıktı ve dolap kapağından görmek zordu ama Richard’ın sırtının ana hatları seçilebiliyordu. Grenli görüntüye bakakaldık. “Ne yapıyor o?” diye sordu Chloe.

Başımı kaldırdım ve dinledim. Gümbürtü durmuştu. Tekrar ekrana baktım. “Sanırım elleriyle tahtaları ayırıyor.”

“Kamera nerede? Babam hepsini attı sanıyorum?”

“Birkaç tane kalmıştı. Bu sabahtan onları yerleştirdim.” Ona mukayyet olmak için koyduğumu söylemedim. Çılgınca bir şey yapmasından korktuğumu.

Gözlerim karanlığa alıştı. Bulunduğumuz kısmın ucunda küçük bir kare pencere vardı. Küçücüktü ve parmaklık takılıydı, bu yüzden oradan çıkamazdık ama bir parça ay ışığı oradan içeri sızıyordu.

Orada sessizce oturup Richard'ın baltayı tekrar savurmasını izledik. Gördüklerime inanamıyordum. Kocamı tanıyamıyordum. Chloe gerçekten onun bize yapabileceklerinden korktuğu için mi bu eve gelmişti? Bu nasıl doğru olabilirdi? Burada bizimle olduğu süre boyunca bana berbat davranmıştı. Gerçekten Evie ve benim için korktuysa, neden daha önce bir şey söylememişti? Şimdi yüzüne yandan bakarken –ki kabul etmek lazım, daha önce hiç fiziksel olarak bu kadar yakın durmamıştık– ne kadar genç ve savunmasız görüldüğünü fark etmek beni sarstı.

Tekrar ekrana döndüm. Richard'ın çıkması fazla sürmezdi ve ben uyuyan bebeğime sarılırken acaba buradan sağ çıkabilecek miyiz diye düşündüm.

KIRKINCI BÖLÜM

“Simon’la olan fotoğrafla neden oynadın?” diye sordum usulca.

Chloe ekrana baktı, Richard’ın kapıyla mücadele eden görüntüsüne. “Babamdan ayrılmanı istedim. Onu terk etmen için aklıma gelen her şeyi yaptım. Sana korkunç şeyler yapmaya devam edersem ve sizinle sonsuza kadar yaşamakla tehdit edersem çekip gidersin ve ondan boşanırsın sandım. O zaman vasiyetini değiştirir, hayat sigortanı iptal ederdin, Evie de sen de güvende olurdunuz.”

“Bekle. Hayat sigortamı nereden biliyorsun?”

“Ofisinde buldum. Buraya geldiğim ilk gün. On milyon sterlin.”

“Gizli gizli mi araştırdın?”

“Evet. Bu kadar yüksek bir hayat sigortası yapmak kimin fikriydi?”

“Bilmem. Bizim sanırım. Yani onun sigortası da aynı. Bu oldukça standart, değil mi?”

“On milyon sterlin? Bu standart falan değil. Bok gibi para.”

“Biliyorum. Biliyorum. Haklısın. Ve evet, onun fikriydi ama Evie’yi düşünüyordu.”

“Evet, aynen.” Güldü.

“Peki buraya, bu eve gelmen gerektiğini nereden biliyordun? Tehlikede olduğumuzu nereden biliyordun?”

“Onu gördüm, Connaught’ta. Orada haftada iki gece resepsiyonda çalışıyordum.”

“Connaught’ta mı çalışıyordun? İşin mi vardı?”

“Evet, tabii ki işim vardı. Niye olmasın ki? Ödemem gerek faturalar vardı.”

“Bilmem ki. Yani, baban sana bir daire almıştı. Çalışmana gerek yok diye düşündüm.”

“Bana daire falan almadı. Şaka mı yapıyorsun? Bin yıl geçse onun parasına dokunmam. İçeri girdiğini gördüğümde arkaya saklandım ve birini onunla ilgilensin diye çağırdım. Bir odaya çıktı ve ertesi geceye kadar da oradan ayrılmadı. Oda bir kadın adına tutulmuştu.”

Nefesim kesildi. “Isabella mı?”

“Hayır. Başka biri.”

“Süper model mi? O doğru muydu?” Neredeyse bağıracaktım. Yani yapardım da ama o zaman Evie uyanırdı, bu yüzden tıslayarak söyledim.

“Hayır! Onu ben uydurdum. Görmeye geldiği kadın ellili yaşlarındaydı. Amirime onu sordum. Kadın Amerikalıymış, New Yorklu. Çok da zenginmiş ama bunu tek bakışta bile anlayabiliyordun zaten. Evli olduğunuzu ve Evie’yi doğurduğunu biliyordum, içime bir kurt düştü. Sonra kadının düzenli olarak şehre geldiğini öğrendim. Oha, Joanne, bana sakın... *ağlıyorum* deme?

“Sadece... Ben gerçekten mutlu olduğumuzu sanıyordum. Şok oldum. Isabella’yla işler yolunda gitmeyince...”

“Hadi ama. Anlamıyor musun? Seninle tanıştı, ne kadar zengin olduğunu fark etti, kendi işini hortumluyordu ve yakalanmak üzereydi. Isabella’yı senin için terk etti çünkü sen daha büyük bir balıktın.”

Güldüm. “Bayağı yanlış anlamışsın. Ben o kadar zengin değilim.”

“Ama sen... mirastan bahsetmiştin?”

“Küçük bir şey. Bana göre öyle değil tabii,” diye ekledim hemen. “Yani, babanın servetiyle kıyaslayınca.”

“Ne kadar?”

“Altmış bin sterlin.”

Kısa bir duraksamanın ardından, “Düşündüğümden daha çaresiz olmalı,” dedi. “Ama her neyse, hayat sigortası var. Söylesene, böyle ıssız bir yerde yaşamak kimin fikriydi? Burada arkadaşlarından çok uzaktasın.”

“Güzel olur diye düşünmüştüm, anlarsın ya? Kırsalda büyük bir ev...”

“Evet de bunu *sen* mi düşündün? Yoksa o mu sana istediğinin bu olduğunu düşündürdü?”

Parmaklarımı gözlerimin arasına bastırıp düşünmeye çalıştım. Ev aradığımız dönemde, bizim için mükemmel olacağını düşündüğüm bir evi görmeye onu ne zaman götürsem bir kusur bulduğu doğrudur. Yok çok küçük, yok çok karanlık, yok mahalle kötü.

Beni birine bakmaya götürene kadar Londra dışındaki evlere baktığını bile bilmiyordum.

“Baksana! Mükemmel!” demişti beni görmeye götürdüğünde. “Tüm güzel çocuklarımızın çimenlerde koşturduğunu hayal edebiliyor musun? Hem bak, balık havuzu da var! Köpek de alabiliriz, sen hep köpek istediğini söyledin. Bir köpeğin etrafta koşturabileceği bir sürü alan var.”

Onun heyecanına hemen katıldığımı söyleyemezdim. Arkadaşlarımdan, Chelmsford’da yaşadktan sonra Londra’da yeniden kurmaya başladığım hayatımdan çok uzakta hissetmişim. Chelmsford’a Marc için taşınmışım. Orada da pek arkadaş edinememişim gerçi, sadece Shelley vardı. Londra’da kendimi yeniden evimde hissetmişim. Burada yaşamak istediğini söylediğinde biraz hayal kırıklığına uğradığım doğrudur.

“Burası çok... büyük. Neden bu kadar büyük bir eve ihtiyacımız olsun ki?” demiştim.

“Ama bana hayalinin büyük bir evin ve bir sürü çocuğun olması olduğunu söylemiştin. Tatlım! Sorun ne? Fikrini mi değiştirdin?”

Değiştirmemiştim. Sadece hepsini birden yapmayacağımı ya da otuz çocuğun yanında bir de hayvanat bahçem olacağını düşünmemiştim. Ama potansiyelini de görebiliyordum. Geçenlerde gördüğüm bir evde, insanların tropik bitkiler yetiştirdiği bir sera vardı. Belki biz de öyle yapardık. Mutfağı açıp büyük bir şömineyle güzel, geniş ama yanı zamanda sıcak bir alan yaratabilirdik.

Richard mutlu olsun istemiş ve kendimi olumlu yanlarını görmeye zorlamıştım, ta ki nihayet bir gün uyanıp da *istediğimin* bu olduğunu görene kadar. Bazen böyle derdi. “İstediğin bu, değil mi Joanne? Bu hayatı, bu evi istiyorsun, bu senin hayalin, değil mi?” Ben de öyle olduğunu düşünürdüm. Ama belki de bu onun hayaliydi. Belki de bunu kafama sokmuş ve benim olduğunu düşünmemi sağlamıştı.

“Benden gerçekten nefret ettiğini sanıyordum,” dedim Chloe’ye.

“Kusura bakma, Joanne ama öyle ya da böyle seni cidden umursamıyordum. Evie’nin doğduğunu duyduğumda içime korkunç bir his doğdu. Sonra onu otelde gördüm ve Evie’ye bir şey olursa yaşayamazdım. Buraya gelip duruma bir bakayım dedim. Ama hayat sigortasını ve benimle olan ilişkisini gördüğümde var ya... Evie’nin dadısı olarak kalmamı isteyişi falan? Biliyordum. Biliyordum işte. İkiniz de ölecektiniz ve suçu benim üstüme atacaktı.”

“Bana bir şey söylemeliydin.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“O etrafta yokken bana korkunç şeyler söyleyip duruyordun.”

“Onu terk etmeni istedim. Sen gidene kadar hayatını çekilmez kılayım diye düşündüm.”

“O iş öyle olmuyor.”

“Evet de elimden geleni yaptım yani.”

“Kesinlikle yaptın.” Gözlerimi devirince gülümsedi. Onu ilk kez gülümserken gördüğüme emindim. Bunun olabilmesi için üst katta baltalı bir manyak varken bodrumda saklanıyor olmamız gerekmişti.

Sonra bir şey hatırladım. “Solomon’u araman da neyin ne-siydi? Richard o yüzden geri geldiğini söyledi.”

“Aklını karıştırmaya çalışıyor. Annem öldüğünde, babam annemin mirasının yarısını aldı. Benim payımsa ben yirmi bir yaşına gelene kadar fonda tutuldu.”

“Yani...”

“Daha yeni zengin oldum, evet. Vasiyetname hazırlamak için avukatı aradım. Şu anda, bana bir şey olursa hepsini babam alacak. Vasiyetimi hazırlama fırsatım henüz olmadı ama babamla Solomon’un bu konuda konuşması ilginç, ne dersin?”

İç geçirdim. “Öyle görünüyor.”

“Neden yaşamamı istemediğini anlıyor musun? Seni ve Evie’yi öldürdükten sonra beni de öldürecek. Sonra gizlice Amsterdam’a dönecek ve birkaç gün sonra dönüp ailesini katlettiğimi görecek –yine– ama bu sefer kendimi de öldürmüş olacağım. Ya da öyle bir şey işte.” İç çekti. “Güven bana. Bunları daha önce yaşadım.”

Kusacaktım. “Ona taptığını sanıyordum,” dedim. Ama sonra mutfakta Richard’ın Evie’yi doyurduğu zamanı ve Chloe’nin yüzündeki saf nefreti hatırladım. Evie’ye karşı olduğunu sanmışım ama Richard’a karşı olmalıydı.

“Gerçekte nasıl hissettiğimi tahmin etmesine izin veremedim, yoksa neden geldiğimi anlardı. Bir şeylerin peşinde olduğumu çözerdi. Tekrar hayatının parçası olmayı umutsuzca

istediğimi düşünmesini sağlamalıydım. Onca yıl önce, o gece orada biri olduğu konusunda yanıldığıma onu ikna etmeyi başarmıştım. Yani, o olduğunu biliyordum, annemle tartışıklarını duymuştum. Ondan korkuyordum, bu yüzden evde bir yabancı olduğunu söylemiştim. Polisin çözmesini istemişim ama asla çözemediler.”

Babamın annemi öldürdüğünü bilmenin ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyordum. “Çok üzgünüm, Chloe.”

“Neyse ne.” Kolumu tuttu. “Joanne, bak.”

Richard bacağına kapıdaki delikten geçirmiş ve öteki tarafta kaybolmuştu.

“Ah, Tanrım. Çıktı.” Uygulamayı koridordaki kameraya çevirdim. Richard’ın karanlık figürünün koridorda yavaşça yürüdüğünü ve geçerken kapıları açışını dehşetle izledik. “Joanne! Hayatım! Cevap ver!”

Zar zor nefes alabiliyordum.

“Beni dinle, Jo, kızgın değilim, tamam mı? Sadece güvende olmanı istiyorum. Onunla beraberken güvende olmayacaksın, anlıyor musun? Bu yüzden saklandığın yerden çık, tatlım. Unutma, o deli ve yalancı. Söylediği tek kelimeye bile inanamazsın. Bu benim hatam, biliyorum. Başından beri haklıydın. O aklını kaçırmış ama ben bunu görmek istemedim. Seni seviyorum, Joanne. Seni çok seviyorum.”

Hiçbir şey göremiyordum neredeyse ama attığı her adımda garip bir ses duyuyordum, vurma sesi gibi. Gözlerimi kısarak karanlık figüre baktım ve ne olduğunu anladığımda nefesim kesildi, parmaklarımla ağzımı kapadım. Richard baltasının yassı tarafını avucunun içine vuruyordu, bıçağın ne kadar iyi olduğunu tartıyormuş gibi. Bir yandan da beni çok sevdiğinde ısrar ediyordu.

“Kendimi hiç iyi hissetmiyorum.”

“Hayır, bu harika. Aşağıda da kameran var mı? Dışarı çıkar-
sa görebilecek miyiz?”

“Oturma odasında bir tane var. Bir tane de antredeki küçük
masada.”

Richard artık aşağıdaydı, hâlâ bize sesleniyordu. Aşağıya
daha fazla ay ışığı vurduğundan görüşümüz biraz daha düzel-
mişti. Onun çalışma odasına girmesini izledik. Dışarı çıktığın-
da elinde artık balta değil başka bir şey vardı. Grenli görüntüye
tekrar gözlerimi kısarak baktım.

“O ne?” diye sordum.

“Tüfek.”

“Tanrım, hayır.”

“Dışarı çık, Chloe! Seni küçük psikopat şeytan! Seni eninde
sonunda bulacağım!”

“Sana neden böyle deyip duruyor?” diye fısıldadım.

“Sence neden? Seni *benim* psikopat olduğuma ikna etmeye
çalışıyor.”

“Doğru. Mantıklı. Hâlâ burada kalmamız gerektiğini düşü-
nüyor musun?”

“Evet, öyle düşünüyorum. En iyi şansımız bu.”

Richard’ın üst kata dönüp odalara girip çıkmasını, adımı
seslenmesini, Chloe’ye seslenmesini, Evie’ye seslenmesini izle-
dik. Bir noktada kamera yüzünü gösterdi ve delirmiş gibi gö-
rünüyordu, gözleri vahşi vahşi bakıyordu ve ağzı çarpılmıştı.

Sonra merdivenden bir üst kata çıktı ve artık onu göremez
olduk. Bir an sessiz kaldık, gözlerimiz ekrana yapışmış hâlde
onun dönüşünü bekledik. Tek duyabildiğim kalbimin atışlarıy-
dı.

“Bir gece seni Evie’nin odasında çömelmiş gördüğümü san-
dım.”

Birden başını kaldırdı. “Onu her gece yapıyordum. Bu eve
girer girmez, ikinizi de öldürmek için orada olduğum fikrini

kullanarak suçu benim üzerime atacağını biliyordum. Ne yalan söyleyeyim, Evie'yi geceleri yanına almaya karar verdiğinde bayağı rahatlamıştım. Hem birkaç kez beni neredeyse yakalıyordun.”

“Ya Calpol?”

Bir an sessiz kaldı. “Buraya yeni gelmiştim ve sen babamdan Calpol almasını istemiştin, hatırladın mı? İçine zehir koymasından korkmuştum. Orada muhtemelen biraz abarttım ama açıkçası, ben oradayken bunu yapacağını biliyordum. Bu yüzden bisikletle gidip başka bir şişe aldım ama şişesi farklıydı, köydeki küçük eczanede daha küçüklerden yoktu. İçindekileri değiştirmek zorunda kaldım.”

Bunca zamandır ne kadar yanıldığıma inanamıyordum. Bize zarar vermek için geldiğini sanmıştım. Oysa o bizi kurtarmaya çalışıyordu.

“Annene olanları yazan gazeteci bana Richard’ın senden korktuğunu düşündüğünü söyledi.”

“Babamın korktuğu tek şey, ne yaptığını bilmem ve anlatacak olmamdı.” Omuz silkti. “Bir önemi yoktu gerçi. Denedim ama kimse bana inanmadı.”

“Ama neden gitmeye karar verdin? Gelecek hafta Londra’ya döneceğini söylemiştin.”

“Hamle yapmasını beklemekten bıkmıştım. Ama bu seyahate çıkacağını biliyordum ve geçen seferkine çok benziyordu. Bu yüzden ona gideceğimi söyledim ve kıvranmasını izledim. Gitmemi istemiyordu. Kalmamı istiyordu çünkü her şeyi planlamıştı. İşte o zaman hamlesini yapacağını anladım.”

“Döndü.” Kolumu tuttu. Richard merdivenleri hızla iniyor, neredeyse koşuyordu. Kendi kendine, “Siktiğimin orospusu. Lanet olası küçük orospu!” diye mırıldandığını duyabiliyorduk ama Chloe’den mi yoksa benden mi bahsettiği belli değildi. Yine de sanki korku filmi izliyordum. Richard’ın sinirlendiğini

daha önce görmüştüm ama bu şekilde değildi. Hiç böyle olmamıştı. Bu dehşet vericiydi. Sonraki merdiveni hızla indi ve ben oturma odasındaki kameraya geçtim.

Ön kapının açılma sesi.

Chloe kolumu kavradı. “Dışarı çıkıyor. Hadi gidelim.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Koşturduk, daha doğrusu ben Evie'yi uyandırmamak için hızlı hızlı yürüdüm. Birden artık örümcek ağlarını umursamaz olmuştum, yüzüme çarparlarken bile. Chloe önümdeydi, basamakları koşarak çıkıp kapıyı açtı. Karo döşeli antreyi geçtik.

Ön kapı ardına kadar açıldı. Tam koşarak çıkacaktım ki Chloe tek koluyla beni durdurdu.

“Bekle.”

Yavaşça kapıdan baktı. Anladım. Belki de tuzaktı. Öyleyse de epey iyi bir tuzaktı.

Kapının yanındaki duvara yaslanıp soluklandım. Mucizevi bir şekilde Evie uyanmamıştı. Chloe başıyla işaret etti. Dışarı baktım.

Omuzunda gevşekçe tuttuğu tüfeğiyle Richard arabamın önünde duruyordu.

Gözyaşlarına boğulmak istedim. “Burada bekleyelim,” diye fısıldadım. “Bir noktada gidecek. O zaman kaçarsınız.”

Başını iki yana salladı. “Arabaya asla ulaşamayız, anahtarı alamayız. İçeri girmeden bizi vurur.”

“Bunu polise nasıl açıklayacak?”

“Benim seni ve Evie'yi vurduğumu, onun da silahı elimden alıp beni vurduğunu söyleyecek.”

“Vay canına, buna iyice kafa yordun, değil mi?”

“En kötüsünü farz et, Joanne. Ben öyle yapıyorum.”

Etrafa bakındı. Saklanacak bir yer mi arıyordu? “Şurada vestiyer odası var.”

“Bir fikrim var,” dedi.

Richard evin çevresini dolaşmaya başladı ya da kulağımıza öyle geldi. “Çık dışarı, Chloe! Çık dışarı, bebeğim, artık her ne-redeysen, seni lanet olası küçük MANYAK!”

Evie kıpırdandı. Vestiyer odasına girip çömeldik, kapı aralıktı. Ay ışığı çok az geliyordu. Sanırım bir çift ağır arazi botunun üzerinde oturuyordum. Son derece rahatsızdı. Chloe konuştuğunda, sesi sanki kat kat tüvitin içinden konuşmuş gibi geldi.

“Üst kata çıkıp biraz gürültü yapacağım,” diye fısıldadı Chloe. “Böylece yukarıda olduğumuzu sanacak. Bu arada sen...”

“Hayır.”

“...Evie’yi arabaya koyup buradan çıkacaksın.”

“Kesinlikle olmaz. Seni bu canavarla burada bir başına bırakmayacağım.”

“Buradan kaçıp yardım çağırırsın.”

“Seni burada bırakmıyorum, Chloe.”

Dilini şaklattı. “Başka seçeneğimiz yok. Zamanımız yok. Bu senin tek şansın.”

“Hayır.”

Bir hareketlenme oldu, paltolar itilip kakıldı ve sonra yakamı kavradı. “Bu Evie’nin tek şansı.”

Evie’ye baktım. Keşke ikisini de koruyabilseydim. Silahım olsaydı, Evie’yi Chloe’yle bırakır ve gidip onu kendim vururdum.

Ama silahım yoktu. “Sen git,” dedim. “Anahtar sol arka tekerin üstünde. Oraya bir mıknaatısla tutturuldu. En yakın komşularımız yolun bir kilometre aşağısındaki Thomsonlar. Ben burada kalıp onun dikkatini dağıtacağım.”

“Bir şey unutuyorsun.”

“Ne? Ay, doğru. Sen araba kullanamıyorsun. Evie’yi alıp oraya koşabilirsin gerçi, çok uzak değil.”

“Mümkün değil. Peşimizden gelir. Silahı var, unuttun mu?” Ayağa kalkıp kapıdan bakındı. Dışarıda Richard’ın gevelediklerini duyabiliyorduk. “Burada bekle, etraf sakinleşene kadar saklan.”

Ben daha itiraz edemeden şemsiyelerden birini kaptı. Cebinden bir şey düştü. Hemen alıp cebine geri soktu.

“O ne?”

“En kötü senaryo,” diye fısıldadı.

“Bu da ne demek?”

“Mutfak tarafından çıkmaya çalıştığımız sırada çekmecedен kibritle aldım. Yukarı çıktığında aşağı inmeyeceğinden emin olacağım, böylece kaçmak için biraz zamanınız olacak.”

“Olmaz! Chloe, bu çok tehlikeli!”

Ama çoktan çıkıp merdivenden yukarı koşmaya başlamıştı. Yavaşça ayağa kalktım; Evie etrafında dönen dramdan habersiz, hâlâ kollarımda uyuyordu. Tepemde birinin bir yerlere vurduğunu duydum ve bir an için Richard’ın geri döndüğünü, üst katta olduğunu sandım. Cam kırılma sesi geldi.

Chloe.

Üst kattaki pencerelerden birini şemsiyeyle kırmıştı.

Kapı aralığından baktım. Richard içeri koştu, kapıyı kapadı ve tüfeği omzuna kaldırdı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Dışarı çıkıp da penceredeki Chloe'ye baktığımda yüreğim sıkıştı. Dehşet içinde görünüyordu. Yine de çığlık atmak için ağzını açtığında kendi güvenliğinin derdine düşmemişti. Ona yardım etmem için bağırmadı. Hayır. Avazı çıktığı kadar şöyle dedi: KOŞ!

Arabaya atladım ama fazla uzaklaşamadım. Penceredeki Chloe'nin arkasında dumanlar yükselen görüntüsü retinalarıma kazınmıştı. Range Rover'ı çalıştırmadım çünkü Richard'ı alarma geçirmek istemiyordum. Neyse ki araç yolumuz hafif eğimliydi de vitesi boşa alıp kendiliğinden gitmesini sağlayabildim. Evden uzaklaşınca motoru çalıştıracaktım.

Fakat Chloe'nin yüzünü, dehşet ifadesini aklımdan çıkaramıyordum, bu yüzden sola kırıp arabayı çitin yanında durdurdum.

Elbette dehşet içindeydi. Onu tüfekli bir manyakla evde kapanı kısıllı bırakmıştım. *Beni burada o adamla bırakamazsın. Beni öldürür. Söz ver.*

Geri dönmem lazımdı. O bodrumda bir söz vermiştim ve sözümü tutacaktım. Evie'yi kontrol etmek için arkamı döndüm. Uyanıktı, sanki gördüğü en ilginç şeymiş gibi arabanın tavanını inceliyordu.

“Zamanında yardım gelmesi mümkün değil.” Bana baktı, sonra tekrar tavana döndü. Kapımı yavaşça açtım.

“Hemen döneceğim, tamam mı?”

Ama zamanında yetişebilir miyim bilmiyordum. Chloe’yi vurmadan önce ona ulaşabilir miydim? Onu koruyabilir miydim? Hiçbir fikrim yoktu ama elimden geleni yapacaktım.

Arabayı kilitleyip eve koştum.

Düzgün düşünemiyordum. Sadece yukarı çıkmak ve bir şekilde Richard’ı durdurmanın bir yolunu bulmak istiyordum, çok geç olmadıysa tabii. Ancak kapıyı itip açtığımda silahım olmadığını fark ettim. Hiçbir şeyim yoktu. Ne düşünüyordum ki? Richard’ı yere sereceğimi mi?

Yukarıda Richard’ın bağırdığını duyabiliyordum. “Benden kaçabileceğini mi sandın? Bu sefer seni yakalayamayacağımı mı sandım?” Sonra güldü. Manyakça, şeytani, aklını kaçırmış gibi bir kahkaha. “Çık dışarı! Çık artık! Yoksa diri diri yanmak mı istiyorsun?”

Demek onu henüz bulamamıştı. Oraya gitmeliydim. Hâlâ vakit varken Chloe’yi bulup buradan çıkarmalıydim. Alevler taş merdivendeki halıyı tutuşturmuştu ama iki yanda da hâlâ geçilebilecek bir alan vardı.

Vestiye geri döndüm ve bulabildiğim en büyük şemsiyeyi arandım. Ahşap saplı ve kafes formu olanı seçtim. Kaldırıp elimle ağırlığını tarttım. Harika değildi ama idare ederdi. Basamakları dikkatlice çıktım, kazağımı ağzıma çektim. İşte orada, merdivenin başındaydı ve sırtı bana dönüktü. Hâlâ bağıırıyordu, tüfeğiyle nişan almış, bulutlara sıkmaya hazır deli bir adam. Şemsiyeyi kaldırdım ve bütün gücümle kafasına indirdim. Arkasını dönmesini, hatta belki beni vurmasını beklediğimden

çoktan birkaç adım gerilemiştim ve şemsiyeyi bir kriket sopası gibi tutuyordum. Ama o kımıldamadan durdu. Sadece birkaç saniye sürse de bir bacağının bükülmesi ve elini uzatması son- suza dek sürmüş gibi geldi.

“Ne sikim...” O zaman arkasını döndü, yüzünün yan tara- findan kan akıyordu. Gözlerini kısarak bana bakıp, “Jo?” de- dikten sonra yere yığıldı.

Göğsüm nefes alma çabamla inip kalkıyordu. Richard ha- reket etmiyordu. Onu öldürmüş müydüm? Sanırım onu öl- dürmüştüm. Tüfeği almalıydım. Yavaşça eğildim, namluyu tutup çektim ama Richard çok ağırdı ve silah yerinden oy- namadı.

Bırakıp bebek odasının kapısını, yani ondan ne kaldıysa ar- tık, ittim. Chloe’ye seslenmeye çalıştım ama boğuk bir öksürük olarak çıktı. Gözlerim yanıyor, yaşlar yüzümden akıyordu. Ka- zağımı burnumun üzerine çektim. Tam arkamı dönecektim ki boğuk bir inilti duydum. Banyodan geliyordu.

“Chloe?”

Ancak Richard’ın banyonun boş olduğunu fark etmeden önce kapıda açtığı delikten görünen yüz Chloe’nin değildi. Oscar’ındı.

“Oscar!” Sanırım kendi başına çıkamayacak kadar zayıf düşmüş ya da korkmuştu. Üzerime atlamaya çalıştı ve acıdan bağırdı.

“Beni burada bekle,” dedim. Koridorda koştum, boş oda- lara Chloe’nin adını bağırdım ama çıkmadı. Dışarı çıkmayı başarmış mıydı? Hemen aşağı inmeliydim yoksa burada kısı- lıp kalacaktım. Koridorun diğer ucuna koştum. Oscar çıldır- mış gibiydi. Richard’ın yere yığılmış bedenine havlıyor, sonra dönüp duruyor, alevlerden kaçıyor. Aşağı tek başına inmesi mümkün değildi.

Kontrol etmediğim tek oda kalmıştı, ofisim. Richard'ın üzerinden atladım, kapıyı açtım ve işte oradaydı, masamın altına oturmuş, ellerini başının üzerine siper etmişti.

“Chloe, tatlım.”

Başını kaldırıp baktı, gözleri dehşetten kocaman olmuştu. “Döndün.” Ağlamaya başladı. “O hâlâ orada mı?”

“Baygın.”

Kalkmasına yardım ettim. Sahanlıkta Oscar artık havlamıyor, sadece döne döne koşturuyordu. Merdivenden inmesi için onu kandırmaya çalıştım ama olacak iş değildi. Bana çaresizlik dolu gözlerle bakarak alevlerden daha da uzağa kaçtı.

Onu kucakladım ve inledi. Ağırılığı altında neredeyse düşüyordum ama Chloe beni tuttu, ben de toparlandım.

“Onu aldım. Gidelim hadi,” diye fısıldadım. Tüfeği gördü ve tıpkı benim yaptığım gibi onu Richard'ın altından çekip almaya çalıştı ama onun da şansı yaver gitmedi.

“Daha fazla zaman kaybedemeyiz. Hadi. Merdivenin bu tarafında kal.” Duvardan uzak tarafı işaret ettim. Sonra da kollarımda dehşetle debelenen Oscar'la Richard'ın üzerinden geçtim.

Bir el, ayak bileğimi kavradı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çığlık atmaya çalıştım ama nefes alamıyordum ve yoğun duman sesimi boğuyordu. Richard'ın parmakları etime batıyordu ve o an öleceğimi fark ettim. Evie'nin arabada kilitli kaldığını düşündüm, herhangi birimiz sağ çıkacak mıyız bilmiyordum artık.

Ama sonra inledi. "Ben... ona... söylemem."

Ona neyi söylemeyecekti? Psikopatin teki olduğunu mu? Bence artık biliyordu.

"Bırak beni!"

Alevlerin gitgide yükseldiği merdivene baktım. Bacağımı silkeledim ama bu onun daha sıkı tutunmasına neden oldu.

Sonra birden Chloe gelip Richard'ın kolunu tekmelemeye başladı ama o yine de ayağımı bırakmadı. Chloe önce omzuna, sonra bacağına basınca Richard acıyla haykırdı ve nihayet beni bıraktı.

"Seni lanet orospu," diye inledi. Dizlerinin üzerine kalkmış, kolunu uzatmış, pençe gibi parmaklarıyla bacağımı tekrar yakalamaya uğraşıyordu. Başarabilecek miyim bilmiyordum. Nefesimi tutmaya çalışmaktan, sıcaktan, beni saran korkudan dolayı başım dönüyordu ama konuşma çabası öksürük krizine neden olmuştu ve Richard göğsünü tutuyordu.

Merdivenden aşağı koştuk. Oscar kucağımdayken, alevler dizlerimize kadar çıkmışken, duman nefes almayı imkânsız kıllarken bunu nasıl yaptık bilmiyordum ama başarmıştık.

Dışarı çıkar çıkmaz Oscar'ı bıraktım ve o da koşa koşa kaçtı.

"Araba nerede?" diye sordu Chloe öksürüklerinin arasından.

"Bu tarafta." Boğazım yanıyor, sesim bir tuhaf çıkıyordu. Evin yan tarafını işaret ettim. Evie'nin ağladığını buradan duyabiliyorduk. Anahtarı almak için cebime uzandım ama bir an bulamadım. Arkamızdan acı uluması geldiğini duydum ve döndüğümde kapı aralığında beliren, ateşin ışıyla çevrelenmiş bir gölge gördüm. İçime bir panik dalgası kapladı. "Anahtarı bulamıyorum!" diye bağırdım, panik sesimi boğuyordu ama sonra parmaklarım anahtara değdi. "Tanrı'ya şükür." Arabanın kilidini açtım ve Chloe hemen arkaya geçip Evie'ye fısıldamaya başladı. "Geçti. Geçti." Geçmiş falan değildi. Hatta alakası bile yoktu ama Chloe'nin aklının başında olmasına ve önceliğinin Evie olmasına minnettardım.

"Peki ya Oscar?" dedi camları indirirken.

"Oscar!" diye bağırdım ayağım gazdayken. "Oscar!"

Ama Oscar gitmişti ve artık evden de Richard'dan da uzakta olduğu için iyi olacağına güvenmek zorundaydım. Evie'yi ve Chloe'yi buradan çıkarıp güvenli bir yere götürmeliydim.

Araç yoluna geri gitmek için köşeyi döndüm.

"Bahçe kapısı!" diye bağırdı Chloe. "Kapalı."

"Sorun değil." Dikiz aynasına baktım. Richard'dan iz yoktu, sadece alev almış ev vardı. Arabadan inip tuş takımının yanına koştum. Kapıyı açmak için rakamları tuşladım.

Hiçbir şey olmadı. Kapı kımıldamadı bile. Yanlış yazmış olmalıydım. Parmaklarım fazla titriyordu.

"Niye açılmıyor?" diye sızlandı Chloe.

"Bir dakika müsaade et." Tekrar denedim. Altı üstü dört rakamdı, Tanrı aşkına.

"O burada!" diye haykırdı Chloe.

Araç yoluna baktım.

“Jo! Bekle!” diye bağırdı Richard. Bir elini kaldırdı. Chloe’nin üzerine bastığı sol bacağını sürüyordu. Acaba kırmış mıydı? Yüzünün sol tarafı tamamen kana bulanmıştı.

“Onu durdurmaya çalışacağım.” Kontakta anahtarı alıp Chloe’ye fırlattım. “Kapıları kilitle.”

“Ne yapacaksın?”

Cevap vermedim. Kapıların arkamdan kilitlenme sesini bekledim ama gelmedi. Richard silahını kaldırdı ve arabaya doğrulttu.

“Bırak gitsinler,” dedim. “Onlar daha çocuk. Senin çocukların. Bunu hak edecek bir şey yapmadılar.”

“Anlamıyorsun, Jo.”

Chloe çığlık atıyordu, ben de ona arabadan inmesi ve Evie’yi de indirmesi için bağıırıyordum ki onu gördüm. Bütün gücüyle öyle hızlı koşuyordu ki Oscar olduğunu anlamam bir ânımı aldı. Sıçradı ve Richard’ın sol kalçasına bindirdi. Richard acıyla haykırdı, tüfeği elinden düşürdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Richard çığlık çığlığaydı ama Oscar’ın onunla işi bitmemişti. Bir kez daha atıldı ve çenesini Richard’ın sol dirseğine kilitledi.

Atılıp tüfeği aldım ve ona doğrulttum. “Bahçe kapısını aç, Richard.”

İnledi. “Vurma beni! Joanne, lütfen! Beni dinle!”

“Kapıyı aç dedim!”

“Seni seviyorum, Jo! Durdurmaya çalıştığım Chloe’ydi! Sen değil! Seni seviyorum!”

Tanrım, keşke vazgeçseydi artık. Dayanılmaz olmuştu. “Kapıyı aç yoksa seni vururum.”

Sonra birden silah elimden alındı. Arkamı döndüğümde maske gibi yüzüyle dikilen Chloe’yi gördüm. “Ne yapıyorsun?”

Ama o bana bakmıyordu. Arka cebinden bir şey çıkardı. “Hey, baba?”

Richard başını kaldırdı, gözleri yalvarıyordu. “Ona hiç söylemedim.”

“Şuna bak, baba!”

Richard ona baktı. “Niye geldin? Niye bizi yalnız bırakmadın?”

“Niye geldiğimi bilmek ister misin? İşte! Al. Bak şuna!” Sophie’nin bebeklik fotoğrafını babasının yüzüne yüzüne sallıyordu. Richard titreyen elleriyle fotoğrafı ondan aldı.

“Bu yüzden geldim, babaş. Onu hatırladın mı? İyice bak!” Fotoğrafa bir tane vurunca Richard’ın elinden düştü. Chloe yerden alıp tekrar babasının eline tutuşturdu. “Onu hatırladın mı? Hatırladın mı dedim? Yoksa artık umurunda bile değil mi?”

Richard’ın yüzü kan ve is kaplıydı, hatları bozulmuş görünüyordu. Delici mavi gözleri yavaşça hareket etti ve beni buldu. “Bana yardım et...”

“Senin gibiler yardımı hak etmiyor. Annem öldü, Sophie öldü ve hepsi senin suçun, babaş! Şimdi de Joanne mi? Ve Evie? Gerçekten mi, baba? Evie?”

“Chloe, bebeğim, seni her zaman canımdan bile çok sevdim.”

“Sikik yalancının tekisin sen.”

Gelen ses gök gürültüsü gibiydi. Uzun süre etrafta yankılandı. Evie çığlık çığlığa bağııyordu. Ellerimi kulaklarıma kapadım. Richard sırtüstü yatıyordu. Artık bir yüzü yoktu.

Tırnaklarımı kafama geçirdim. “Ne yaptın sen? Chloe? Ne yaptın sen? Hiçbir yere gitmiyordu!”

“Ödeşme.”

Ellerim ağzımın üzerinde kenetlendi. Chloe bana döndü.

“Anlamıyorsun, değil mi?”

Ellerimi indirdim. “Elbette anlıyorum. Annen için. Sophie için.”

Başını onaylarcasına salladı. “Bir de senin için, Evie için. Her şey için,” dedi.

Yolun kenarına gidip kustum ama pek bir şey çıkmadı. Sadece safra. Tuş takımına doğru gidip rakamları tekrar tuşlarken bacaklarım pelteye dönmüştü. Bu sefer kapı açıldı.

Sanırım geçen sefer yanlış girmiştım.

Arkamda tüfeğin yeniden doldurulduğunu duydum. Chloe'ye döndüğümde, kız transa geçmiş gibi görünüyordu.

Ve silahı bana doğrultmuştu.

“Ne yapıyorsun?”

Kapılar artık tamamen açılmıştı. Şangırtıyla durdular. Gürültü Chloe'yi uyandırmış gibi görünüyordu. Başını iki yana salladı. Silahı indirdi. “Özür dilerim. Ne düşünüyordum bilmiyorum.”

Elimi göğsüme koydum. Kalbim güm güm atıyordu. “Tanrım, sandım ki...”

“Hadi çıkalım buradan.”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Polise Chloe'nin silahı Richard'ın elinden zar zor aldığını, resmen ölüm kalım savaşı, ya o ya biz durumu olduğunu ve silahın kazara ateş aldığını söyledik. Teknik olarak, Chloe onu vurduğu sırada Richard artık bir tehdit değildi. Yani, o sırada dizlerinin üzerine çökmüş, Sophie'nin bebeklik fotoğrafına bakıyor ve canı bağışlansın diye yalvarıyordu. Ayrıca Oscar da etinden hatırı sayılır miktarda kapmıştı. Richard'ın bir yere gideceği yoktu. Ancak Chloe'nin bu kapanışa ihtiyacı vardı.

Bunu anlayabiliyordum.

İki ay olmuştu ve her gün kendime hayatta olduğum için şanslı olduğumu hatırlatıyordum. Chloe olmasaydı, Evie de ben de ölmüş olurduk. Richard ailesini öldürmekten yine paçası sıyrılabilir miydi? İnanması zordu ama Chloe'nin dediği gibi suçu onun üzerine atacaktı, sonra da Diane'in ölümünden başından beri Chloe'nin sorumlu olduğunu, sadece bunu kabul etmek istemediğini söyleyecekti. Chloe de ölmüş olduğundan gerçekte ne olduğunu anlatacak kimse kalmamış olacaktı.

Tüm bunların tek olumlu meyvesi Chloe'yle ilişkimdi. Bu kadar kısa sürede geleceğe umutla bakan, mutlu bir genç kadına dönüşmüştü. Artık benimle yaşıyordu. Islington'da küçük

bir ev tutmuştum ve artık onun ablası gibi olduğum söylene-
bilirdi ki sanırım hep böyle olmasını ummuştum. Eğitimini
tamamlamak için üniversiteye dönmüş ve yerel bir barda yarı
zamanlı işe girmişti.

Ancak hâlâ çözülmesi gereken çok şey vardı.

Richard'ın işi kesinlikle çözülüyordu. Yeni portföyler oluş-
turmuştu ama imza atmaya ikna etmeye uğraştığı yatırımcıla-
rın hiçbiri bunu yapmamıştı. Ortakları aylar önce çekip gitmiş-
ti ki Richard bana bundan hiç bahsetmemişti.

Connaught'ta kaldığına dair hiçbir kayıt yoktu. Ama olmaz-
dı tabii. Bir ilişkisi olduğunu duyuracak değildi ya. Richard'ın
orada görüştüğü kadını bulması için özel dedektif tutmuştum
ama elimiz boş kalmıştı çünkü kadın sahte isimle giriş yapmıştı.

"Babam izlerini örtmekte çok iyiydi, Jo." Chloe artık bana *Jo*
diyordu. "Daima herkesten on adım öndeydi."

Fakat bu benim için yeterli değildi. Bilmek istediğim bir
sürü şey vardı.

Ben de kapanış istiyordum.

Bugün güzel, ılık ve mavi bir bahar günüydü ve biz Diane'le
Sophie'nin mezarının başındaydık. Chloe güzel bir toprak saksı
içinde menekşe getirmişti. "Annem menekşeleri çok severdi,"
diye açıkladı. Ben yaprakları süpürüp mezar taşındaki kirleri
temizlerken menekşeleri dikkatlice yere bıraktı. Diane'in anne-
si Helen da gelecekti ama bugünlerde ona biraz fazla ağır geli-
yordu bu. Bu yüzden onun yanına çay ve çörek için gidecektik,
onunla ilk kez tanışacak olduğum için çok heyecanlıyım.

"Seni seviyorum, anne," diye fısıldadı Chloe ve parmak-
larıyla yanaklarını sildi. Sessizce bekledim. Ardından ayağa
kalkıp elbisesinin eteğini silkeledi. Beyaz ve sarı renkli büyük

çiçekli, kolsuz ve omuzlardan fiyonk yapılarak bağlanmış, ona geçen hafta aldığım güzel bir elbiseydi. Ona gerçekten çok yakışmıştı. Böyle şeyler yapmak, ona kıyafetler almak istiyordum ki parasını harcamak zorunda kalmasın, barda çalışacağı saatleri sınırlandırabilirsin. Derslerine konsantre olmasını tercih ederdim. Yatağının üzerine bırakmış ve o alırken kapı eşiğinde durmuştum.

Bana bakmıştı ve bir an yanlış bir şey yaptım diye düşünmüştüm.

“Değiştirebilirsin. Fişi sakladım,” demiştim.

“Hayır... Ondan değil.”

“Ne oldu?”

“Daha önce kimse bana kıyafet almamıştı. Yani şeyden beri...”

“Beğendin mi?” Bir tutam saçını yüzünden çektim. “Beğenmek zorunda değilsin, sadece çok fazla siyah giyiyorsun.” Başımı ona doğru eğmiştim.

Omuz silkmişti. “Siyahı seviyorum.”

“Şey, ben de öyle ummuştum. Bunun sana yakışacağını düşündüm.”

Üzerine tutup boy aynasından bakmıştı. Sonra gülümsemişti. “Teşekkür ederim.” Ve bana sarılmıştı.

Gülmüştüm. Bunu ilk kez yapıyordu. “Rica ederim,” demiştim. Sonra da arkamı dönmüştüm çünkü beni ağlarken görmesini istemiyordum.

Saatime baktım. “Gitmemiz lazım. Anneannene geç kalmak istemeyiz,” dedim.

Chloe doğruldu ve Evie’yi bebek arabasından aldı.

“Tamam.” Ben boş bebek arabasını iterken koluma girdi.

“Sonra görüşürüz, anne,” dedi omzunun üzerinden.

Diane’in annesi Helen, Knightsbridge’de zemin kattaki büyük bir dairede yaşıyordu. Ayrıca çok yaşlıydı, tahmin ettiğimden fazla. Bu kadar kırılgan ve titrek görünmesi beni çok şaşırtmıştı.

“Çöreklerim var,” dedi sertçe. Tamam, belki de o kadar kırılgan değildi. “Merak ediyorsanız söyleyeyim, ben yapmadım.”

Kesinlikle beklediğim gibi bir karşılama değildi. Chloe’nin ondan bahsedişine göre, sıcakkanlı, torununun üzerine titreyen ve açıkçası benimle tanışmaya can atan biri olacağını düşünmüştüm.

Şimdiyse buradan çıkıp gitmemiz için sabırsızlanıyormuş gibi hissediyordum.

Fakat Chloe’nin umurunda değil gibiydi. Ona sevgiyle sarıldı, anneanne dedi ve büfeden Helen’in özel porselen tabaklarıyla fincanlarını alırken neyin nerede olduğunu açıkça biliyordu.

Kucağımda Evie’yle oturma odasında oturduğumda rafta birkaç fotoğraf albümü gördüm.

“Şunlar sizin aile albümlerinizi mi?” diye sordum Helen’a oturma odasına döndüğünde.

“Onlar Diane ve Richard’a aitti,” dedi. “Kızım öldükten sonra aldım.”

“Ah! Gerçekten mi? Chloe’nin küçüklük fotoğraflarını görmeyi çok isterim. Diane’in fotoğraflarını da. Diane’in fotoğrafını daha önce hiç görmedim de.” Gazeteler dışında tabii ama bunu sesli söylemedim.

Raftan bir albüm aldı ve kanepede yanıma otururken ona yardım etmek için elimi uzattım. Elime bir tane patlattı.

“Kendim yapabilirim,” diye homurdandı.

“Affedersiniz. Evet. Görebiliyorum.”

Chloe’nin mutfakta musluğu açtığını duyabiliyordum. Helen kucağımdaki Evie’ye baktı, Evie de ona kıkırdadı.

“Kucağınıza almak ister misiniz?” diye sordum.

Gözlerini kıstı. Gülüp geçmesini bekledim ama yüzünde bir şey yumuşadı. Başıyla onaylayıp albümü aramıza koydu. Evie’yi uzatıp Helen’in kucağına oturttum. Evie gevezelik ediyor, Helen’in kolyesindeki kehribar boncuklarla oynuyordu. Helen gülümsedi.

“Ah, bu... çok tatlı,” dedim, omuzlarında sırttan Chloe’yi tutan genç Richard’ın fotoğrafına hayranlıkla bakarken. Söylemeliyim ki bunu beklemiyordum. Ben olsam Richard’ın tüm fotoğraflarını yakardım.

Sayfayı çevirdim. Richard’la Chloe’nin bir sürü fotoğrafı vardı. O kadar mutlu bir kızdı ki sürekli otuz iki diş sırtıyordu. Chloe’yle Diane’in çok fazla fotoğrafı olmadığını fark ettim, muhtemelen fotoğrafları o çekiyor diye böyleydi.

Helen çenesiyle Richard’ı işaret etti. “Beni sık sık görmeye gelirdi. Siz evlendikten sonra bile.”

Doğru mu duyuyordum? Sanki onu özlüyormuş gibiydi.

“Çay için hazır mıyız?” dedi Chloe, elindeki tepside küçük tabaklar ve fincanlarla seke seke içeri girerken.

“Chloe, markete gidip biraz çilek reçeli alır mısın? Ben almayı unutmuşum.”

“Reçele ihtiyacımız yok, anneanne. Eminim Jo sorun etmez.”

“Benim için sorun değil,” dedim.

“Elbette reçele ihtiyacımız var,” diye tersledi Helen. “Hadi git. Cüzdanımı alabilirsin. Salondaki konsolun üzerinde.”

“Tamam, anneanne! Hemen dönerim.”

O gittikten sonra Helen parmağıyla genç Chloe’nin resmini işaret etti. “Pek bir akıllı şu kız.”

Gülümsedim. “Evet. Kesinlikle öyle.”

“Hep öyleydi,” diye devam etti. “Her şeye bir cevabı var. Diane eskiden öyle derdi. Her şeye bir cevabı vardı. Zır deli tabii. Sürekli yalan söyler. Kötü, çok kötü yalanlar. Ama çok zekidir. Zaten paçayı da böyle sıyırdı.”

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Sayfadaki fotoğraflara baktım. “Kim?”

“O.” Gözlerini kapıya dikti. “Cezai ehliyeti yok. Richard’a onun akıl hastanesinden çıkmasına asla izin vermemesini söyledim ama beni dinlemedi. Gözünün önündeki kanıtlara bakmadan onun hakkında en iyisine inanmak istedi. Hep öyle yaptı. Ama sürekli işte olduğundan kendini suçlu hissettiğini biliyordum. Diane’in başa çıkamadığını düşünüyordu. Diane ona anlatmaya çalıştı ama Richard inanmadı.” Evie kolyeyi çekiştirince Helen parmaklarını nazikçe açmaya zorladı.

Aman Tanrım. Şimdi anlıyordum. Richard, Helen’i bunca yıldır bana anlattığı yalanlarla besliyormuş. Görünüşte Chloe’ye tapıyormuş, onun iyi yüzünü görüyormuş gibi davranıyor ama aynı zamanda onun deli oluşu ve muhtemelen kendi annesini öldürdüğü tohumlarını ekiyormuş.

Helen’la bu konuşmayı gerçekten ama gerçekten yapmak istemiyordum.

Sayfayı çevirdim. Helen, Richard’ın başka bir adamla çekilmiş fotoğrafını gösterdi. Kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlardı. “Onunla konuşmalısın,” dedi. “Sana anlatır.”

“Neyi anlatır?”

“Richard’ın onu suçladıkları şeyleri yapmış olamayacağını.”

İç çekişimi bastırdım. “O kim?” diye sordum. Gerçekten bilmek istediğimden değil de Chloe dönene kadar zaman öldürmek için.

“O zamanlar Richard’ın ortağıydı. Adı Alfred.”

“Alfred Butterworth mü?”

“Evet. İşte o.”

Kadının demanstan mustarip olduğunu fark etmeye başlamıştım. Hatta benim kim olduğumu bilmese hiç şaşırmazdım. Bunu daha sonra Chloe’yle konuşmaya karar verdim. Richard konusundaki kafa karışıklığının nedeni belli olmuştu.

“Çok üzgünüm, Helen.” Elimi koluna koydum. Ona Alfred Butterworth’ün öldüğünü söylemek bana düşer miydi? Belki de söylediklerini kabul etmeli ve sonra Chloe’yle konuşmalıydım.

“Alfred’le yakın mıydınız?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “İyi adamdır. Ayrı düşene kadar Richard’la çok yakınlardı.”

Sanırım böyle de denebilirdi.

“Geçen gün beni görmeye geldi. Beni sık sık görmeye gelir.”

“Geçen gün mü? Olamaz.” Kendimi durduramadan ağzımdan çıkıverdi. “Alfred Butterworth yıllar önce vefat etti. Çok üzgünüm.” Ayrıca onu Richard öldürmüştü ama oralara girmeyecektim.

“Alfred mi? Saçmalama. Yolun aşağısında yaşıyor! Git de konuş onunla. O sana anlatır.”

“Yolun aşağısında mı? Hayır. Bu mümkün değil. Ayrıca bana ne anlatacak ki?”

Helen kaşlarını kaldırdı. “Kızın deli olduğunu. Bunu o yaptı. Hepsini o yaptı. Vasiyetime onu da koymamı istediği için beni görmeye geliyor. Vasiyetimde olduğunu sanıyor. Çok bekler ya. Ona tahammül etmekten başka çarem yok çünkü onu kovarsam gelip beni uykumda öldürür! Bunu yapabilir, biliyorsun. O zırdelinin teki.”

Vay canına. Bu, düşündüğümünden çok daha kötüydü. Umarım Chloe yakında döner de çöreklerimizi yiyip çaylarımızı içtikten sonra buradan giderdik.

Sayfaları çevirmeye devam ettim. Konuyu değiştirmek için her şeyi yapardım. Sophie'nin sırtüstü yatmış, sırtıttığı bir fotoğrafını gösterdim. "Sophie çok sevimli görünüyor."

Helen başıyla onayladı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Evie'ye biraz daha sıkı sarıldı. Daha fazla üzücü anıyı canlandırmayacak fotoğraflar bulma umuduyla sayfayı çevirdim. Venedik'te bir gondol? Eyfel Kulesi? Partenon?

Ne yazık ki, Richard'ın Sophie'yle daha fazla fotoğrafına ulaştım. Chloe de orada, geri plandaydı. Helen, kızın kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattığı bir fotoğrafı işaret etti. "Bu hâline küçük kızgın surat derdi Richard. 'Neredeymiş benim küçük kızgın suratım?' derdi. Onun böyle yapmasının eğlenceli olduğunu düşünürdü. Anlamazdı."

şimdi daha yakından bakınca, o fotoğraflarda bir tuhaflık vardı. Yutkundum, daha fazla fotoğrafa baktım, kalbim hızla çarpıyordu. Sayfaları hızlı hızlı çevirdim. Bebek Sophie ve Chloe'nin beraber olduğı tüm fotoğraflarda, Chloe kardeşine gözlerini dikmişti. Hatta birinde Sophie'ye saf nefretle bakıyordu.

"Babasının yanına kimseleri yaklaştırmazdı. Onun önünde mükemmel bir çocuktı ama arkasını döndüğü gibi şeytani bir veledede dönüşüyordu. Ona yaklaşan herkesi kıskanırdı. Sophie'yi, Diane'i... Bunu herkes görebiliyordu, bir Richard göremedi. Ona hep bu çocukta yanlış bir şeyler olduğunu söyledim. Gördün mü bak şimdi ne oldu."

"Onu neden akıl hastanesine yatırdı? Madem onda bir sorun olduğunu düşünmüyordu?"

"Çünkü Chloe ona söyledi."

"Neyi söyledi."

"Kendisinin yaptığını."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Kanım kulaklarımda uğulduyordu.

“Richard bir gün beni aradı,” diye devam etti. “Chloe’nin çılgına döndüğünü, ne yapacağını bilemediğini söyledi. Anlaşılan ona, ‘Ben yaptım, babaş. Onu ben ittim. Artık beraber olabiliriz. Sadece sen ve ben. Sadece sen ve ben olunca daha iyi değil mi?’ demiş. Sonra da, ‘Annişi sevmeydiğini biliyorum. Başka bir bebek istemediğini biliyorum. Ben hallettim, babaş. Artık sadece sen ve ben varız,’ diye de eklemiş.

“Diane öldüğünde orada olduğundan şoka girdiğini düşünmüştü. Tanrı aşkına, Richard, şokta falan değil, dedim ona. Ne istiyorsun? Sana doğruyu söylüyor işte. Ama bunu kabul edemedi. Lafını ettiğim için bana çok kızdı. Kızın sinir krizi geçirdiğini, suçluluk hissettiğini ya da böyle saçmalıklar söyleyip durdu. Gerçekle başa çıkamıyordu. Onun sinir krizi geçirdiğine inanmak daha kolaydı. İşin içinde polis de olduğundan, kızın iddialarını duymalarını istemedi. Bu yüzden onu o yere, Vincent Gardens’a gönderdi. Çıktığında da kız her şeyi uydurduğunu söyledi. Rüya görmüşüm, dedi. Sanki böyle rüyalar görüp de onlara kâbus demezmişsin gibi.”

“Belki Richard yalan söyledi,” diye denedim, kalbim çok hızlı atıyordu. “Belki Chloe hiç öyle söylemedi, belki babasının yaptığını biliyordu. Yani, bana böyle söyledi en azından.”

Yaşlı gözlerini kısarak bana baktı. "Richard neden böyle bir şey yapsın ki? Ailesini severdi."

"Para için?" diye önerdim, dudaklarım titriyordu.

Gülüp geçti. "İyi, nazik bir kalbi vardı ama berbat bir işadamiydi. Beyni öyle çalışmıyordu. Çoktan bırakmalıydı ama babası başarılı bir finansçı olduğundan onun izinden gitmek istemişti. Çok çabaladı. Her zaman çalışıyordu ama para konusunda çaresizdi. Bir de Chloe'ye bir milyon sterlinlik bir daire alınca. İsrafin böylesi."

"Chloe, Richard'ın ona daire almadığı söylüyor," dedim. "Bu konuda yalan söylediğini."

Helen, bana albümü kafama düşürmüştüm gibi baktı.

"Elbette aldı. Ona Primrose Hill'de güzel bir daire aldı. Beraber oraya gittik."

Primrose Hill. Bu kelimeler bir anıyı tetikledi. Richard'la oraya gitmiştik. Evie'ye sekiz aylık hamileydim ve ev kadar olmuşum gibi hissediyordum. O cumartesiye yeni bebek eşyaları alarak geçirmiştik ve Robyn, Winchester Yolu'nda bebek odası için mobilya falan satan bir mağaza önermişti. Ertesi hafta teslim edilmek üzere bir sürü şey almıştık ve dışarı çıktığımızda Richard aniden durmuştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sormuştum.

Cevap vermemiş, sadece uzakta bir yere bakmaya devam etmişti. Sonra da başını iki yana sallamıştı. "Pardon. Birini gördüm sandım."

"Kimi?"

"Kimseyi."

Günün geri kalanında kafası dağınıktı ve bunun gördüğü kişiyle alakalı olduğunu biliyordum. Ona tekrar sormaya çalıştığımda başını iki yana sallamış ve konuyu değiştirmişti.

O gün Chloe'yi görmüş olabilir miydi? Midem kasıldı. Kalbim güm güm atıyordu. Sayfayı çevirdim ve Sophie'nin fotoğrafını tanıdım, Chloe'nin bavulunda tuttuğu fotoğraftı.

Richard'ı vurmadan önce gözüne soktuğu.

"Chloe, Sophie'yi severdi," dedim bir cankurtaran salına tutunur gibi. "Bu konuda yanılıyorsun, Helen. Chloe bu fotoğrafı her yere yanında götürüyor. Onu görmüştüm. Küçük kardeşi-ne tapıyordu."

"O Sophie değil. Chloe."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bu fotoğraf yanındaydı. Bana gösterdi. Bu Sophie."

Bir eliyle Evie'yi tutarak yana eğildi ve aradığı fotoğrafı bulana kadar sayfaları çevirdi. Bir bebeklik fotoğrafını işaret etti.

"Sophie *bu*. Hemen hemen aynı yaşlarda."

Onu çıkarıp Chloe'nin yanında taşıdığı fotoğrafa döndüm ve ikisini yan yana koydum.

"Bebekken bile birbirlerine hiç benzemiyorlardı," dedi Helen. "Sophie doğduğunda Chloe gerçekten değişti. Başka bir bebeği olduğu için Richard'dan nefret ediyordu. Annesinden de nefret ediyordu ama ondan zaten hep nefret etmişti. Hep. Babasını seven ve babasının sevdiği herkesten nefret ederdi. Babasını kendisine istiyordu, işte o kadar."

Balıklar. Richard o balıkları çok severdi. Onlara isimler verir ve en sevdiği evcil hayvanları gibi davranırdı. Chloe'yi havuza götürmüş ve ona balıkları nasıl besleyeceğini göstermişti.

Şimdi de hepsi ölüydü.

Chloe'nin o fotoğrafı Richard'ın gözüne soktuğu ânı düşündüm. *Onu hatırladın mı? Hatırladın mı dedim?* Sophie'yi kastetmiyordu. Kendi bebekliğini kastediyordu. *Annem öldü, Sophie öldü ve hepsi senin suçun. Şimdi de Joanne mi? Ve Evie? Gerçekten mi, babış?*

Helen, Evie'nin başını okşadı. "Ona Evie'den bahsettiğini sanmıyorum. Söyleyeceğim demişti ama doğana kadar beklemek istedi. Sürekli bahaneler uyduruyordu ama Chloe'nin mükemmel bir çocuk olduğuna dair tüm palavralarına rağmen, içten içe onun akli dengesinin yerinde olmadığını bildiğini

görebiliyordum. Sadece bunu kendine itiraf edemiyordu. Düşünmesi bile korkunçtu. Ama bir yanı bunu biliyordu ve o yanı Chloe'nin Evie'yi bilmesini istemiyordu.”

Richard'ın diz çökmüş, canı bağışlansın diye yalvarırken söylediği o tuhaf sözler aklıma geldi. O zaman anlamamıştım. Bana değil, Chloe'ye söylediğini sanmıştım.

Ona hiç söylemedim.

Telefonumu çıkardım. “Bana biraz izin ver, Helen. Bu aramayı yapmam gerekiyor.” Helen bana dik dik baktı ama Evie ellerini kadının yüzüne koyunca Helen yine gülümsedi.

Titreyen ellerimle ekranı kaydırdım ve avukatımız Solomon'u aradım. İlk çalışta açtı.

“Joanne. Nasıl...”

“O gün Richard'ı neden aradın?” diye sordum. “Öldüğü gün. Beni aradın, sonra onu aradın. Chloe hakkındaydı.”

Boğazını temizledi. “Chloe, Richard'ın vasiyeti konusunda benimle temasa geçmişti. Hâlâ vasiyette yer alıp almadığını ve yeni bebeğin de eklenip eklenmeyeceğini öğrenmek istedi.”

“Annesinin mirasından alacağı pay için aramadı mı? Yirmi bir yaşına bastığında alacağı miras için?”

“Annesinin mirası öldüğü zaman halledilmişti ve hepsi Richard'a kaldı.”

Chersterfield'in her yerine kusacaktım.

Solomon devam etti. “Chloe'ye doğrudan babasına sormasını söyledim ve Richard aylar sonra onun sizinle kaldığını söyleyene kadar da bunu düşünmedim.”

Sadece meraklı davranıyor. Eminim bir şey değildir.

“Kasım sonunda babasının vasiyeti konusunda aradı?”

“Bu doğru.”

“Ve Evie'yi biliyordu?”

“Evet. O yüzden aramıştı.”

Telefonu kapadım ve düşünmeye çalıştım. Evie kasımın on beşinde doğmuştu. Ayın yirmi yedisine kadar da Richard'ın

Chloe'ye ondan bahsetmediğinden kesinlikle emindim. Haftalar sonra bile hâlâ bunu nasıl yapacağımızı tartışıyorduk. Şu-batta Richard'a yazdığında Evie'den haberdar olmasına şaşır-mıştım.

Richard ona söylememişti. Bilmesine şaşırdıysa da bunu bana söylememişti.

Ama biliyordu çünkü vasiyeti sormak için Solomon'u ara-madan altı hafta önce bizi görmüştü. Bizi Primrose Hill'deki bebek mobilyası mağazasından çıkarken görmüştü. Richard da onu görmüştü. Orasının bir bebek mağazası olması bir yana, Chloe bebeğimiz olmak üzere olduğunu gözden kaçırmazdı. O aşamada ev kadar olmuştum. Altı hafta beklemiş ve Richard'ın avukatını aramıştı.

Neden şimdi? Neden şimdi geldin?

Bana yirmi birine bastığında annesinin mirasının ona kalaca-ğına dair bir hikâye anlatmıştı ama Solomon'a göre bu yalandı.

Neden şimdi?

Çünkü babasının başka bir bebeği olduğunu biliyordu. Hepsi bu.

Evde kaldığı üç hafta boyunca olan her şey, amatör bir film misali kafamda döndü.

Chloe Calpol şişesine bir şey koymak üzereydi. Gerçek olanı test ettirmiştim, yani yere düşürdüğünü. Peki ya diğeri? Ecza-neden aldığı sözde büyük şişe? Onu bir daha hiç görmemişim.

"Chloe'nin Sophie'nin ölümünde parmağı olduğunu düşün-üyor musun?" deyiverdim.

"Otopsi yapıldı."

Kolunu yakaladım. "Ve?"

"Midesinde parasetamol izleri vardı. Ama Diane bana o gece Sophie'ye hiç vermediklerini söyledi."

"Aman Tanrım," diye inledim.

"Richard, Diane yanıliyordur dedi. Kızım her zaman çok yorgundu. Hem bu Sophie'yi öldürmek için yeterli değildi."

Bana gözlerini kısarak baktı. “Ama onu uyutmaya yeterdi. Biri yüzünü yatağa bastırıldığında ağlamamasını sağlamaya.”

Titremeye başladım. Her şey ortada, düpedüz önümdeydi. Chloe’nin Evie’yle benim gitmemizi istediğini söyleyişini düşündüm. Şimdi de beni korumak için olduğunu söylüyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Resmen babasının kendisine kalmasını istediğini, Evie’yle benim gitmemiz gerektiğini söylemişti.

Telefon hâlâ elimdeydi. Bu sefer Roxanne’i aradım. Numarası hâlâ rehberimdeydi.

“Bayan A?” Şaşırmış gibiydi.

“Roxanne, bu gerçekten çok önemli. O gece gelip bizde kalacaktın.” Hangi gece olduğunu açıklamama gerek yoktu.

“Hı hı?”

“Richard’ın arayıp iptal ettiğini söyledin. Bu doğru mu?”

“Aramadı, Bayan A. Mesaj attı.”

“Mesaj mı attı? Ne zaman?”

“Tam hatırlayamıyorum ama çok geçmemişti. Belki bir saat falan sonra?”

Kapatıp ellerimi gözlerime bastırdım. Chloe, babası Roxanne’le telefondaiken ona bakmaya gelmişti. O konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Daha sonra beraber kanepeye oturmuşlardı ve kız küskün küskün Richard’ın telefonu ile oynuyordu.

Roxanne’e mesaj atıp gelmemesini söyleyen oydu. Hem de resmen burnunun dibinde.

Telefonumu alıp SIM kartı çıkaran oydu. Richard’ın bunu yaptığını nasıl tahmin ettiğini sormuştum. Çünkü geçen sefer de böyle yapmıştı. Ama o zaman hattı kesilenler ev telefonlarıydı. O zamanlar cep telefonu var mıydı? Belki ama Chloe sabit hatlardan birini geri takabilirdi.

Merdivene benzini döken oydu. Cebinde kibrit vardı. Vestiyerden çıkarken düşürmüştü. “Mutfak çekmecesinden aldım,”

demişti. Ama mutfaktan arka kapıya doğru koşarken yanındaydım ve hiç durmamıştı, değil mi? Durduğunu sanmıyordum. Eminim durmamıştı. Ve kapıların kilitli oluşu; ön kapının, arka kapının... Ben onun sözüne inanmıştım. Kendim denememiştim.

O gece bizi öldürecekti. Ama Solomon, Richard'a mesajını iletmek için aradığında, babasının çözeceğini fark etmişti. Onun geri geleceğini biliyordu. Richard bu riski ikinci kez göze almazdı.

Ona hiç söylemedim.

Sonunda babasının akla sığmayan şeyi kabul edeceğini fark etmişti: Başından beri bunları yapanın Chloe olduğunu.

Peki neden Evie'yle benim gitmemize izin vermişti?

Çünkü Richard'ın dönüşü planın parçası değildi. Taktik değiştirmek zorunda kalmıştı. Eğer üçümüzü öldürüp kendisi kurtulsaydı, bu sefer uyduracağı hikâyeye asla inanmazlardı. Ömür boyu hapsi boylardı ve bunu gayet iyi biliyordu. Bu yüzden beni de katmıştı. Beni canavarın o değil, babası olduğuna ikna etmişti ki Chloe'nin Evie'yle beni kurtarmak için elinden geleni yaptığına tanıklık edeyim. Hayatta kalıp ona arka çıkmak onun için daha iyiydi.

Ödeşme, demişti.

Annen için, Sophie için, demiştim.

Bir de senin için, Evie için. Her şey için. *Seninle evlendiği için ödeştik. Başka bir bebeği olduğu için ödeştik.*

"Çilek reçeli geldi!" diye seslendi antreden Chloe. "Her şeyi hazırlayıp getireceğim, anneanne. Uzun sürmez."

Kalbim göğsümü dövüyordu. Önce Helen'in kucağındaki Evie'ye, sonra Helen'a baktım. "Ne yapacağım?" diye fısıldadım.

Chloe mutfaktan bir kahkaha patlattı. “Şapşal anneannem! Bir sürü çilek reçelin varmış ya!”

Helen bileğimi kavradı. “Sizinle yaşıyor demiştin, değil mi?”

Başımla onayladım, bakışlarım Diane’in bir fotoğrafına takıldı. Gülümsüyordu ama gözleri üzgün bakıyordu. Kalbi kırılmış gibi.

Helen’in parmakları etime battı. “Kalmasına izin verme.”

EVİMDE BENİ ÖLDÜRMEK İSTEYEN BİRİ VAR AMA GERÇEĞİ BENDEN BAŞKASI GÖRMÜYOR!

Joanne ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı.
Harika bir evi, sevgi dolu bir kocası ve muhteşem
bir kızı vardı. Hayat daha iyi olamazdı.

Ta ki eşinin yirmi yaşındaki kızı ortaya çıkana kadar.
Chloe, iki yıl önce evlendiklerinden beri babasıyla tek kelime
konuşmamasına rağmen şimdi nedense barışmak istediğine karar
vermişti. Hatta bebeğin bakımına yardımcı olmak için
birkaç haftalığına onlara taşınmayı düşünüyordu.

Teoride harika bir plan gibi görünse de Joanne'in kusursuz
hayatında bomba etkisi yaratmıştı. Çünkü babası ortalarda
olmadığında Chloe gerçek bir canavardı.

**Acaba onu eve almakla geri dönülmez
bir hata mı yapmışlardı?**

NOX

DESTEK
DÜKKAN

www.destekmedigroup.com www.destekdukkani.com
#noxayinlari #noxayinlari #noxayinlari
info@destekayinlari.com